

စိုးမိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC

လုံချင်းသဏ္ဍာန်

မြောက်-မြောက်

စိုင်းဆိုင်ပါရမေ

L ၈၆

ကျွန်းကြီးအမှတ်
အမှတ် ၁၀၀
အမှတ် ၁၀၀

- ၅၀၀၀၀၀၀၀၀
- ၅၀၀၀၀၀၀၀၀၀
- ၁၀၀၀
- ၁၀၀၀၀၀ (စီးစီးစားစား)
- (မြ-၀၃၀၅၀)
- အမှတ် ၁၃ ၁၀၀ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရန်ကုန်မြို့
- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်ဆက်
- ၁၃ ၁၀၀ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့် ရန်ကုန်
- ဦးကျွန်းသိင်္ခ
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

အတွင်းလွှာ
စာအုပ်အမှတ်
ပုံနှိပ်ခြင်း
အုပ်ငယ်
တန်ဖိုး

မြပုလဲသွယ်
ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ / မြပုလဲသွယ်။ - ရန်ကုန်
စီးပွားရေး ၂၀၀၉
စာ ၁၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) ပိုင်ဆိုင်ပါရစေ

အခန်း (၁)

“ဗုဒ္ဓေါရေ”

ပန်းသခင်တစ်ယောက် ရထားပေါ်ရောက်သည်ဆိုရင်ပဲ သူမထိုင်ရမည့် ထိုင်ခုံ၏ဘေးတွင် သူမအရင်ကြိုထိုင်နေသည့် လူကို ကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းလေးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်လျက် လူက လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများပင် တုံ့ဆိုင်းသွားရသည်။

အံ့သြမှင်သက်နေရသော ပန်းသခင်တစ်ယောက် မျက်ဝန်းမှ မလွှဲရသေးခင် တည်ကြည်စူးရှကာ ရွန်းစိုနက်မှောင်သည့် မျက်ဝန်းအစုံက ပန်းသခင်ထံသို့ ခပ်စိုက်စိုက်ရောက်ရှိလာသည်။ ရုတ်တရက်စော့ ပန်းသခင်သည် ထိုမျက်ဝန်းအစုံကို မရှောင်လွှဲမိပါ။

ပန်းသခင်သည် ဇနီးနှင့်အတူ စိမ်းလက်သည့် မှက်ခန်း
အနက် ရောင်လွှဲ နေသောလောက် သူမနှင့် ဆွဲကွင်းဘက်ကြည့်
ဖူးကို ရောင်လွှဲသွားရသူက စိုးထက်ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းသခင်မှာ အံ့သြမှုများဖြင့် ခြေလှမ်းများ မရွေ့ရှိနေဆဲ
“အစ်မ လမ်းနည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးပါနော်”

ခရီးဆောင်အိတ်များနှင့် နောက်မှလမ်းတောင်းနေသည့်
အုတ်တိတ်လေးကို ပန်းသခင် တစ်ချက်ကြည့်ပြီးနောက် လမ်းဖယ်
ပေးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ပန်းသခင်သည် တုံ့ဆိုင်းသွားသည့်
ခြေလှမ်းများအထွက် သူမကိုယ်သူမလည်း အပြစ်တင်နေမိရသည်။

ကြည့်စမ်း...

သူမသည် ဒီယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာနှင့်
တာကြောင့်များ ဒီလောက်တောင် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား
ရတာပါလိမ့်။

တုံ့ဆိုင်းတွေ့ဆုံသွားသည့် သူမအဖြစ်ကို သူမ ပန်းသခင်
သည် အားမလိုအားမရဖြစ်ရင်းက သူမထိုင်ရမည့်ထိုင်ခုံနေရာထွက်

ပါလာသည့် ပစ္စည်းများကို နေသာတကျထားလျက် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

သူမထိုင်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ရန်ကုန်-မန္တလေးသွား
ရထားကြီးသည်လည်း အုတ်တိတ်မှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပန်းသခင်သည် သူမထိုင်ခုံအားတွင် ထိုင်နေသည့်လူနှင့်
တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေချင်သူမို့ သူမကိုယ်လေးကို ထိုသူနှင့်ဝေး
ရာတစ်အက်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဘေးကပ်ရွေ့ကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

ရထားကြီးသည် ရန်ကုန်ဘူတာမှ စတင်ထွက်ပြီး မကြာခင်
မှာပင် အင်္ဂါနန်းမှန်မှန်ဖြင့် မြန်လာရပြီဖြစ်သည်။

တံခါးအားမှတစ်ဆင့် တိုးဝင်ရောက်လာသော လေ၏
အရှိန်ကြောင့် ရှည်လျားနက်နဲသော ပန်းသခင်၏ ဆံနွယ်ရှည်
ညီမျောမျောလေးများက လေမှာ တလွင့်လွင့်ပျံ့နေရသည်။

ရထားပေါ်တွင်ပါလာသည့် ခရီးသည်အားလုံး ကိုယ့်အဖွဲ့
နှင့်ကိုယ် ကိုယ့်အဖော်နှင့်ကိုယ် စကားများပြောဆိုလျက် ရှိနေရ
သည့်မှာ ရထားတစ်စောင်သေ လေတိုသေ ရထားအတွင်း စကား
ပြောသံများနှင့် ရှိနေရသည်။

ထိုအထဲတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုဘဲ
အတွေးများနှင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရသူနှစ်ဦးမှာ ပန်းသခင်နှင့်
မိုးထက်သာ ဖြစ်လေသည်။

ပန်းသခင်နှင့်မိုးထက်တို့ နှစ်ဦးမှာ ခရီးတစ်ခုကို ထိုင်ခုံ
ချင်း ဘေးယှဉ်ကာ တူတွဲထိုင်နေပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးကတော့
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတွေ့မမြင်မသိသူများလို ရှိနေသည်။

အရှိန်နှင့်တိုက်ခတ်လာသည့် လေကြောင့် အနောင်မှစွာ
ထားသော ပန်းသခင်၏ ရှည်လျားနက်မှောင်သည့် ဆံနွယ်ညိုဖျော့
ပျော့များက လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလျက် ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့်
မိုးထက်ကို သွားရောက်ကျီစယ်နေလေသည်။

ပန်းသခင်မှာ မိုးထက်ထံမှ သူမအား ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မည်
လဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေပေမယ့် မိုးထက်ကတော့ဖြင့် မည်သို့မှ
တုံ့ပြန်မလာပါ။

သူပုံစံက သူမကို သူ့အနားတွင် ရှိသည်လို့မှ ထင်မှတ်ပုံ
မရ။ သူမအား ဥပေက္ခာဖြူ လျစ်လျူရှုထားပုံရသည်။

ဒါကိုပင် ပန်းသခင်မှာလည်း နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး

တင်းတင်းစေ့လျက်က စိတ်မှာ မခံချင်ဖြစ်နေရသည်။

ခံပြင်းစိတ်ကြောင့်လည်း ပန်းသခင်သည် မိုးထက်ထံ
လွင့်မျောနေသည့် သူမ၏ ဆံနွယ်ရှည်ကြီးများကို ဇာတ်လေးနှင့်
အသာအယာ သိမ်းယူလိုက်ရင်းက သူ့အား ကျောခိုင်းပစ်လိုက်
သည်။

ပန်းသခင် ကျောခိုင်းသလို မိုးထက်ကလည်း သူမကို
ကျောခိုင်းထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ခံစားချက်တွေ ဘယ်လိုရှိသည်ကိုဖြင့် အကဲခတ်ခွင့်မရပါပေ။

အရှိန်နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းနေသော ပန်းသခင်တို့
စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် ရထားကြီးသည် ဘူတာစဉ်များကို ကန်ခဲ
ပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်လာပြီဖြစ်သည်။

ရထားအရှိန်နှုန်း မှန်လာသည်နှင့်အမျှ ရထားပေါ်ရှိ ခရီး
သည်များကလည်း တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်စပြုလာရပြီဖြစ်သည်။

ခရီးသည်အချို့မှလွဲ၍ ကျန်ခရီးသည်များသည် အရှိန်နှုန်း
မှန်မှန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားကြီးပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်စပြုနေ

ရပြီဖြစ်သည်။

ယိုးဒယနိုင်ငံသည်လည်း သူမကိုယ်လေးကို ရထားပြတင်း
တံခါးများ ကျောကပ်ထားရာမှ သူမကိုယ်လေးကို ရထားထိုင်ခုံ
မျောက်ဆီသို့ မှီလိုက်ရင်း မျက်နှာကပ်စုံအစုံလှလှလေးကို မှီတံကာ
လူက သက်သေသင့်သက်သာဟန် ထိုင်လိုက်၏။

တံကာယ်တော့ ယိုးဒယနိုင်ငံသည် သူမမျက်စိများကို
မမှီတံချုပ်ပါ။

ရထားခရီးစဉ်တစ်လျှောက် မြင်ရစေသည့် သဘာဝရှုခင်း
အလှများကို ယိုးဒယနိုင်ငံ စံစားကြည့်ချင်ပါသည်။

ကြည့်ချင်ပေမယ့် သူမမျက်စိကိုတော့ သူမတေးတွင်ရှိ
နေသည့် မိုးထက်ဆီသည့် ဒီယောကျာ်း မမြင်မတွေ့စေချင်သည်မို့
မျက်စိများကို မှီတံထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အေးမေ”

နောက်သို့ ကိုယ်ကို ခပ်လျော့လျော့မီကာ မျက်စိလေး
အစုံကိုမှီတံလျက် ထိုင်နေသော ယိုးဒယနိုင်ငံမှာ ရုတ်တရက် အရှိန်
နှင့် ခုန်လိုက်သည့် ရထားကြောင့် နောက်သို့ ခပ်လျော့လျော့ထိုင်

နေသော သူမကိုယ်လေးမှာ ဟန်ချက်ပျက်ကာ သူမကိုယ်လေးက
သူတေးတွင်ထိုင်နေသည့် မိုးထက်၏ ပန်းခွန်းကို တွန်းတိုက်သလို
ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုအခါ မိုးထက်ထံမှ တည်ကြည်စူးရှတဲ့ အကြည့်စူးစူး
တစ်ချက်က ယိုးဒယနိုင်ငံသို့ အေးခဲစွာ ရောက်ရှိလာရသည်။

“ဆော့ရှီပဲ”

မိုးထက်မှာ ယိုးဒယနိုင်ငံ၏ တောင်၊ ပန်စကားကို ရရမစိုက်
အလို အလေးမထားသလို မျက်နှာရှုတည်တည်ကြီး ကြည့်လာရင်း
“

“ကိစ္စတစ်ခုကို အလွယ်တကူ တောင်၊ ပန်တာမျိုး ကျုပ်
ကြိုက်ဘူး”

ပွန်း... ကြည့်စမ်း။

သည်လူ ကြီးကျယ်လိုက်တာ။

သူကိုယ်သူ ဘာများထင်နေသည်မသိပါ။

သူမ တောင်၊ ပန်သည်ကိုပင် သူကိုယ်သူ ဟိတ်ကြီး၊ ပန်
ကြီးနှင့်လူကို သူတပည့်လက်အောက်ခံယူသော တစ်ယောက်လို

ပြောလိုက်ပုံကတော့ဖြင့် ပန်းသခင်အဖို့ မခံချင်စရာပင်။

ပန်းသခင်မှာ မိုးထက်စကားကြောင့် လူက မခံချင်ကြ
သွားရသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ပန်းသခင်သည် မျက်နှာလှလှလေးထဲ
မော့လျက် တည်တည်တင်းတင်းလေး ထားလိုက်ပြီး

“ကျွန်မကလည်း ကြီးကျယ်တာမျိုးကို မကြိုက်ဘူး”

“မင်းစကား ဘာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတာ ရှင်နားလည်မှာပါ”

ပန်းသခင်၏ ဧည့်ပြန်စကားကို မိုးထက်သည် မကြိုက်
သလို မျက်နှာကြီးတည်သွားရပြီး

“ဒီမှာအမိ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ကြီးကျယ်ချင်ကြီးကျယ်
မယ်၊ မကြီးကျယ်ရင် မကြီးကျယ်ဘူး၊ ဒါ အမိနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း ဆိုင်တယ်လို့ မပြောရပါလား”

“ပြောလည်း မရပါဘူး”

မိုးထက်က ပြောရင်းက ပန်းသခင်ကို စူးနဲတစ်ချက်စိုက်
ကြည့်ကာ သူ့ကိုယ်ကြီးကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေသည်။

ပန်းသခင်မှာ သူမအပေါ် မတူသလို မတန်သလို ဆက်ဆံ
ချာသည့် မိုးထက်၏ အပြုအမူကြောင့် ရင်ဝယ် ဒေါသများဖြစ်လာ
သည်မို့ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးကို သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးဖြင့် ဖိကိုက်
ဆီး သူမကိုယ်လေးကို ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း သူမစိတ်ထဲတွင်လည်း ‘နေနှင့်ဦးပေါ့
အစ္စတကြီးရယ်၊ ရှင် ကျွန်မအကြောင်း တစ်နေကောင်းကောင်းသိ
သေး’ဆိုသည့် စကားကို စိတ်မှာ ပန်းသခင် ဆိုမိလိုက်သည်။

ပန်းသခင်မှာ သူမဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် မိုးထက်
သည်လူကို မကျေမနပ် အတွေးများဖြင့် စိတ်မှာရှိနေဆဲ...

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟင်”

ကျောခိုင်းထားရာမှ ရုတ်ခြည်း သူမဘက်သို့လှည့်ကာ
ဘာကကင်ကက မေးလိုက်သည့် မိုးထက်စကားကြောင့်
ပန်းသခင်မှာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။

သို့သော် သူစကားကိုတော့ဖြင့် ပန်းသခင်သည် မကြား
ဘဲပြုလျက် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မိုးထက်က အကို တင်းခနဲ နေကြိတ်လိုက်ပြီ

“ဒီမှာ အမိ၊ ကျုပ်မေးနေတာ မကြားဘူးလား တစ်ယောက်တည်းလားဆိုတာ”

“ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပေါ့”

မကောင်းတတ်လွန်းသောကြောင့် ပန်းသစ်သည် မိုးထက်စကားကို ပြန်ဖြေလိုက်ရပေမယ့် သူမစကားသံကတော့ဖြူ မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်ကာ သူမအသံမှာ လိုတာထက်ပို၍ ကျယ်သွားသည်မို့ ဘေးနံ့မှ ဦးလေးကြီးပင် မိုးထက်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိမ်း ပြုံးသွားရသည်။

မိုးထက်မှာ ထိုဦးလေးကြီး၏ အပြုံးကိုမြင်တော့ မျက်နှာကြီးရဲခနဲ ဖြစ်သွားရကာ လူက အလိုလိုနေရင်း အနေခက်ခက်ကြီးလည်း ဖြစ်သွားရသည်။

မိုးထက်အနေနှင့် မဖြစ်ဘဲနဲ့လည်း နေမည်တဲ့လား။

သူ့ကိုကြည့်သည့် ထိုဦးလေးကြီး၏ အကြည့်က မိုးထက်အား မိန်းကလေးမြင်ရင် အရှက်မရှိ ခွတ်ရောတတ်သည့် လူအဖြစ် မြင်သွားသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ပြုံးစိမ်းဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

တော်...တော်ပါပြီကွာ။

မိန်းမတွေများ နည်းနည်းမှ သနားဖို့မကောင်းဘူး။

အစကတည်းကမှ မိန်းမဆို ဘယ်မိန်းမမှ အထင်မကြီးတတ်သည့် မိုးထက်တစ်ယောက် ခုတော့ဖြင့် မိန်းမများကို ပို၍လန့်သွားရပြီဖြစ်သည်။

သည်ပါးစပ်ကလည်း ဘာလို့ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့နဲ့ ဓာနစ်မင်းသမီးကိုမှ သွားမေးမိရသည်မသိပါ။

တကယ်ဆို သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းမကလို့ ဘာဖြစ်နေနေ သူနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

မိုးထက်မှာ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်မခံချင်ဖြစ်ရပေမယ့် တစ်သက်ကလည်း သူ့အနေနှင့် ထောက်ထားရမည့် မျက်နှာများလည်း ရှိသေးသည်မို့...

“မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အထင်ကြီးမနေပါနဲ့၊ ကျုပ်က အန်ကယ်မျက်နှာရှိလို့ မေးနေတာ”

“မလိုပါဘူး”

သူ့ကို ကြည့်လည်းမကြည့်ဘဲ ခပ်တင်းတင်းလေးနဲ့

လိုက်သည့် ဖန်သင်ကြောင့် မိုးထက်သည် မချင့်မရဲနှင့် အသည်း

သေဆုံးသွားသည်...

“ကျွပ်ကလည်း မကောင်းတတ်လို့ အန်ကယ့်မျက်နှာနဲ့
တော့ရူးအရ မေးနေတာ”

“အခုလို ရှင့်စိတ်ဓာတ်ကိုသိရလို့ ပိုပြီးတောင် ကျေးဇူး
တင်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကို ရှင် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ဖို့
မကြိုးစားပါနဲ့ ဦးမိုးထက်”

“ကျွတ်...မင်းကွာ”

မိုးထက်မှာ သူ့စေတနာကို စော်ကားရပါ့မလားဆိုသည့်
အတွေးနှင့် မျက်နှာကြီးမည်းခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး ဖန်းသခင်ကို
ဘုကြည့်နှင့် ရှုတည်တည်ကြည့်လာလေသည်။

ဖန်းသခင်ကတော့ဖြင့် ဂရုမစိုက်ပါတော့။ သူ့မျက်နှာကို
မမြင်၊ မတွေ့ချင်တော့သည့်ပမာ လက်လေးပိုက်လျက် ထိုင်ခုံ
နောက်တွင် ကျောမှီရင်းက မျက်ဝန်းအစုံကိုသာ တင်းတင်းလေး
စုံမှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

မိုးထက်မှာ သူ့ကို မကြည့်ချင် မမြင်ချင်လောက်အောင်

စာကြည်းမုန်းတီးနေရသည့် ဖန်းသခင်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ဝယ် ခံစား
မှုတစ်မျိုးဖြင့် လှုပ်ခတ်သွားရသည်။

သူမနှင့်ပီတိသက်ပြီး သူဘာကိုစိုးရိမ်သွားတာပါလိမ့်။

သေချာသည်ကတော့ မိုးထက်သည် ဖန်းသခင်နှင့်
ထက်သက်လာလျှင် သူ့ရင်ထဲ ခံစားမှုများက ယခုထက်ထိတိုင်
လှုပ်ရှားနေဆဲဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ မိုးထက် သူ့ကိုယ်သူသာ
သိပါတော့သည်။

သို့သော်...

မိုးထက်သည် သူမနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ရင်ထဲ
ဘယ်လောက်ပဲ ခံစားနေရပါစေ ထိုခံစားချက်များကိုတော့ဖြင့် သူမ
လေးသိအောင် သူ့အနေနှင့် ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်
ပါ။

မိုးထက်ဆိုတာက မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလှအဆင်ကွင်း
သူ၏ယောက်ျားဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မာနတို့ကို နင်းခြေခံပြီး သူမခြေရင်း
တွင် ဝပ်စင်းခံမည့်သူ မဟုတ်ပါ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်လွန်း၍ အသည်းနှလုံးကိုသာ

ကြော့ခွံလိုက်ပါမည်။ သူ၏ယောက်ျားမာန်ကိုတော့ မြေချလိမ့်
သူမဟုတ်။

အရှိန်မှန် ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားကြီးသည် လေး
လေးပင်ဘူတာကို ကျော်လာသည့်အခါမှတော့ မိုးထက်
လိုက်ပါလာသည့် ရထားတွဲပေါ်ရှိ လူအားလုံးလိုလို အိပ်ငိုက်လာ
ပြီဖြစ်သည်။

ထိုသူများထဲတွင် ပန်းသခင်လည်း တစ်ယောက်အ
အဝင်ဖြစ်သည်။

ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း ပန်းသ
သည်လည်း သူမတို့အား ချောသိပ်သလိုရှိနေသည့် ရထားအရှိန်
ခုတ်မောင်းမှုကြောင့် မျက်ဝန်းများ တဖြည်းဖြည်းစင်းလာလျက်
လူက ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ သူမကိုယ်လေးမှာ
မိုးထက်ရှိရာဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပြုယိုင်ဆင်းကျလာရက
နောက်ဆုံး မိုးထက်ပရုံးပေါ်တွင် ပန်းသခင်ခေါင်းလေး တင်လာ
သည်အထိ ဖြစ်သည်။

မိုးထက်မှာ သူပရုံးပေါ်တွင် မှီကျလာသည့် ပန်းသခင်

ဤကား သူသည် အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့သွားသည်။

မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ စင်းချကာ သူပရုံးပေါ်တွင်
အိပ်နေသည့် ပန်းသခင်ကိုကြည့်ရင်း သူသည် လှုပ်လည်းမလှုပ်။

သူလှုပ်လိုက်လို့ သူမလေး နိုးသွားမည့်အဖြစ်ကိုပင်
နီးထက်သည် စိတ်နှင့်ပင် မလိုလားနိုင်ပါ။

သည်ခံစားချက်သည် ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသည်ဆိုတာကို
ထည်း မိုးထက် သူ့ကိုယ်သူ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

အသေချာဆုံးကတော့ ပန်းသခင်ဆိုသည့် သူမလေး
သူ့ကြောင့် နိုးသွားမည့်အဖြစ်ကို သူ့အနေနှင့် မလိုလားနိုင်သလို
တစ်ဖက်ကလည်း သူမသည် သူ့အနေနှင့် နမ်းရန်မသင့်သည့်
ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတာကို မိုးထက် သိနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၂)

“ပန်းသခင်”

“ဟင်”

“မင်းသွေး”

ခေါ်သံခပ်တိုးတိုးနှင့်အတူ ပန်းသခင်မျက်နှာလှလှလေးမှာ
သို့တောက်ပသွားရသည်။

ပန်းသခင်သည် ဘူတာတွင် စောင့်ကြိုနေသည့် မင်းသွေး
ထက်ပြန့်တဆက်ရင်းက သူမပစ္စည်းများကိုယူကာ ရထားပေါ်
ဆင်းလိုက်သည်။

သူမနည်းတူ ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသည့် ခရီး
သည်ရှားသည်လည်း ကိုယ်လိုရာခရီးဆုံးဖြစ်သည့် မန္တလေးဘူတာ

ကြီးသို့ ဆင်းသက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ပန်းသခင်သည်လည်း သူမ၏ခရီးဆုံးဖြစ်သည့် မန္တလေး
ဘူတာကြီးထဲသို့ ခြေချမိသည်ဆိုရင်ပဲ မင်းသွေးသည် သူမအား
သို့ အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်လာကာ...

“ပစ္စည်းတွေတို့ကိုပေး ပန်းသခင်”

မင်းသွေးမှာ ပန်းသခင်လက်ထဲက ခရီးဆောင်အဝတ်
ဆွဲထားပြီးကို တောင်းလိုက်သည်။

“ရတယ် မင်းသွေး၊ ပန်းသခင်ပဲ သယ်ခဲ့မယ်”

ပန်းသခင်မှာ အားနာစွာ မင်းသွေးအား ငြင်းလိုက်လေ
သည်။

“မဟုတ်တာကွာ ပေးပါ၊ တို့က ပန်းသခင်ကိုလာကြ
တာ နောက်များကျသွားပြီလားလို့ စိုးရိမ်နေတာ”

“အဟင်း...ဟင်း နောက်မကျပါဘူး မင်းသွေးရဲ့
မင်းသွေးလာတာ အချိန်တော်ပါပဲ”

“အေးကွာ...တို့လည်း ပန်းသခင်လာမယ်ဆိုတာ သိ
တည်းက မျှော်နေတာ၊ ပန်းသခင်ကို လူကိုယ်တိုင် အခုလိုမြင်နေပဲ

နဲ့ စိတ်အေးရတော့တယ်”

မင်းသွေးမှာ ပြောလည်းပြော ပန်းသခင်လက်ထဲမှ အဝတ်
ဆွဲထားပြီးကိုလည်း အတင်းပင် ဆွဲယူနေတာကို နောက်ဆုံး
ပန်းသခင်ကပင် မင်းသွေးကို အရှုံးပေးကာ အိတ်ပေးလိုက်ရသည်။

“တို့တော့ ပန်းသခင်နဲ့အတူ အလုပ်တွဲလုပ်ရမှာ အခု
သွားတာပဲ”

“ပန်းသခင်လည်း မင်းသွေးလိုပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းသွေး
မန္တလေးကိုရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“အင်း...ကိုယ် အလုပ်စတင်ကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့”

“ဒါဆို မင်းသွေး မန္တလေးရောက်နေတာ ကြာပြီပဲ၊ ဘာပဲ
ဖြစ် ပန်းသခင်ကတော့ မန္တလေးနဲ့ စိမ်းနေသေးတော့ နောက်ဆို

မင်းသွေးပဲ အားကိုးရမှာပဲ”

“အဟွန်း...ဟွန်း ရပါတယ်ကွာ၊ ပန်းသခင်အတွက်ဆို
တို့က အားလုံးကူညီဖို့အသင့်ပါပဲ”

ကျောင်းနေဖက် သံယောဇဉ်ဖြင့် သူမအတွက် အားကိုး
နိုင်ကောင်းသော မင်းသွေးကို ယခုလို သူမနှင့်စိမ်းသည့်မြို့တွင်

လာတွေ့ရသည့်အတွက် ပန်းသခင်အားတက်မိရသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

“ပန်းသခင်...ပန်းသခင် မဟုတ်လား”

“အို”

“မောင်”

နှုတ်ခမ်းဖွင့်ဟရုံ ထွက်သွားရသည့် ခေါ်သံနှင့်အတူ ပန်းသခင်၏ အကြည့်များက သူမရှေ့စူးစူးတွင် ရှိနေသည့် လူရွယ်ထံသို့ အကြည့်များ မလွှဲဘဲ ရောက်ရှိနေရသည်။

အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ။ ကြည့်စမ်းပါဦး တခြားလူတွေအတွက်တော့ မသိပေမယ့် ပန်းသခင်အတွက်တော့ဖြင့် လောကကြီးသည် သိပ်ကို နေရာကျဉ်းနေပြီဖြစ်သည်။

မောင်။

တစ်ချိန်က သူမနှုတ်ဖျားကနေ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခေါ်ခဲ့သော မောင်။ ပန်းသခင် မတွေ့တာ မမြင်တာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော မောင်သည် အခုတော့ဖြင့် ပန်းသခင်ရှေ့ကို ရောက်ရှိနေရသည့်

အဖြစ်။

မတွေ့မမြင်ခဲ့သည့် အချိန်များအတွင်းမှာ မောင်သည် ခို၍တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သွားတာကလွဲလို့ မောင်၏ရပ်ရည်သည် တိုယခင်ကအတိုင်း ချောမောသန့်ပြန့်နေဆဲဖြစ်သည်။

ပန်းသခင်အတွက် လောကကြီးက ဒီလောက်ပဲ ကျဉ်းရသည်တဲ့လား။ သူမဘဝတွင် မေ့ထားခဲ့တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ သူမဘဝထဲက ဖယ်ထုတ်ထားသည့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ပန်းသခင်သည် မကြာလှသည့်အချိန်မှာပင် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို တွေ့ဆုံနေရသည့်အဖြစ်က ပန်းသခင်အတွက် ဘယ်လောက်များ အံ့သြစရာကောင်းလိုက်သည်တဲ့လဲ။

မောင်ဟု သူမခေါ်သော ခွန်မင်းလတ်သည်ကည်း ပန်းသခင်ကို သူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် သူတစ်ယောက်ပမာ တစိုက်မတ်မတ်နှင့် နှင့်နှင့်စူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်မှာ မေ့မေ့မောမောပင်။

ဪ...ဒီယောက်ျားသည် တစ်ချိန်က သူမနှလုံးသားကို ပိုင်စိုးခဲ့သူတစ်ယောက်ပါလားဆိုသော အတွေးက ဝင်လာတော့

ဝန်းသင်္ဃန်းတော်လေး ဆတ်ဆတ်ခါ လှုပ်ခါသွားရသည်။

ထိုအခါ အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေရာမှ ပထမ

ခါးက ဆတ်ဆတ်လာရသူက ခွန်မင်းလတ်ပင် ဖြစ်သည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ပန်းသခင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပန်းသခင် ဒီမှာနေတာလား”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပန်းသခင် ဒီမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာပါ”

“ဪ...အလုပ်နဲ့ မန္တလေးကို ရောက်လာတာကို”

“ကိုခွန်မင်းလတ် ဒီမှာ အခြေချနေပြီဆိုတာ ပန်းသခင် သတင်းတော့ကြားပါတယ်”

“အဟွန်း...ပန်းသခင်ကြားတဲ့သတင်းက မမှားဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ မောင် အဲ ကိုယ် ရန်ကုန်ကထွက်လာပြီးကတည်းက ဒီမန္တလေးမှာပဲ အခြေချနေတော့တယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ပန်းသခင် တစ်ယောက်တည်းလား၊ အန်ကယ်ရော မပါဘူးလား”

ခွန်မင်းလတ်စကားကြောင့် ပန်းသခင်မျက်နှာလေး

ပျက်သွားသည်။

“ဖေဖေဆုံးတာ ကြာပါပြီ ကိုခွန်မင်းလတ်”

“ဆောရီး ပန်းသခင်၊ ကိုယ့် ပန်းသခင်ဖေဖေဆုံးတာ လုံးဝမသိလိုက်ဘူး၊ ကိုယ် တောင်းမန်ပါတယ် ပန်းသခင်”

“ရပါတယ် ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်၊ ပန်းသခင်ထို တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ မသိလို့ မေးတာပဲဟာ၊ ပန်းသခင် နားလည်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုခွန်မင်းလတ် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို လာကြိုတာ၊ အဟွန်း အခုလို ပန်းသခင်နဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ရတာ ကိုယ်သိပ်ဝမ်းသာ တယ်”

“ပန်းသခင်လည်း ကိုခွန်မင်းလတ်လိုပါပဲ” ဆိုသည့် စကားကိုတော့ ပန်းသခင်သည် ခွန်မင်းလတ်အား မပြောဖြစ်ပါ တော့။

ထိုစဉ် သူမတို့အနားသို့ မင်းသွေး ရောက်ရှိလာပြီး...

“ပန်းသခင် တို့တော့ ပစ္စည်းတွေ ကားထဲထည့်ပြီးပြီ”

တို့ထား ချီမှာရပ်ထားတယ်”

တစ်ညတိုတစ်ညီး လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် အကြည့်များဖြင့်
ကြည့်လျှင် စကားတွေဆိုနေသော ပန်းသခင်နှင့် ခွန်မင်းလတ်မှာ
ခင်းသွေးစကားသံကြားမှ နှစ်ဦးစလုံး ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထား
မိသွားရသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။

ခွန်မင်းလတ်ဆိုသည့် ဒီယောက်ျားကို တွေ့လိုက်တာနှင့်
ပန်းသခင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခဏတာ လုံးလုံးလျှားလျား
မေ့သွားရသည့်အဖြစ်။

သည်ယောက်ျားသည် အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့
ကြာခဲ့ သူမနှလုံးသားကိုတော့ သူသည် ယခုချိန်ထိအောင် စိုးမိုး
နေရာယူထားဆဲပါလားဟု သိရတော့ ပန်းသခင်သည် များစွာ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရသည်။

ဟင့်အင်း။

ဒါမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ။ မဖြစ်သင့်တော့တဲ့ အနေအထားတွေ
ပါလားဟု ပန်းသခင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသိနှင့် ပြန်လည်

ထိန်းချုပ်ရင်းက စေသိသွားသော မျက်ရည်စများကို မျက်တောင်
ရည်ကြီးဖြင့် ဆင့်ကာ ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီး...

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ပန်းသခင်နဲ့ ကျောင်းနေ
ဖက်သူငယ်ချင်း မင်းသွေးတဲ့၊ မင်းသွေးက မန္တလေးမှာ တာဝန်ကျ
နေတာ ကြာပြီလေ၊ အခု သူက ပန်းသခင် ဒီမှာတာဝန်ကျတယ်
ဆိုတာသိလို့ ပန်းသခင်ကို လာကြိုတာ”

“မင်းသွေးလည်း မှတ်ထားပေါ့၊ ကိုခွန်မင်းလတ်တဲ့၊
သူက ဆရာဝန်လေ၊ ရန်ကုန်သားဆိုပေမယ့်လည်း ဒီမှာ မန္တလေးသူ
နဲ့ အိမ်ထောင်ကျလို့ မန္တလေးသားလုံးလုံးဖြစ်နေပြီဆိုပါတော့”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

“ပန်းသခင်က ပြောတော့မယ်ဗျာ”

အရွန်းလေးဖောက်ကာ မိတ်ဆက်ပေးနေသည့် ပန်းသခင်
စကားကြောင့် မင်းသွေးရော ခွန်မင်းလတ်ပါ ကိုယ်စီအပြုံးတွေနှင့်
ရှိသွားရသည်။

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကိုခွန်မင်းလတ်၊ ပန်းသခင်
လို့ပဲ ကျွန်တော့်ကို ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်က

ဒီဇင်ဘာလဆန်းနည်းတော့ တွေ့တဲ့လူကိုခင်မို့ ကြိုးစားနေ
တော့တာပဲဦး၊ ဟား ဟား ဟား။”

“အဟွန်း...ဟွန်း ကျွန်တော်လည်း ကိုမင်းသွေးကို
မြင်မြင်ချင်း ခင်သွားပါပြီဗျာ”

ယောက်ျားနှစ်ယောက်မှာ ပန်းသခင်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှု ဆုံးသည့်နှင့် ခဏချင်းပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခင်မင် သွားကြသည်။

ပန်းသခင်မှာ ယောက်ျားဝိသကာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး
ကြည့်ကောင်းနေသော ခွန်မင်းလတ်နှင့် မင်းသွေးကို အပြုံးလေးနှင့်
ကြည့်ပြီး

“ကံ နှစ်ယောက်သား နောက်ကျမှပဲ စကားကောင်းကြ
တော့နော်၊ အခုတော့ ပန်းသခင်လည်း ခရီးပန်းလာလို့ အိမ်ပြန်ပြီ
နားပါရစေတော့”

မင်းသခင်စကားအဆုံးတွင် မင်းသွေးနှင့် ခွန်မင်းလတ်နှစ်ဦး
ပျာပျာသလဲဖြစ်လျက် အားနာသွားရကာ...

“ဆောရီး...ဆောရီး ဗန်းသခင်ရယ်၊ ကိုယ်တောင်းမယ်”

ပါတယ်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ ပန်းသခင်၊ ခရီးပန်းလာတာ နားသင့်တာ ပေါ့၊ ကံ ကိုမင်းသွေး ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ အေးအေးအေးအေး ဆွဲကြတာပေါ့ဗျာ”

“အိုကော...အိုကော ကိုခွန်မင်းလတ်”

“ပန်းသခင် ကိုယ် တစ်နေ့လောက်မှ ပန်းသခင်ဆီကို
ဆေးဆေးဆေးဆေး လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား”

ပန်းသခင်မျက်နှာလေးထက် စူးနှင့်သောအကြည့်များဖြင့်
နက်နဲစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပန်းသခင်အား ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွား
သည့် ခွန်မင်းလတ်ကို ပန်းသခင်သည် အကြည့်ငေးငေးလေးဖြင့်
တုန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဒါကိုပင် ပန်းသခင်အား တစ်ဦးတစ်ယောက်သည်
တစ်နေရာမှနေ မွက်ခုံးထူထူကြီး စုံတွဲကြွတ်လျက် ကြည့်နေသက
နီးထက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၃)

အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သော ပန်းသခင်သည်
အိမ်ထောင်များအတွက် ပေးထားသည့်အိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်း
နေရမည်ဆိုသောအခါ သူမအတွက် အထီးကျန်ဆန်မှုတို့က
ပန်းသခင်အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ပန်းသခင်၊ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်တယ်
အတုလား။”

မဖြစ်ပါလို့ကော ပန်းသခင်သည် မင်းသွေးကို မည်သို့
ပြောရပါ့မလဲ။

“ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့ မင်းသွေးရယ်၊ ပန်းသခင်
အတွက်တော့ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ နေသားကျနေပါပြီ။”

“ဟန်သခင်ရယ်”

ဟန်သခင်ကိုကြည့်ကာ မင်းသွေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား

မည်။

သည်မိန်းကလေးသည် ရုပ်ရည်က သူမတူအောင်
ချောမောလှပလွန်းသလောက် သူမ၏ဘဝပေးကံကလည်း တစ်ခါ
ပင်ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းသွေးကတော့ ဟန်သခင်ကို ငယ်သူငယ်
ချင်း ကျောင်းနေဖက်တစ်ယောက်အဖြစ် သူမအပေါ်မှာထားသည့်
ရှိရင်းစွဲ သံယောဇဉ်ဖြင့် သူမအပေါ် စာနာကရုဏာဖြစ်ရသည်။

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ ဟန်သခင်ရယ်၊ ဟန်သခင်ဘေးမှာ
မင်းသွေးဆိုတဲ့ တို့တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်၊ ဘယ်ကိစ္စ
ဖြစ်ဖြစ် တို့ကိုတိုင်ပင်ဆွေးနွေးလို့ ရပါတယ် ဟန်သခင်”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ မင်းသွေးရယ်၊ မင်းသွေး ဟန်သခင်အား
မှာရှိတာ ဟန်သခင်အတွက် တအားပါပဲ”

မင်းသွေးမှာ ပြုံးကာ...

“တို့သူငယ်ချင်းဆီက ဒီလိုစကားမျိုးကြားရတာနဲ့တော့

တို့ကျေနပ်ပါပြီဗျာ၊ ကဲ ဘယ်နှယ်လဲ အိမ်လေးကို ဟန်သခင်
သဘောကျရဲ့လားဆိုတာ”

အားလုံးသန့်ရှင်းသပ်ရပ်လျက် အိမ်လေးအတွင်း
အိပ်ထောင်ပရိဘောဂကအစ ဘာတစ်ခုမှ လိုသည်မရှိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ပြင်ဆင်ပေးထားသော အိမ်လေးကိုကြည့်ပြီး ဟန်သခင် သဘောကျ
အောင်ရသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

“ဟန်သခင်အတွက် အခုလို အစစအရာရာ ကြည့်ပြီးပြင်ဆင်
ထားတဲ့ မင်းသွေးကို ဟန်သခင် တကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
နဲ့”

“အဟွန်း...တို့အပေါ် ဟန်သခင် ကျေးဇူးတင်တာထက်
ဟန်သခင် စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ တို့က ကြည့်ချင်မြင်ချင်တဲ့သူပါ
နဲ့”

တည်ကြည်လေးနက်သော အကြည့်များဖြင့် ဆိုလိုက်
သည့် မင်းသွေးစကားကို ဟန်သခင် ဘာမှပြန်မပြောမိတော့ပါ။

သူမရင်ထဲမှာ မင်းသွေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ
သည်ခံသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီပဲလေ။

“ပန်းသခင် ပစ္စည်းတွေ စုံမစုံ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

“စုံပါတယ် မင်းသွေး”

ထိုစဉ်

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

အိမ်ရှေ့မှအသံကြောင့် ပန်းသခင်နှင့် မင်းသွေး၏အကြည့်

များက ရှေ့သို့ရောက်ရှိသွားရသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲမသိဘူး”

“ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်က မမလေးပန်းသခင်နဲ့ တွေ့ချင်ပါ”

ပါ”

အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်နေသော အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးစကား

ကြောင့် ပန်းသခင်မျက်ခုံးလေး ရောင်ရောင်ကုပ်ကွေးသွားရပြီး...

“ပန်းသခင်ဆိုတာ ကျွန်မပါပဲ”

“ကျွန်မတို့ကို ဆရာက မမလေးလိုအပ်တာ ခိုင်းရအောင် လွှတ်လိုက်လို့ လာတာပါ”

“ရှင်တို့ဆရာဆိုတာ”

“ဦးမိုးထက်ပါ”

“ဟင့်”

ရုတ်ခြည်းတော့ ပန်းသခင်သည် မျက်နှာလှလှလေး

သိပ်အောင်နိုင်အောင် ပျက်သွားလေသည်။

သို့သော်...

ပန်းသခင်သည် ချက်ချင်းပင် သူမမျက်နှာလေးကို ပြင်

ချိတ်ပြီး...

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ဆရာကို ပြောလိုက်ပါ။

ကျွန်မအတွက် အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာမှာလိုက်ပါ

အသံ၊ လိုမယ်ထင်တာတွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြည့်ပြီး

ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီးကို သေချာမှာ

ချိတ်ပါတယ်”

ဒီလူ ဒါတော့ တဆိတ်လွန်ပြီဟု ပန်းသခင်သည် စိတ်ထဲ

ထဲ မျက်ခုံးနဲ့ဖြစ်လျက် ဆိုမိလိုက်လေသည်။

မိုးထက်ဆိုသည် ဒီယောက်ျားသည် အချိန်တွေ

အသံလောက်ကြာခဲ့ကြာခဲ့ သူပုံနှင့် စိတ်ဓာတ်ကတော့ အခုချိန်က

မပြောင်းလဲသေး။ အရင်ကအတိုင်းပဲ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

နေရာတကာ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒနှင့် တစ်ဖက်သားစီ ခံစားချက်ကို နည်းနည်းမှ ထည့်မတွက်ဘဲ ဖြစ်ချင်တာကို ဇွတ်တိုက် လုပ်ချင်သည်က အရင်က ဦးမိုးထက်နှင့် အခု ဦးမိုးထက် အတူတူပဲ ရှိနေဆဲမဟုတ်ပါလား။

ကြည့်ရတာ သူ့အလုပ်သမားတွေကလည်း အလုပ်ရှင်ဖြစ် သည့် သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်များ သစ္စာရှိ ရှိကျိုးကြသည်မသိ ပါ။ ပန်းသခင်က သူတို့ကို ပြန်ပါဆိုတာတောင် သူတို့သည် ပြန်ပုံရမည့်ပုံမပေါ်။

ပန်းသခင်သည် ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးထက်ဆိုသည့် ဒီယောက်ျားနှင့် ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ချင်ပါ။

သူမအနေနှင့် မပတ်သက်အောင်လည်း နေခဲ့ပါသည်။ နေခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း ပန်းသခင် သူနှင့်မဆုံတွေ့ခဲ့ရပါ။

မမြင်ချင် မတွေ့ချင်၍ ရှောင်နေသူကို အခု ခရီးသွား ဟန်လွှဲနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ သူမနှင့် တစ်ခရီးတည်းမှာ ပြန်လည် တွေ့ရသောအခါ ပန်းသခင်အတွက် ဝေဒနာများက အဟောင်း

သစ်ပြန်ဖြစ်ရလေသည်။

ကြာခဲ့ပြီ။ မေ့ထားလိုက်ပါပြီဆိုပေမယ့် ပန်းသခင် သူ့ကို ပြန်တော့လည်း ရင်မှာ ဝေဒနာတွေ ပြန်လည်နှိုးထသက်ဝင် ရသည့်အဖြစ်။

“ပန်းသခင်”

“ဪ...မင်းသွေး”

“ပန်းသခင်လည်း ခရီးပန်းလာတယ်ဆိုတော့ နားလိုက် တို့ပြန်တော့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲနော် မင်းသွေး၊ ပန်းသခင်ကို အစစအရာရာ နှည့်ပေးတဲ့အတွက်”

“အဟွန်း...မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကဲ တို့သွားပြီနော်”

မင်းသွေး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသည်နှင့် ပန်းသခင် သည် သူမရှေ့က လူငယ်လင်မယားကို ကြည့်ပြီး...

“မမအတွက်ကတော့ ဘာမှမလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့က ကူညီချင်တယ်ဆိုလည်း ဒီအိမ်အတွက် လိုအပ်တာတွေ တို့ ကြည့်ပြီးသာ လုပ်သွားကြတော့”

သူမ တစ်ခုခုမခိုင်းသရွေ့ နေရာမှ လှည့်ပြန်မည့်ပုံမရှိ
သည့် လင်မယားကို ပန်းသခင်သည် အားနာတာကတစ်ကြောင်း
သူမအနေနှင့် မိုးထက်ဆိုသည့် သူ့အပေါ် ဒေါသဖြစ်ရပေမယ့်
လူကြီးဆန်ရမည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် စကားကို ရှည်ရှည်မေး
ခေး မပြောတော့ဘဲ သူမရှေ့က လင်မယားကို လိုအပ်တာ
ကြည့်လုပ်သွားပါဟု လိုရင်းနှင့်တိုရှင်းသာ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

သူမစကားဆုံးသည်နှင့် လူငယ်လင်မယားမှာ ပန်းသခင်
ဘာတစ်ခုမှမပြောရဘဲ သူတို့အသံနှင့်သူတို့ အိမ်တစ်အိမ်လုံးကိုသာ
မက သူမနေရမည့် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ အားလုံး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်
အောင် ရှင်းလင်းပေးသွားလေသည်။

အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဦးမိုးထက်ရဲ့ အလုပ်သမား
တွေက မဆိုးပါလားဟု စိတ်မှာ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

“မမလေး... ဆရာခဏနေရင် မမလေးအတွက် စားစရာ
ထမင်းချိုင့် ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လို့ ကျွန်မတို့ကို မှာလိုက်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မအတွက်ဆို မလိုအပ်ပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ဆရာက ကျွန်မကို အဲလိုမှာလိုက်ပါတယ်

မမလေး၊ ဟော ပြောရင်း ဟိုမှာ မမလေးအတွက် ဆရာ ထမင်း
ချိုင့်လာပို့ခိုင်းလိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်”

ပြောလို့မှမဆုံးသေး အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးဆိုက်လာသည့် ကား
တစ်စီးကြောင့် ပန်းသခင်သည် ရင်တွေ့ခန့်သွားပါသည်။

ပန်းသခင်ရှိရာကို သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်လာသည်လား။
ဟင့်အင်း ပန်းသခင် သူ့ကိုရင်မဆိုင်ချင်ပါ။ ထို့အတူ နောက်
တစ်ကြိမ် သူနှင့်လည်းမဆုံလိုတော့။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ပန်းသခင်သည် သူနှင့်ပတ်သက်သမျှ သူထံ
ထဲ အကူအညီများကို ဘာတစ်ခုမှ မယူလိုပါ။

“ဆရာက ထမင်းချိုင့်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ပေး... ပေး ကိုမောင်ထွေး”

စန်းစန်းမှာ ဒရိုင်ဘာကိုမောင်ထွေး ယူလာသည့် ထမင်း
ချိုင့်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ပန်းသခင်မှာ စတီးထမင်းငါးဆင့်ချိုင့်ကြီး ဆွဲလာသော
စန်းစန်းဆိုသည့် အမျိုးသမီးကို ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဒရိုင်ဘာကိုဆောင်
ထွေးဆိုသည့်လူမှာ ပန်းသခင်ကို နှုတ်ဆက်ကြည့်နှင့် တစ်ခုခု

ကြည့်ကာ ကားပေါ်တက်သွားလေသည်။

ဟင်း။

တော်ပါသေးရဲ့။ သူ ဦးစိုးထက်ပါမလာလို့။ ပန်းသခင်သည် သူမ မတွေ့ချင်သည့်လူကို မတွေ့ရသဖြင့် ရင်မှာ အနည်းငယ် ပေါ့သွားရသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းသံသ့ကို ချရင်းက စန်းစန်းကို ကြည့်ကာ...

“ဒီကညီမတို့ပြန်ရင် ဒီထမင်းချိုင့်ကို ပြန်ယူသွားပါနော်၊ မမအတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ အားလုံးကို မမသူငယ်ချင်းက စီစဉ်ပေးထားတာမို့ ညီမတို့ ပြန်ယူသွားပါနော်”

ပန်းသခင်စကားကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ အခက်တွေ့သွားရပုံနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့ ဒီထမင်းချိုင့်ကို ပြန်ယူသွားလို့မဖြစ်ဘူး မလေး၊ ဆရာက ဒါတွေအားလုံး မမလေးအတွက် ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ။ နောက်ပြီး ဆရာက ကျွန်တော်တို့ကို မှာလိုက်ပါသေးတယ်၊ မမအတွက် အဖော်မရှိရင် ကျွန်တော့်ဇနီးစန်းစန်းကို ခေါ်ထားလိုက်ပါ

တဲ့”

“အို...မဟုတ်တာ ရပါတယ်ကွယ်၊ မမအတွက် အဖော် လိုပါဘူး၊ ဒီမှာ ဝန်ထမ်းတွေလည်း ရှိနေတာပဲ၊ အေးကွယ် မမကတော့ မင်းတို့ကို ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေနပ်စရာပဲပါတယ်၊ ဒီထမင်းချိုင့်ကိုလည်း ပြန်ယူသွားပါနော်”

ပန်းသခင်သည် ပြန်ရင်ပြင်နေသည့် စန်းစန်းတို့လင်မယား လက်ထဲသို့ ထမင်းချိုင့်ကို ဇွတ်ထည့်ပေးနေပေမယ့် သူတို့သည် လက်မခံဘဲ ပန်းသခင်ကိုသာ နှုတ်ဆက်လျက် ပြန်သွားကြသည်။

မပြန်ခင် ‘ဆရာက ဒီထမင်းချိုင့်ကို ပြန်ယူလာရင် ကျွန်တော်တို့ကို ဆူလိမ့်မယ်’ ဆိုသည့်စကားကြောင့် ပန်းသခင်မှာ ဆရာဖြစ်သူစကားကို တယ်လည်းနားထောင်ကြသည့် အလုပ်သမားတွေပါလားဟုပင် ဆိုလိုက်မိတော့သည်။

စန်းစန်းတို့လင်မယား ပြန်သွားတော့ အိမ်လေးအတွင်း ပန်းသခင်တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။

ပန်းသခင်သည် ခရီးကလည်း ပန်း၊ လူကလည်း နှစ်ယောက်မျှ ရှိပြီမို့ ရေမိုးချိုးလိုက်သည်။

ရေခိုးချိုးပြီးသည်နှင့် ပန်းသခင်သည် ထမင်းစားခန်းထဲ
ဝင်လာတော့ ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် ဦးမိုးထက် ပို့ထားသည့် ထမင်း
ချိုင့်ကြီးက ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် နေရာယူနေသလို ပန်းသခင်အတွက်
အသင့်စားနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးသွားသည့် မင်းသွေး ပို့ထားသည့် ထမင်း၊
ဟင်းများကလည်း စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်။

ပန်းသခင်သည် စောစောက ဆာသလိုရှိခဲ့ပေမယ့်
တကယ်တမ်း ထမင်းဟင်းများကိုမြင်တော့လည်း စားချင်စိတ်မရှိ
အောင် ဖြစ်သွားရသည်က ဦးမိုးထက်နှင့် မင်းသွေးကြောင့်သာ
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ ထမင်းဟင်းတို့သည် စားချင်စဖွယ်
ဖြစ်ပေမယ့် ပန်းသခင် မစားနိုင်ပါ။

လူပဲခတ်သွားရသောစိတ်ကြောင့် ပန်းသခင်သည်
နောက်မှ စားပါတော့မည်တွေးကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာချိန်
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အိမ်ရှေ့တွင် နောက်ဆုံးပေါ်အကွေ့ရာနံပါတ်နှင့်
ကားလေးတစ်စီးသည်လည်း ထိုးဆိုက်လာချိန်ဖြစ်သည်။

ခွန်မင်းလတ်။

ပန်းသခင်ရင်မှာ နွေးသွားရသည်။

ခွန်မင်းလတ်သည်လည်း စားစရာပစ္စည်းများ တပွေ
စာပိုက်နှင့် ကားပေါ်ကဆင်းလာသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဆာနေပြီလား ပန်းသခင်၊ ဆောရီးကျွား ကိုယ်လည်း
နည်းနည်းနာကကျသွားတယ် ပန်းသခင်၊ စားစရာတွေကို ဆိုင်က
ဝယ်မလာချင်လို့ အိမ်မှာပဲ ချက်ပြုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်လေ၊ ပန်းသခင်
ထမင်းမစားရသေးဘူးမို့လား။”

အပြုံးနှင့်ဆိုလာသည့် ခွန်မင်းလတ်စကားကို ပန်းသခင်
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ခွန်မင်းလတ်ဟုဆိုသော မောင်သည် ပန်းသခင်အပေါ်
ကရုစိုက်မှုတွေက ဟိုအရင်ကအတိုင်း နွေးထွေးနေဆဲဖြစ်သည်။

ခွန်မင်းလတ်ထံမှ ထိုသို့ နွေးထွေးကြင်နာမှုများကို မြင်တွေ့
ရလေလေ ပန်းသခင်သည် အတိတ်ကအရိပ်များကို ပို၍ ရင်မှာ
တမ်းတလာရလေဖြစ်သည်။

“အဟွန်း...ကိုယ်ထင်တော့ထင်တယ်၊ ပန်းသခင် စား
ရလောက်သေးဘူးဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်တောင် အိမ်က ဘာမှ

...ဆင်မှတ်ဘဲ ပြန်တွေ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်
...ဆင်မှတ်ဘဲ ပြန်တွေ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်

“ဟင်...ကိုခွန်မင်းလတ် ခုချိန်ထိ ထမင်းမစားရသေးဘူး
လား”

“အဟွန်း...ဟွန်း ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ဒါ မဆန်း
တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကဲ ပန်းသခင်လည်း ခရီးပန်းလာတာ ကိုယ်ပဲ
ထမင်းပွဲပြင်လိုက်မယ်နော်”

ပြောလည်းပြော စားစရာတွေကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်
ပြင်ဆင်နေတာမို့ ပန်းသခင်သည်လည်း မနေသာတော့ဘဲ ခွန်မင်း
လတ်နှင့်အတူ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်သည်။

ထမင်းပွဲပြင်ရင်းက ပန်းသခင်သည် ခွန်မင်းလတ်ကိုကြည့်
ကာ...

“ကိုခွန်မင်းလတ်ဇနီးကော နေကောင်းတယ်မဟုတ်
လား”

ပန်းသခင်စကားအဆုံး ခွန်မင်းလတ်တစ်ယောက် မျက်နှာ
အကြီးအကျယ် ပျက်သွားလေသည်။

“ပန်းသခင် ကိုယ်တို့အကြောင်းကို တကယ်မသိဘူး
ဘူး”

“ရှင်”
ခွန်မင်းလတ်အမေးစကားကို ပန်းသခင် နားမလည်နိုင်
အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုခွန်မင်းလတ် ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”
ခွန်မင်းလတ်သည် အဲကို တင်းခနဲ ဆွဲကြိတ်ပစ်ကာ
အကြည့်စူးစူးများကို အဝေးတစ်နေရာသို့ ပို့လိုက်ပြီး...

“ကိုယ့်အမျိုးသမီးနဲ့ ကိုယ် လမ်းခွဲလိုက်ပြီ”
“အို”

ပန်းသခင်အကြည့်တွေက မယုံကြည်နိုင်ခြင်းများစွာဖြင့်
ခွန်မင်းလတ်ထံ ရောက်ရှိသွားရသည်။

ကြည့်စမ်း။
သည်အကြောင်းတွေကို ပန်းသခင် ဘာလို့မသိခဲ့ရတာပါ
လိမ့်။

“ပန်းသခင် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုခွန်မင်းလတ်၊ အကြောင်းကို

တွေကို ပန်းသခင် တကယ်မသိခဲ့ဘူးဆိုတာ ကိုခွန်မင်းလတ် ယုံပါ”

“ယုံပါတယ် ပန်းသခင်၊ ဒါဟာ တကယ်တော့ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး၊ အဟွန်း ကိုယ်တို့ရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးက အစကတည်းကမှ မမြဲခဲ့တာပဲလေ”

ပန်းသခင် ထမင်းပင် စားချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ ဒါကို ကိုခွန်မင်းလတ်သည်လည်း ရိပ်မိဟန်နှင့်...

“အဟွန်း ကိုယ်ကလည်း ထမင်းစားချိန် ဘာတွေပြောမိတယ်မသိပါဘူးကွာ၊ ပန်းသခင် ကိုယ့်ကြောင့် အစားပျက်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုခွန်မင်းလတ်၊ ကိုခွန်မင်းလတ်အနေနဲ့ ပြောဖို့မခက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ပန်းသခင် ကိုခွန်မင်းလတ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း သိချင်တယ်”

“ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေက ပြောပြဖို့ ခက်ခဲလောက်တဲ့ အနေအထားမဟုတ်ပါဘူး ပန်းသခင်၊ ပန်းသခင် သိချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပြောဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့သူ လမ်းခွဲ

ကတော့တာကြာပြီ၊ သူနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ အဓိကအကြောင်းက ချစ်ခြင်း

အာမခံတဲ့ နားလည်မှုမရှိခြင်းတွေပါ ပန်းသခင်၊ အဟွန်း ပြောရ

အတိုင်းဆိုရင်တော့ ပန်းသခင်ရယ် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ်

မရှိတော့မရှိခဲ့ဘူး၊ အချစ်မရှိမှတော့ ကိုယ်တို့အိမ်ထောင်ရေးဟာ

အတိုင်း ဘယ်မှာလာ ခိုင်မြဲမှာတော့လဲ၊ သူက နိုင်ငံခြားကို အထင်

ပြင်းသူလေ၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကို သူနဲ့အတူလိုက်ဖို့ အပါအဝင်တယ်၊

ဒါပေမယ့် ကိုယ်မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ဒီမှာတင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်

အိမ်ထောင်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုလွဲပြီး လမ်းခွဲခဲ့တာပဲ”

“ကိုခွန်မင်းလတ်ဘက်က အဆင်ပြေအောင် မညှိယူဘူးဘာဟင်”

“ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့် ပန်းသခင်ရယ်၊ ကိုယ် သူ့ကို”

နှစ်ပေမယ့် ထူထောင်ထားပြီးသား အိမ်ထောင်ကို မပြိုကွဲမပျက်စီး

ချင်လို့ အတင်းလိုက်ညှိခဲ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ

ညှိလို့မရခဲ့ဘူးလေ၊ နောက်ဆုံး သူလည်း သူ့ဆန္ဒအတိုင်း နိုင်ငံခြား

သို့ အပြီးထွက်သွားခဲ့တာပါပဲ”

“ဖြစ်ရလေရှင်၊ ပန်းသခင် ဘာလို့ ဒီအကြောင်းတွေ

မသိခဲ့တာလဲလို့”

“မဆံ့သင့်ဘူးထင်လို့ လမ်းခွဲခဲ့ပြီးမှတော့ ပန်းသခင်သိရှိလည်း လိုမယ်မထင်တော့ပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီအကြောင်းတွေကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြချင်ဘူး၊ ခုတော့ ပန်းသခင်မေးလို့ ကိုယ်ပြောပြတာ”

ဦးစွမ်းသည့် မျက်နှာနှင့် သူ့အဖြစ်ကို သူ စိတ်မကောင်းသလို ထိထိခိုက်ခိုက်ပြောနေသော ကိုခွန်မင်းလတ်ကြည့်ကာ ပန်းသခင်ရင်ထဲ နှင့်နှင့်သည်းသည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

အကြောင်းမှာ...

ခွန်မင်းလတ် သူ့ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောလိုက်သည်ကို ပန်းသခင် နားလည်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မေ့၊ ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်၊ ပန်းသခင် ကိုခွန်မင်းလတ်အကြောင်းကြားရတာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်”

“အဟွန်း... မိတ်ဆွေအဖြစ်တဲ့လား ပန်းသခင်”

“ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်”

မချီပြီးနှင့် ခံရခက်သလို နာနာကျင်ကျင်ဆိုလိုက်သည်

“ကိုခွန်မင်းလတ်စကားကြောင့် ပန်းသခင် ခေါင်းလေးငုံ့ဆင်းသွားရသည်”

တမ်းတလွမ်းဆွတ်မှုများဖြင့် တစိုက်မတ်မတ်ကြည့်လာသည့် ကိုခွန်မင်းလတ်၏ အကြည့်တို့ကို ပန်းသခင် ရင်ဆိုင်ကြည့်စွမ်း မရှိသည်ပဲလေ။

“ပန်းသခင်အကြောင်းကိုတော့ ကိုယ် အားလုံးသိနေပါယ်၊ ပန်းသခင်မေဖေ ဆုံးသွားတဲ့အကြောင်းနဲ့ ပန်းသခင်ရဲ့နေစပ် ပျက်သွားတဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ ပန်းသခင် ခုထိ အိမ်ထောင် ပြုသေးတဲ့အကြောင်းတွေက အစပေါ့”

“လောကကြီးဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ပန်းသခင် ကောင်းကောင်းနားလည်သွားပြီ ကိုခွန်မင်းလတ်”

“ယုံပါတယ် ပန်းသခင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ် ပန်းသခင်ကို တွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ပန်းသခင် အလှဟာ ဟိုအရင်အတိုင်း ဘာမှမပြောင်းလဲသွားပေမယ့် ပန်းသခင်မျက်နှာပေါ်က အညိုငြိမ်းရင့်ကျက်မှုကတော့ တော်တော်ကြီးကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲ”

ဆိုတာ ကိုယ်သတိထားမိလိုက်တယ်”

“အဟင်း...ဟင်း အဲဒါ လောကကြီးက ပေးလိုက်တဲ့ ပညာတွေပေါ့”

“ပန်းသခင် သိပ်ခံစားရမှာပဲနော်”

“ဘာအတွက်လဲ ကိုခွန်မင်းလတ်”

“အဟွန်း...အားလုံးအတွက်ပေါ့”

“ခံစားရတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပန်းသခင် ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲမျက်မှူကိုတော့ ပန်းသခင် မခံစားခဲ့ရပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပန်းသခင်”

“ပန်းသခင်နဲ့ သူကြားမှာ အချစ်မရှိခဲ့လို့ပေါ့”

“ပန်းသခင်ရယ်”

ခွန်မင်းလတ်နှင့် ပန်းသခင်မှာ ထမင်းစားခြင်းကို အရသာ ကင်းမဲ့စွာ ပြီးဆုံးစေလိုက်သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် အချို့ပွဲများ နှင့် ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ပန်းသခင်နှင့် ခွန်မင်းလတ်ကြား စကားသံ တွေကတော့ သိသိသာသာ နည်းသွားရသည်။

ပန်းသခင်တို့နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ပထမ ဦးဆုံး ဖြိုခွဲလိုက်သူက ခွန်မင်းလတ်ရယ် ဖြစ်လေသည်။

“ပန်းသခင်အတွက် သွားရေးလာရေး ခက်ခဲနေရင် ကိုယ် ထားပို့ပေးထားမယ်လေ”

“ရတယ် ကိုခွန်မင်းလတ်၊ ပန်းသခင် သွားဖို့လာဖို့ ဆိုမင်းသွေး စိစဉ်ပေးထားတယ်”

“အေးလေ...ပန်းသခင်အတွက် အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပေါ့၊ ပန်းသခင် လိုအပ်တာရှိရင် ကိုယ့်ကိုပြောပေါ့”

“ပန်းသခင် လိုရင်ပြောပါ့မယ် ကိုခွန်မင်းလတ်”

“ကဲ ဒါဆို ကိုယ်ပြန်မယ် ပန်းသခင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင်းက ပန်းသခင်အား မျက်ဝန်းညှို့ အစုံဖြင့် စူးစူးနစ်နစ်ကြီး စိုက်ကြည့်သွားသည့် ကိုခွန်မင်းလတ် အကြည့်များအောက်တွင် ပန်းသခင် ရင်မဖို့နိုင်ပါတော့။

ခွန်မင်းလတ်နှင့် ပန်းသခင်ဆိုတာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မမြင်နိုင်သည့် စည်းတွေ ခြားထားသည့်

လူနစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ ပန်းသခင် နားလည်ထား
မည် ခဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၄)

“ပန်းသခင်ကို တစ်နေ့လောက်မှ မန္တလေးတောင်ကို
လိုက်ပို့ရဦးမယ်”

“ရပါတယ် မင်းသွေးရယ်၊ မင်းသွေး အလုပ်အားတဲ့ရက်
မှပါ”

“နားရက်ကတော့ ညှိယူလို့ရပါတယ်၊ ပန်းသခင်
သွားချင်တဲ့ရက်ကိုပြောလေ၊ တို့ဘက်ကတော့ လိုက်ပို့ပေးဖို့ အသင့်
ပါပဲ”

“အင်း...နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင်ရော မင်းသွေး”

“ရတယ်လေ ပန်းသခင်၊ သွားချင်တဲ့အချိန်ပေါ့၊
ဒီတစ်ပတ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ ပန်းသခင်”

“ဘာဖြစ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး မင်းသွေးရယ် ကိုခွန်မင်းလတ်က ဒီတစ်ပတ်မှာ သူ့အိမ်မှာ ပန်းသခင်ကို ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ပါ”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဒါနဲ့ ကိုခွန်မင်းလတ် ပန်းသခင် တော်တော်ရင်းနှီးတယ်နော်”

“အဟင်း...ဆိုပါတော့ မင်းသွေးရယ်”

“ကိုခွန်မင်းလတ်လိုလူကတော့ ဒီခေတ်မှာ တော်တော်ရှားတဲ့လူလို့ပဲ ပြောရတော့မယ် ပန်းသခင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလူက သူ့မိန်းမနဲ့ လမ်းခွဲပြီးတာ ကြာပေမယ့် အချိန်ထိ အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ နေနိုင်တာကိုက ချီးကျူးစရာပဲလေ တကယ်ဆို သူ့လို အစစအရာရာ ပြည့်စုံနေတဲ့ လူတစ်ယောက် အနားမှာ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိနေပေမယ့် ကိုခွန်မင်းလတ်ကတော့ ကျောက်ရုပ်နဲ့လုံးသားနဲ့ နေနိုင်တဲ့သူ၊ အင်း ဒါကလည်း သူ တကယ်ချစ်တဲ့လူကို မတွေ့သေးလို့နေမှာပါ”

မင်းသွေးစကားကို ပန်းသခင်သည် အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်

ပါပဲ ငြိမ်လျက်နားထောင်နေလေသည်။

ပန်းသခင်ရင်ထဲတွင် ကိုခွန်မင်းလတ် အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းကိုကြားရ၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာကလွဲပြီး သူမရင်ထဲ ကိုခွန်မင်းလတ်နှင့်ပတ်သက်လို့ ဘာမျှလင့်ချက်၊ ဘာသံယောဇဉ် ကြီးမှ မရှိတော့ကြောင်းကို ပန်းသခင် သူမသာလျှင် သိပါသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းသွေးရော၊ မင်းသွေးအမျိုးသမီးက မင်းသွေးနဲ့ အတူ လိုက်မနေဘူးလား”

“အင်း...တို့အဖြစ်ကလည်း ကိုခွန်မင်းလတ်နဲ့ သိပ်မကွာ

ပါဘူး ပန်းသခင်၊ သူနဲ့တို့က အထီးကျန်ဆန်တာချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာမွေး၊ ရန်ကုန်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့ ကိုယ့်အမျိုးသမီးဟာ ရန်ကုန်ကလွဲပြီး ဘယ်မှာမှ မနေနိုင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ သူမိဘတွေဆီမှာ ကျန်ခဲ့ တယ်လေ၊ ယူထားတဲ့ယောက်ျားက ပန်ထမ်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သူမေ့ထားပုံရတယ်၊ ဒါကြောင့် တို့ပဲ ခွင့်ရရင်ရသလို ရန်ကုန်ကို ပြန်နေရတာပေါ့”

“မင်းသွေးတို့အဖြစ်ကလည်း တစ်မျိုးပါလားနော်”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ တို့အိမ်ထောင်ပြုတာ မှာ...
 သာဆိုတာ၊ တို့လိုချင်တာက တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန်
 နားလည်နေတဲ့ အိမ်ရှင်မမျိုးကို လိုလားတာ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်
 လက်တွေ့မှာတော့ တို့စိတ်ကူးခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမျိုး
 တခြားစီဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
 နောင်တရမိတယ်”

“ဘာလဲ မိန်းမယူမိတာ မှားပြီဆိုတဲ့ နောင်တမျိုးလား”

“အဟွန်း...ပန်းသခင်က တို့ပြောမယ့်စကား ဘာလဲ
 ကြိုသိနေရတာလဲ”

“အဟင်း...ဟင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း”

နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်စကားကို ကိုယ် သဘောကျနေ
 ရယ်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရောက်ရာပေါက်ရာ ကျောင်း
 တန်းက အကြောင်းများဆီသို့ စကားရောက်သွားရကာ ရယ်စား
 ပြန်၏။

ပန်းသခင်သည် မင်းသွေးနှင့်အတူ ကျုံးရိုးတစ်လျှောက်
 လမ်းလျှောက်ရင်းက လှမ်းမြင်နေရသည့် မန္တလေးတောင်ကြီးကို
 သာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။

“ပန်းသခင်လည်း ဒီလိုပဲနေတော့မှာလား”

ရုတ်တရက် စကားအဆက်အစပ်မရှိ ပြောလိုက်သော
 ခင်းသွေးစကားကြောင့် ပန်းသခင် မျက်ခုံးလေး ပင့်တက်သွားရ
 ပြီး...

“မင်းသွေး ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဪ...ပန်းသခင်ဘဝအတွက် ဘဝခရီးဖော် မရှာ
 တော့ဘူးလားလို့ မေးတာပါ”

“ဒီအတိုင်း အေးအေးပဲနေပါရစေ မင်းသွေးရယ်၊
 ပန်းသခင် အချစ်ဆိုတာကြီးကို ကြောက်တယ်”

“အဟွန်း...ဒါဖြင့် အချစ်မရှာတော့ဘူး”

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

“အချစ်ကိုမရှာပေမယ့် အချစ်က သူ့အလိုလိုရောက်လာ
 ရင်ရော”

“ဒါဆိုလည်း ဆောရီးလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့”

“အေးဗျ...အပြောမကြီးနဲ့ဦး ပန်းသခင်၊ ပန်းသခင်လို့ သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးက အချစ်ကို ကြောက်စရာတစ်ခုလို မြင်နေတာ တို့အတွက် မယုံနိုင်စရာပါပဲ”

“အချစ်ဆိုတာ အင်မတန် သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းပါတယ် မင်းသွေးရယ်၊ ချောတာ လှတာ၊ ရုပ်ဆိုးတာ၊ ရုပ်မဆိုးတာက အချစ်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း တို့သူငယ်ချင်းက ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း တကယ့် အချစ်ဆရာမကြီးတစ်ယောက်လို့ စကားလုံးတွေက နူးညံ့နူးညံ့နဲ့ ပြောတတ်နေပါလား၊ ဒီလိုလူရဲရင်ထဲမှာ အချစ်မရှိဘူးဆိုတာ တို့ ယုံရမှာလား”

“အဟင်း...ဟင်း မယုံလည်း ပုံပြင်လို့သာ မှတ်လိုက်တော့ မင်းသွေးရေ၊ အချစ်ကြောင့် ပူလောင်တဲ့သောကဒဏ်ကို ပန်းသခင် တကယ်မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

“ပန်းသခင်ရယ် မင်းရင်ထဲမှာ အချစ်ကြောင့် ဘယ်လောက်များ ခံစားခဲ့ရပြီလဲဗျာ” ဟူ၍သာ မင်းသွေးသည် ဆိုလိုက်မိ

အတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ကျုံးတစ်ပတ် ဆင်းလျှောက်ရင်းက

“ပန်းသခင် မန္တလေးကျုံးရဲ့အလှကို ညနေနေဝင်ချိန် နိုင်ကြည့်ချင်သေးလား”

“အင်း...ခဏတော့ ထိုင်ကြည့်ချင်တယ်”

“ဒါဆို ထိုင်လေ”

ကျုံးဘေးရှိ ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် ပန်းသခင်နှင့် မင်းသွေး နိုင်လျက် ညနေ နေဝင်ချိန် ကျုံး၏အလှကို ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ်...

ပန်းသခင်တို့ထိုင်နေသည့် နောက်ဖက်မှနေ အရှိန်နှုန်းမြန် နှစ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်သွားသည့် ကားတစ်စီးကြောင့် မင်းသွေးသာမက ပန်းသခင်၏အကြည့်မျှ ကပါ ထိုကားမောင်းသွားရာနောက်ဆီသို့ ပျတ်ခနဲ ရောက်ရှိသွားရသည်။

“ကားမောင်းတာလည်း ကြမ်းလိုက်တာကွာ၊ ဒီလိုမောင်းနေတာ ဘယ်နေ့ ဒုက္ခဖြစ်မလဲမသိဘူး”

“အေး...ဘယ်လိုလူကများ ကားကို ဒီလောက်ကြမ်းကြမ်းစောင်းရတယ် မသိပါဘူး”

“အဲဒီကားကိုမောင်းတဲ့လူ တို့သိတယ်”

“ဘယ်သူလဲ မင်းသွေးအသိလား”

“အသိတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကားနဲ့ပါတဲ့ အဲဒီကားကို မောင်းတဲ့လူကို တို့သူငယ်ချင်းမိတ်ဆက်ပေးလို့ သိနေတာ၊ ဦးမိုးထက်တဲ့လေ၊ မန္တလေး၊ ရန်ကုန်မှာသာမကဘူး ပြင်ဦးလွင်မှာလည်း ခြံလုပ်ငန်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဪ”

ပန်းသခင်နှုတ်မှ လိုမျှသာ ဆိုလိုက်မိပါတော့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘာကိုမှန်းမသိ တစ်စုံတစ်ရာကို လွမ်းဆွတ်သလိုလို၊ ထိထိခိုက်ခိုက် နာကျင်ရသလိုနှင့် ဘယ်လိုမှန်းမသိသည့် ခံစားမှုကတော့ ရင်ထဲ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဖြစ်ပေါ်နေရသည်။

သို့သော်...

ပန်းသခင်သည် ထိုခံစားချက်များအတွက် ဘာကိုမှ

ထက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်ပါ။ ပြနိုင်စွမ်းလည်း ပန်းသခင်တွင် မရှိတော့။

ရုတ်ခြည်း ပန်းသခင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ပြန်တော့မလို့လား ပန်းသခင်”

“ဟုတ်တယ် မင်းသွေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီးပါလား”

“ပြောတော့ မင်းသွေးရယ်၊ ပန်းသခင်ဘဝမှာ အဲလိုစိတ်မျိုး ရပ်တည်နေခဲ့တာ ကြာပြီဆိုပါတော့”

“ပန်းသခင်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုခံစားနေရသလိုပဲ၊ ပန်းသခင်ရင်ထဲမှာ သိပ်မွန်းကြပ်လာလို့ ရင်ဖွင့်မယ်ဆို တို့ကို ဆိုထုံကြည်ကြည်နဲ့ ရင်ဖွင့်ပြောလို့ရပါတယ် ပန်းသခင်”

“ပန်းသခင်ကိုယ် ပန်းသခင်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ သယ်လိုဖြစ်မိမှန်းမသိပါဘူး မင်းသွေးရယ်၊ ပန်းသခင်လေ မွန်းကြပ်တဲ့အတိုက်ကို မခံနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါဆိုလည်း တို့ကိုအခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို တောထားပြီး ရင်ဖွင့်လိုက်ပါလား၊ ဒါဆို ပန်းသခင်အနေနဲ့

အနည်းငယ်အများတော့ ရင်ထဲသက်သာသွားမှာအမှန်ပဲ”

“ခုလောလောဆယ် ပန်းသခင် စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကိုလည်း ပန်းသခင်ကိုယ် ပန်းသခင် မသိဘူး၊ သေချာတာကတော့ ပန်းသခင်အတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆိတ်သုန်းနေတယ်ဆိုတာပဲ”

“ပန်းသခင်ရယ် တို့ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမလဲဗျာ”

မင်းသွေးသည် အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးနေပါသည် ဆိုသော သူငယ်ချင်းမကိုကြည့်ကာ ရင်မှာ မကောင်းနိုင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း သူမကို သူ့အနေနှင့် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမှန်းလည်း မသိခဲ့ပါ။

သူ့ရင်တွင် စိတ်မကောင်းရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်စွာ နဲ့ပဲ ပန်းသခင်ကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

ညနေခင်း နေဝင်ချိန်ဝယ် လမ်းလျှောက်ပြန်လာသည့် ပန်းသခင်နှင့် မင်းသွေးကို အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတစ်ချို့ကလည်း မသိမသာ အကဲခတ်နေသည်ကိုတော့ ပန်းသခင်ရော မင်းသွေးပါ သတိမထားမိပါ။

“တို့ပြန်တော့မယ် ပန်းသခင်၊ ရတယ်နော်”

“ရပါတယ် မင်းသွေး၊ ကျေးဇူးပဲ”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ပန်းသခင်သာ တစ်ယောက်တည်း ဆိုက်ငိုမနေပါဘူးလို့ တို့ကို ကတိပေးနိုင်မလား”

မင်းသွေးစကားကို ပန်းသခင် မချီပြီးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း

“ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အိုကေ...ဒါဆို တို့ ပန်းသခင်အတွက် စိတ်ချပြီ”

ကျောခိုင်းသွားသည့် မင်းသွေးကို ပန်းသခင်သည် ကြည့်လွှဲလိုက်သည့်တိုင် သူမမျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာတော့ မျက်ရည် စတင် ဖြာကျနေရသည်။

ပန်းသခင်သည် မင်းသွေးအား မငိုပါဟု ကတိပေးလိုက် ပေမယ့် သူမအတွက်တော့ ဒီညသည်လည်း ခါတိုင်းညတွေလိုပင် ခေါင်းအုံးလေးထက် မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေဦးမည်ဆိုတာကတော့ သေချာနေရတော့သည်။

အခန်း (၅)

တစ်လမ်းလုံး ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းလာသမျှ
အိမ်ရောက်ပြန်တော့လည်း လူက နေမထိထိုင်မသာ ထိုင်လို့မရ
ထလိုမရနှင့် လူက အနေခက်ခက်ကြီးဖြစ်နေရသူက မိုးထက်ပင်
ဖြစ်သည်။

ကျုံးဘေးတွင် ပန်းသခင်နှင့် မင်းသွေးဆိုသည့်လူကို
မိုးထက် မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးကတည်းက သူ ဒီလိုကြီး ခံစားနေရခြင်း
ဖြစ်သည်။

မင်းသွေးဆိုသည့်လူနှင့် ကျုံးဘေးတစ်လျှောက် ရယ်ရယ်
မောမော လမ်းလျှောက်လာသော ပန်းသခင်ကို မိုးထက်သည်
ရုတ်ခြည်းတော့ သူမဟု မထင်မိပါပေ။

သို့သော် အများကြားတွင် ထင်းခနဲ ပေါ်လွင်လွန်းလှ
အလှနှင့် ထူးထူးခြားခြားလှနေသော သူမကို မိုးထက် မမြဲ
ပြု၍လည်း မရပါ။

သူမအလှက အဝေးကမြင်ရုံနှင့်သာ ပေါ်လွင်ထင်
လွန်းသည့် ထူးကဲလှသော အလှမို့ မိုးထက်သည် သူမ ပန်း
ဆိုတာ သိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝင်းဝါအိမ်ကနေသော အသားပေါ်တွင် ပန်းသွေး
တောက်တောက် ထက်အောက်ဝတ်စုံလေးနှင့် သိပ်လှနေသော
နှင့် ယောက်ျားပီသကာ ချောမောသော မင်းသွေးဆိုသည့်
ကြည့်ရသည်မှာ မသိပါက သူတို့နှစ်ဦးသည် ဘာလိုလိုပင်

ကြည့်ရတာ ပန်းသခင်နှင့် မင်းသွေးတို့သည် ယခု
လည်း ယခုလိုပင် ညနေခင်း လမ်းလျှောက်နေကျလား မသိ

မိုးထက်သည် ထိုသို့တွေးမိလိုက်သည်နှင့်ပင် ရ
လှိုင်းထန်သွားရသည်။

ပန်းသခင် သူမ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့်။ မင်း
သည် အိမ်ထောင်ရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာတို့

သိသိပါရဲ့လားမသိ။

တွေးရင်းက မိုးထက်က သွားများကို နေကြိတ်လိုက်

ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးထက်သည် ပန်းသခင်ကို မင်းသွေးအနား
ထက်ဆွဲကာ သူကားပေါ် ခေါ်တင်လာခဲ့ချင်ပေမယ့် တကယ်
တော့ သူသည် ထိုသို့မလုပ်ဖြစ်ပါ။

ရင်ထဲတွင် ဘာကို ခံရခက်ခက်ကြီးဖြစ်ရသည်မသိသော
သူဖြင့် အံ့ကိုသာ တင်းတင်းကြိတ်ထားလျက် မင်းသွေးနှင့်
သခင် တူယှဉ်တွဲလျှောက်လာသည့် အဖြစ်ကို မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ
သို့မဟုတ် ထိုနေရာမှ ကားကို လိုသည်ထက်ပိုကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ထွက်လာခဲ့သည်က ပေါက်ကွဲချင်နေသည့် သူစိတ်ကို သူ
ဆိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

တကယ်ဆို သူမအပေါ် သူ ခေါ်သဖြစ်ရသည်က အခုမှ
သိပါ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ကတည်းက ပန်းသခင်ကို မိုးထက်
သဖြစ်ရခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးထက်သည် သူမနှင့်ပတ်သက်လို့ ခံစားရသည့် ထိုခံစား

မူများကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူ မကြိုက်နှစ်သက်ပါ။

ခက်သည်က မခံစားဘဲလည်း နေလို့မရပါ။ ဖန်းသခင်ဆိုသည့် သူမသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေရသည်ကိုလည်း မိုးထက် သူ့ကိုယ်သူသာ သိပါသည်။

ထို့အတွက် မိုးထက် နောင်တရမိပါသည်။ နောင်တနှင့် အတူ မိုးထက်သည် ဖန်းသခင်နှင့် မပတ်သက်ဖို့ကိုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ချုပ်တည်းခဲ့သည်။

ထိုသို့ ချုပ်တည်းသည့်ကြားက မိုးထက် သူ့ကိုယ်သူမှ သတိမထားမိခင် သူ့ခြေလှမ်းများက သူမရှိရာနေရာဆီသို့ အလိုလို ဦးတည်နေတတ်သည်က ဘာကြောင့်မှန်းလည်း မိုးထက် မသိတော့။

သူ့ကိုယ်သူ မိုးထက် ပြန်၍သတိထားမိသည့်အချိန်မှာတော့ သူ့ကားလေးသည် ဖန်းသခင်ရှိသည့် အိမ်ရှေ့မှနေ ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် မောင်းနေမိသည့်အဖြစ်။

ဖန်းသခင်အိမ်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ သူမအိမ်တံခါးသည် ပိတ်ထားပြီဖြစ်သည်။

သူမအိမ်တံခါး ပိတ်ထားတာမြင်တော့မှ မိုးထက်ရင်ထဲ အိမ်တံခါးအေးသလို ရှိသွားရကာ ကားကို အိမ်သို့ ပြန်မောင်းခဲ့သည်။

ကားမောင်းနေရင်း လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း နှစ်လှပသောမျက်နှာလေးက သူ့မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ တရားတရားလျက်ရှိနေရသည်။

တစ်ဆက်တည်း မိုးထက်သည် သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြန်၍ သိသည်။

သူ ဖန်းသခင်ကို တကယ်ပဲ မချစ်ခဲ့ဘူးလားဆိုတာ။ တိကျရေရာစွာ ရှိမလာပါ။

ဒါဖြင့် သူ ဖန်းသခင်ကို မုန်းသလား။

ဟင့်အင်း... ဒီလိုတော့ဖြင့်လည်း သူ ဖန်းသခင်ကို မမုန်းမုန်းမှတော့ဖြင့် သူ ဖန်းသခင်ကို ချစ်နေသည်ပေါ့။

သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း မိုးထက်သည် ယောက်ျားမာန၊ အဲဒါမချင့်မရဲစိတ်တွေနှင့် ဝန်မခံချင်ပါ။

တကယ်တော့ ဖန်းသခင်နှင့်သူဆိုတာ ယခုမှသိကျွမ်းရ

သည့် လူများမဟုတ်သလို တစ်ယောက်ဘဝထဲ တစ်ယောက်ဝင်
ပင် ကြီးစားခဲ့သည့် လူနှစ်ဦး။

လူကြီးမိဘတွေရဲ့ ဆန္ဒအရပ်ဆိုလို၊ မိုးထက်နှင့် ဖန်းသခင်
သည် စေ့စပ်ခဲ့သူများပင်။

အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်၍ နှစ်ဦးသား မာနတွေ ကိုယ်
နှင့် စေ့စပ်ပွဲပျက်ခဲ့ရသည်ကလည်း နှစ်ဦးစလုံးအတွက် အဖြစ်
မကင်းပါပေ။

သည်အဖြစ်တွေအတွက်လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ရင်ထဲတွင်
ခံစားမှုတွေ ရှိကြသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

သူခံစားမှုက သူမအပေါ် မချင့်မရဲ အသည်းယားစွာ
ဖြစ်ရသည့် ခံစားမှုဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးဖြစ်သည့် သူမခံစား
မှုကတော့ သူထက်ပိုလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

ထိုနှစ်များအတွင်း သူမဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သလို သူ
သည်လည်း ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ခဲ့ရရှာသည်။

ဖေးမကူကာ အားပေးချင်ပေမယ့် ဖန်းသခင်သည် လက်ခံ
မည်မဟုတ်ဆိုတာကို သိသလို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမအပေါ်

သောက်ရှားမာနနှင့် အောက်မကျိုးနိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း မိုးထက်သည် ဖန်းသခင်ကို သူနည်း
သူဟန်နှင့်ပင် အဝေးက စောင့်ရှောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သူသည် ဖန်းသခင်ကို သူရှိရာနေရာတွင်
နှိမ့်နေစေရန်အတွက် သူမအလုပ်ကိုပင် သူသည် ဒီရောက်အောင်
ကြိုးစားယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကိုတော့ သူမလေး သိလိမ့်မည်မဟုတ်
ပါ။

သူဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဖန်းသခင် သူ့မျက်စိရှေ့ကို
ဆောက်ခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် မိုးထက်သည် ဖန်းသခင်ကို နည်းနည်းမှ
စိတ်မချနိုင်ပါ။

အလုပ်တွေနှင့် မအားလပ်သည့်ကြားက မိုးထက်သည်
ဖန်းသခင်ရှိရာကိုလည်း အမြဲလိုလိုရောက်ရှိလာတတ်ပြီး သူမမျက်နှာ
လေးကို အဝေးကနေ မသိမသာ ခိုးကြည့်နေတတ်သူလည်းဖြစ်
သည်။

ထိုသို့ သူ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေသည့်ကြားက ဖန်းသခင်
ကို မင်းသွေးနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲတွေ့လိုက်ရပြန်တော့ မိုးထက်နှင့်

သားတွေက နာကျင်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

မြတ်သွယ် ခိုးထက်သည် ပန်းသခင်ကို သူမဟုတ်သည့်
~~သားတစ်ယောက်~~ တစ်ယောက်နှင့်မှ မမြင်လို၊ မတွေ့လိုပါ။

ပန်းသခင်ကို ချစ်လားဆိုတာ သူဝန်မခံသော်လည်း သူမ
 ကိုတော့ မိုးထက်သည် ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်မှ မမြင်
 ချင်သည်က သူ့အတွက်ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မိုးထက်သည် အိပ်ခန်းထဲ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်
 လမ်းလျှောက်နေရာမှ သူသည် အိပ်ရာထဲ ဝုန်းခနဲ ပစ်ဝင်အိပ်လိုက်
 ပြီးနောက် မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ပိုဆိုးသွားရသူက မိုးထက်ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီး
 တစ်လုံးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်လျက် တစ်ခါ
 တစ်ရံလည်း ငိုကြွေးနေတတ်မည့် ပန်းသခင်ကို မိုးထက် မငိုဖို့
 ချောမောကာ နှစ်သိမ့်အားပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ထို့အတူ အဖော်မဲ့နေရာမည့် သူမအတွက်လည်း အားပေး
 ဖော်အဖြစ် သူမဘေးတွင် ရှိချင်ပါသည်။

သို့သော်...

ပန်းသခင်သည် လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်။

ပန်းသခင်၏မာနကို မိုးထက် သိနေပြန်တော့ ရင်ထဲ
~~သူ့သွားရပြန်သည်။~~

ပန်းသခင်ရယ် ပြေသင့်လို့မပြေတဲ့ မင်းရဲအငြိုးကို မောင်
~~သို့ရင်ဆိုင်နိုင်မှာတဲ့လဲဗျာ~~ ဟုသာ စိတ်မှာ ထပ်ခါဆိုရင်း
~~သခင်၏ လှပသော မျက်နှာလေးကို သူ တစ်ခါတစ်ရံ~~
~~တော့သည်။~~

အခန်း (၆)။

မန္တလေးတောင်ကို ပန်းသခင် တက်ချင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ
ဖြစ်သည်။

တက်ရန်လည်း စိတ်ကူးခဲ့ပါသည်။

သို့သော် တကယ် မန္တလေးတောင်ကို တက်ဖြစ်သည့်
အခါမှာတော့ သူမထင်ထားသည့် မင်းသွေးနှင့်မဟုတ်ဘဲ သူမ
ဘယ်လိုမှ မထင်ထားခဲ့သည့် ခွန်မင်းလတ်နှင့်ဖြစ်နေလေသည်။

ပန်းသခင်သည် မန္တလေးတောင်ကို ခြေလျင်တက်ချင်
သည်ဆိုသောကြောင့် ခွန်မင်းလတ်သည်လည်း ပန်းသခင်ဆန္ဒ
အတိုင်း သူပါ ခြေလျင်တက်ခဲ့လေသည်။

မန္တလေးတောင်သည် အနည်းငယ် မတ်စောက်သလိုရှိ

ပေးမယ့် ယန်းသခင်သည် မောရမုန်းမသိပါ။

တောင်ပေါ်အမြင့်ပိုင်းရောက်လာလေလေ တောင်ပေါ်မှ
ဆီးမြင့်နေရသည့် မန္တလေးမြို့ရှုခင်း၏ အလှကိုသာမက အနီးအ
မှာရှိသည့် မြို့များ၏ သဘာဝဆန်သော ရှုခင်းအလှများကို
မြင်ရသည်မို့ ယန်းသခင်သည် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေသည့် လေ
အေးများကို ရှုရှိုက်ရင်း ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောတက
နေရတော့သည်။

ကြည့်စမ်းပါဦးတော့...

တောင်ပေါ်မှနေ ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက်ကြည့်လို့
စိမ်းစိုလှပနေသည့် ရှုခင်းအလှများက မြင်ရသူရင်ကို လွမ်းစိုက်
စေရသည့်အဖြစ်။

အလွမ်းဓာတ်ခံမရှိသည့် လူများပင် လွမ်းအားပိုစေရသူ
သဘာဝဆန်သည့် အလှများကိုကြည့်ပြီး အလွမ်းဓာတ်ခံရှိသူ
ယန်းသခင်သည် အလိုလိုပင် မျက်ရည်များ ဝေသီချင်လာရသည်။

အနားမှာ လူသာမဂ္ဂပါလျှင် ယန်းသခင်သည် ငိုမိလေမလေ
ပင် မသိပါ။

“ယန်းသခင် မောနေပြီလား။”

သူမကို ဂရုတစိုက်နှင့် ငုံ့မိုးစိုက်ကြည့်ကာ မေးနေသော
ခွန်မင်းလတ်ကို ယန်းသခင်သည် ခပ်ငေးငေးလေး ပြန်ကြည့်ရင်းက

“မောတယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကနေ လွမ်းမြင်
နေရတဲ့ ရှုခင်းအလှကို ယန်းသခင် ကြည့်နေတာပါ။”

“ဟုတ်တယ် ယန်းသခင်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီနေရာက
လွမ်းကြည့်လိုက်ရင် ကြည့်လိုက်တဲ့နေရာတိုင်း လွမ်းမောစရာတွေပဲ၊
ယန်းသခင်ရော မလွမ်းဘူးလား။”

လွမ်းဖို့အလွမ်းပင် လက်ကွန်မရှိတော့ပါဆိုသည့် စကား
ကိုတော့ ယန်းသခင်သည် ခွန်မင်းလတ်အား မပြောတော့ပါ။

ပြောရန်လည်း မသင့်။

အနားမှာရှိနေသူသည် တစ်ချိန်က သူမရင်မှာ နင့်နင့်
သည်းသည်းချစ်ရသည့် ချစ်သူဆိုတာ ယန်းသခင် မေ့ထား၍မရပါ။

ယန်းသခင်သည် မွန်းကြပ်ကာ ထွက်ပေါက်မရှိတော့
လောက်အောင် ခံစားနေရသောအခါ ပျော်ရွှင်ခြင်း လွှတ်လွှတ်မှု
တွေကို ရင်မှာ ပို၍တမ်းတမိရပါသည်။

ပန်းသခင်ရင်ကို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်မည့်သူသည် ဘယ်သူဆိုတာကိုဖြင့် ပန်းသခင်ကိုယ်တိုင်မသိပါ။

ထိုခဏမှာတော့ ပန်းသခင်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို မျက်ဝန်းထဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်မိလိုက်၏။ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သူနှင့်ပန်းသခင်ဆိုတာ အရှေ့နှင့်အနောက်ပမာ ဝေးကွာစည်းခြားထားသလို ရှိနေသည့် လူတွေပဲလေ။

“ပန်းသခင်”

“ဟင်...ရှင်”

“အဟွန်း...ကိုယ်ခေါ်နေတာ ကြာပြီ၊ ပန်းသခင် ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

ခွန်မင်းလတ်အမေးကြောင့် ပန်းသခင် ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ပြုံးမိသွားရပြီး...

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်၊ ပန်းသခင်လည်း ဟိုတွေးဒီတွေးပါပဲ”

“ဟောဗျာ...ပန်းသခင်စကားကလည်း အဆန်းပါပဲ”

ကဲ ပြောပါဦး ဘာတွေများ ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးနေရတာလဲ”

“ကိုခွန်မင်းလတ်ကလည်း”

ပန်းသခင်သည် ကလေးတစ်ယောက်နယ် ရှက်သွားရသည်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး ခွန်မင်းလတ်မှာ သဘောတကျနှင့် ဘေးဟားရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ပန်းသခင်ရယ် မင်းလေးရဲ့ ရှက်တတ်ပုံ ဟန်အမူအရာတွေက ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲသေးပါဗျာ”

“အို”

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ချစ်ခွဲကြသည့် တစ်ချိန်က ခွန်မင်းလတ်များကို ခွန်မင်းလတ်ရော ပန်းသခင်ပါ သတိတရ လှည့်ရှုသွားကြသည်။

ထိုခဏမှာတော့ ပန်းသခင်နှလုံးသားလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာ၏ ပြုစားမှုအောက်တွင် ညွတ်နူးသွားရသလို ရင်ဝယ်သိမ့်

သိန့် လှိုက်ပြာသွားရသည်။

“မောသေးလား ပန်းသခင်”

“ဟင့်အင်း”

ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်မေးလာသော ခွန်မင်း
ပန်းသခင်၏ ဖြေသံလေးကြောင့် သူ့မျက်နှာချောချောပြ
ပို၍ကြည်လင်တောက်ပသွားရပြီး...

“ပန်းသခင်”

“ရှင်”

ခွန်မင်းလတ်သည် ပန်းသခင်နာမည်ကိုခေါ်ကာ
မပြောဘဲ သူမမျက်နှာကို မျက်ဝန်းညိုအစုံနှင့် အတန်ကြ
ကြည့်နေသည်။

ပန်းသခင်မှာ သူ့အကြည့်များကြောင့် အနေခပ်
ရှိသွားရပြီး...

“လူကို နာမည်ခေါ်ပြီး ဘာလို့ ဒီလောက်စိုက်ကြ
တာလဲ၊ ပန်းသခင် မနေ့တတ်တော့ဘူးသိလား”

“ပန်းသခင်ရယ်”

ခေါင်းလေးငုံ့ မျက်နှာလေးလွဲရင်းက ရှက်သွေးဖြာစွာ
ဆိုလိုက်သည့် ပန်းသခင်ကို ခွန်မင်းလတ် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း
ဆုတ်ဆုတ် ကြည့်နေမိတော့သည်။

အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးမှ...

“ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေးသမားတစ်ယောက်လို့တော့
ပန်းသခင် မမြင်စေချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲက စကားတွေ
တိုလည်း ဖွင့်မပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူး ပန်းသခင်၊ တကယ်တော့
တိုယ်ဟာ ပန်းသခင်နဲ့ မထိုက်တန်တော့မှန်း သိပါတယ်၊ သိပေ
မယ့်လည်း ပန်းသခင်ရယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲက စကားတွေကို ကိုယ်
ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ပန်းသခင်ကို
ကိုယ် ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ချစ်နေဆဲဆိုတာပါပဲ”

“အို”

ပန်းသခင်ပါးပြင်လေး ထူပူသွားရသည်။

“ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေးသမားလို့ ထင်သွားပြီလား
ပန်းသခင်”

“အဲလိုရယ်လို့ ပန်းသခင်မထင်ပါဘူး ကိုခွန်မင်းလတ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ပန်းသခင်၊ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေး
အတွက် ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ပန်းသခင်ဟာ ခုချိန်ထိ နေရာ
ထားဆဲဆိုတာကိုတော့ ပန်းသခင် ယုံပါ”

“ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်”

မုန်း၍ လမ်းခွဲခဲ့သည်မဟုတ်သော ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက်
ခွန်မင်းလတ်၏ စကားများသည် ပန်းသခင်နှလုံးသားကို ထိုးနှံ
နာကျင်စေရလေသည်။

“ပြောပါဦး ပန်းသခင်၊ ကိုယ့်အပေါ် ပန်းသခင် အ
ကလိုပြန်ပြီး သဘောထားနိုင်မလားဆိုတာ”

“ပန်းသခင် ဘာမှမဖြေပါရစေနဲ့ဦး ကိုခွန်မင်းလတ်
ပန်းသခင်ကို အချိန်ပေးပါ။ ဒါဟာလည်း ကိုခွန်မင်းလတ်
ပန်းသခင် မထိုက်တန်တော့လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့
အချစ်မှာ ပျိုတယ် ဆိုတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး ကိုခွန်မင်းလတ်
ဒါပေမယ့် ပန်းသခင်ကို စဉ်းစားဖို့ အချိန်နည်းနည်းတော့ ပေး
နော်”

“ပန်းသခင်ရယ်...ပန်းသခင်ဆီက ဒီစကားကြားရတာ

တောင် ကိုယ်ကျေနပ်နေပါပြီဗျာ၊ စဉ်းစားပါ ပန်းသခင်၊ စဉ်းစား
ပါ။ ကိုယ်တစ်ခုပဲပြောချင်တာက ကိုယ့်မေတ္တာဟာ ပန်းသခင်
အပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲဘူးဆိုတာတော့ ပန်းသခင်
ခုံကြည်ပေးဖို့ပါပဲ”

“ယုံပါတယ် ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်၊ ပန်းသခင်လေ
အာကခံရဲ့ အပြောင်းအလဲတွေကို အမျိုးမျိုးခံစားရပြီးကတည်းက
ဘယ်စကားကိုမှ အလွယ်တကူ မပြောရဲတော့တာ ကိုခွန်မင်းလတ်
အလည်ပေးပါ”

တစ်ချိန်က အဖြစ်များကို သတိရသွားကာ ပြောရင်းက
သံလေး တိမ်ဝင်သွားသည့် ပန်းသခင်ကို ခွန်မင်းလတ်သည်
ငယ်ထိခိုက်ခြင်းများစွာနှင့် ကြည့်ရင်းက....

“ပန်းသခင်ဘဝမှာ ပန်းသခင်ကို နားလည်ပေးနိုင်ဆုံး
သူက ကိုယ်ပါပဲ ပန်းသခင်”

“ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်”

ဪ...ချစ်ပေမယ့်လည်း ချစ်သောသူနှင့် ပေါင်းဖက်
နိုင်မရသည့်ဘဝ။ မဆံ့နိုင်တော့ပြီဟု ထင်ထားပေမယ့်လည်း

ပြန်လည်ဆိုတွေ့ခွင့်ရသည် အခြေအနေ။

ထံကြမ္မာသည် ဘာကိုမှ ကြိုတွက်ထားလို့မရပါ။
လူငယ်လို့ ဖြစ်လာသည့်ခဏမှာ ကံကြမ္မာ၏ စေခိုင်းရာအတိုင်း
အကွေ့အကောက် အလှည့်အပြောင်း ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း၊ နာကြည်း
ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေနှင့် လောကဇာတ်ခုံမှာ ပန်းသခင်တို့လူသား
တွေသည် အလိုက်သင့် ကနေရသည်မို့ ပန်းသခင်နှင့် ခွန်မင်းလတ်
သည်လည်း။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၇)

“ဆရာ မလာလို့နဲ့တူတယ်၊ ဆရာကတော်ကိုယ်တိုင်
လာပါလား။”

“အဟင်း...ဟင်း ဟုတ်တယ် ညီမရေ၊ မင်းတို့ဆရာ
အိတ်ကို မမ မလိုက်လာရင် မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမို့
လာရတာ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ တချို့ကလည်း မိန်းမကြီး
အိပ်ပါရက်နဲ့ ကိုယ့်ရုပ်ရည်ကိုမှမထောက် မြူဆွယ်ချင်ကြသေး
မလေ”

ရုံးခန်းထဲသို့ ခြေချမိသည်ဆိုရင်ပဲ နားထဲသို့ တိုးဝင်ရိုက်
လာသည့် အသံကြောင့် ပန်းသခင် လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများ
ရပ်တန့်မတတ်ဖြစ်သွားရသည်။

“ပန်းသခင် ဒီနေ့စောတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မင်းသွေး”

သူမအား အပြုံးနှင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုလာသော မင်းသွေးကို ပန်းသခင်သည်လည်း ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည့် ပန်းသခင်သည် သူမအလုပ်စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုသည်။

“ပန်းသခင်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ တို့ဇနီးစုမိတဲ့၊ စုမိ ဒါ ပန်းသခင်”

“အဟင်း...နာမည်ကတော့ စုမိတို့က ကြိုကြားထားသားပါနော်၊ လူကိုတော့ ခုမှပဲမြင်ရတော့တယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာတောင် မိန်းမရှိတဲ့အနား ပြန်မလာနိုင်အောင် မောင့်ဆွဲဆောင်ထားတာ အဲဒီအလှကြောင့်ကိုး”

“ဟင်”

“စုမိ”

ရုတ်တရက် အရှိုက်ကို ထိုးချလိုက်သလို ဆိုလိုက်သည့် စုမိ၏စကားကြောင့် ပန်းသခင်သည် ရှက်စိတ်နှင့် ကြောင်သွား

လေသည်။

သည်နောက် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပန်းသွေးရောင်တောက်လာကာ လူက ထူပူလျက် နေရာမှာပင် လူက အရပ်ကြီးပြတ်လို ဖြစ်သွားရသည်။

“စုမိ...မင်းစကားကို ဘယ်လိုပြောနေတာလဲ”

“အို...စုမိပြောတာအမှန်ပဲ မောင်၊ မိန်းမတစ်ယောက်လုံး မေ့ထားပြီး ဒီမိန်းမနား ကပ်နေရအောင် မောင့်ကို သူက ဘယ်လောက်ဆွဲဆောင်ထားမှန်းမှ မသိတာ”

“အို”

“တော်စမ်း မင်းဟာ ပြောလေဆိုးလေဆိုတဲ့ မိန်းမပါလား စုမိ၊ မင်း မင်း ငါ့ကို အရှက်ကောင်းကောင်းကြီး လာခွဲနေတာလား”

“ဒီကိစ္စ မောင် မရှက်ရပါဘူး၊ ရှက်ချင်းရှက် ဟိုမိန်းမ”

“မင်း”

“ပန်းသခင် ပန်းသခင်”

ပန်းသခင်သည် စုမိ၏စကားများကို ဆက်လက်ကြားနိုင်

ဝမ်းသာသွားလား။ စိုက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်များနှင့်အတူ စော်ကား
မုတ်တော်မူသည့် စိတ်များနှင့် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်
ထားသည်အထိ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာရသည်မို့ ပန်းသခင်သည်
သူ့ကိုယ်သူ့မှ သတိမထားနိုင်ခင် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ပြေးခဲ့
လိုက်သည်။

သို့သော် သူမခြေလှမ်းတွေသည် ထင်သလောက်
ရွေ့လျားမည်မဟုတ်မှန်းကိုလည်း ပန်းသခင် သိနေလေ၏။

အားတင်းကာ မျက်စိကိုမိုတ်လျက် ပြေးလာသော
ပန်းသခင် တစ်နေရာအရောက်မှာတော့...

“အင့်”

ပန်းသခင်သည် လူတစ်ယောက်ကို အရှိန်နှင့် ဝင်တိုက်
လိုက်မှန်းသာ သိလိုက်ပါတော့သည်။

သည်အောက်မှာတော့ ပန်းသခင်သည် အမှောင်ကမ္ဘာကြီး
ထဲကို ခဏတာ ရောက်ရှိသွားရတော့သည်။

မိုးထက်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ အရှိန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာသည့်
ပန်းသခင်ကိုကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် စိုးရိမ်ခြင်းတွေနှင့်

ညှိုးလိုက်သည်ဆိုရင်ပင် ပန်းသခင်သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် သတိ
မရှိရပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ”

“ပန်းသခင်...ပန်းသခင်”

ပန်းသခင်ကိုယ်လေးကို မိုးထက်သည် ဘယ်လိုပင်
နှိပ်ခေါ်ပါသော်လည်း ပန်းသခင်သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင်
ထိုင်လိုမှ သတိမရတော့ပါ။

“ပန်းသခင်...ပန်းသခင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ
သိသက်”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုဝင်တိုက်ပြီး သူသတိလစ်သွား
သတိ”

မင်းသွေးသည် မိုးထက်လက်ထဲက ပန်းသခင်ကိုယ်လေး
ကို ပြောင်းယူရန် ပြင်လိုက်တော့...

“မောင်နော်...ဒီမိန်းမကို မောင် ထိစရာမလိုဘူး၊ နီရင်
တော့ စုမိနဲ့အသိပ်”

စူးခနဲထွက်လာသည့် စုမိဆိုသည့် အမျိုးသမီး၏ စကား

က ပန်းသခင်ကိုယ်စား မိုးထက်ကို နာကျင်သွားစေရပါသည်။

မင်းသွေးသည် စုမီအား စူးခနဲကြည့်ရင်းက...

“အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့မိန်းမ”

“ဖြန်း”

“ဟင်...ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ရှင်ကောင်မကိုယ်တော့ နာတာပေါ့လေ၊ သေချာပါပြီ ရှင်နဲ့ဒီကောင်မ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ၊ သူနီက လူပြန်ဟစ်လို့၊ တွေ့မယ် ရှင် စုမီအကြောင်းသိစေရမယ်အဟုန်...ဟင်”

ဇော်ကားရက်လေခြင်း၊ ဇော်ကားခံလိုက်ရပြီဆိုသော စိတ်အတွေးနှင့် ပန်းသခင် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားရသည်ကို မိုးထက် နားလည်သွားရသည်။

သည်နောက် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် သတိလစ်နေသည့် ပန်းသခင်ကိုယ်လေးကို မိုးထက် ပွေ့ယူချီမရင်းက ဆေးခန်းတစ်ခုဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် မင်းသွေးနှင့်သူဇနီး ဘယ်လိုကျန်ခဲ့သည်ကို မိုးထက် မစဉ်းစားတော့ပါ။

စဉ်းစားရန်လည်း မလို။

သူ့စိတ်တွေ စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်က ပန်းသခင်အတွက်ပဲ ဖြစ်သည်။

သနားစရာကောင်းလွန်းတဲ့ ပန်းသခင်။

ကြည့်စမ်းပါဦး မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် သူမဘယ်လောက်များ ရှက်ရှာလိမ့်မည်လဲဆိုတာ။

သည်လောက်ထိ သတိလက်လွှတ်ဖြစ်သွားရခြင်းက သူမရင်ထဲ နည်းနည်းနော့နော့ ခံစားမှုမဟုတ်ဆိုတာ မိုးထက် တွေးယူလို့ ရနေသည်ပဲလေ။

မိုးထက်သည် ပန်းသခင်ကို ရုတ်တရက် ဘယ်ခေါ်သွားဇွန်းမသိ။ နောက်မှသတိရကာ ပန်းသခင်ကို သူ့သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာအောင်ခိုင်ဆေးခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုအချိန်ထိ ပန်းသခင်မှာ သတိမရသေး။

မိုးထက်သည် ပန်းသခင်ကို ဆေးခန်းကဲသို့ ပွေ့ယူချီမခေါ်လာသည်ကို ဒေါက်တာအောင်ခိုင် မြင်သည်နှင့်...

“ဟာ...မိုးထက် ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“အဲဒါ နောက်မှမေး အောင်နိုင်၊ အခု ပန်းသခင်
မင်းအရှင်စမ်းသပ်ပေးဦး”

မိုးထက်သည် ပန်းသခင်ကို လူနာစမ်းသပ်စုတင်ပေါ်တံ
ရင်းက ပန်းသခင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဆိုလိုက်လေသည်။

“အေးပါကွာ၊ စမ်းသပ်ပါမယ်၊ ဒီလောက်ထိ သတိထား
လာအောင် ဘာများဖြစ်လာလို့လဲ စကန့်”

“ဟိတ်ကောင် မင်းထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောဖို့တော
မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ သူက ရိုးရိုးသတိလစ်တာကွ”

“အေးပါကွာ၊ ဘယ်သူကရော ဆန်းတယ်ပြောနေ
မင်းထဲ မလုပ်မလဲ ဖြစ်နေတာလဲ”

“အောင်နိုင်၊ မင်း သူ့ကိုကုမှာလား”

“အေးပါကွာ...နည်းနည်းတော့ စိတ်ရှည်ဦးမှပေါ့၊ ဒီ
ဒီလောက်စိတ်ပူနေပုံထောက်တော့ မင်းနဲ့သူ”

“အောင်နိုင်”

မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနှင့် ဆိုလိုက်သည့် သူ့အ
မာမာကြောင့် ဒေါက်တာအောင်နိုင်သည် ဘာစကားမှမဆိုတော့

ပန်းသခင်အား လိုအပ်တာများ စမ်းသပ်နေတော့သည်။

မိုးထက်မှာ သွေးမရှိတော့သလို ဖျော့တော့နေသော
ပန်းသခင်မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ဝယ် သနားကြင်နာမှုများ
တိုးနေရတော့သည်။

ဒေါက်တာအောင်နိုင်မှာ ပန်းသခင်အတွက် လိုအပ်သည့်
စမ်းသပ်မှုများ လုပ်ပေးပြီးသည်နှင့်...

“ဘာမှစိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး၊ တစ်ခုခုကို စိတ်လှုပ်ရှားပြီး
ရုတ်တရက် ရှောင်ဖြစ်သွားတာ၊ ဒါမျိုးတွေက အနည်းနဲ့အများ
ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ မကြာခင် သူ သတိရလာတော့မှာပါ”

ပန်းသခင် မကြာခင် သတိပြန်ရလာပါမည်ဆိုနေပေမယ့်
မိုးထက်မှာ သူမအတွက် စိတ်မအေးနိုင်သေးပါ။

ဖြူဖျော့နေသော မျက်နှာနှစ်ဖွဲ့လေးကို မိုးထက်သည်
စိုးရိမ်စိတ်မချမှတော့နှင့်သာ မျက်တောင်မဝတ်တမ်း ကြည့်နေမိသည်။

သည်လောက် ဝေဒနာသောကတွေ ခံစားနေရသည့်ကြား
က အလှပျက်မသွားသော ပန်းသခင်ကို မိုးထက် စိုးရိမ်စိတ်မချ
ရင်ခုန်ခြင်းများစွာနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူကြည့်နေတဲ့မှာပင် ပန်းသခင်သည် ကိုယ်လေးတစ်ချက်
လွန်လွန်လာကာ မျက်ဝန်းလေးအစုံ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာရသည်။

ပန်းသခင်သည် သတိပြန်ရသည်ဆိုရင်ပဲ လူနာစမ်းသပ်
ခွတင်ပေါ်မှ သူမကိုယ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ...ဖြည်းဖြည်းလေကွာ၊ ဖြည်းဖြည်း၊ လူက ခုမှ
သတိရခါစပဲ ရှိသေးတာ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်မှပေါ့”

ပန်းသခင်သည် ယခုမှ ဦးမိုးထက် သူမအနားတွင် ရှိနေ
သည်ကို သတိထားမိသွားရကာ...

“ဟင် ရှင် ပန်းသခင်၊ ပန်းသခင်၊ ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်
ရောက်လာတာလဲ”

“မင်းသတိလစ်သွားလို့ ကျုပ် မင်းကို ဒီခေါ်လာတာ”

“အို”

ပန်းသခင်သည် ထိုအခါမှ သူမအဖြစ်ကို သူမ သတိရ
သွားပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုပင် မျက်နှာလှလှလေး ညှို့မှိုင်းလျက်
ကြေကွဲထိခိုက်သွားရပြီး...

“ပန်းသခင် အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“ရတယ်လေ၊ ကျုပ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း...ပန်းသခင် ရှင့်ကားနဲ့ မလိုက်ချင်ဘူး၊

သခင်ကို ပြန်ဖို့ တစ်ခုခုစီစဉ်ပေးပါ”

မျက်ရည်များပြည့်နေသော မျက်ဝန်းအိမ်ဖြင့် မိုးထက်အား
မော့လေးကြည့်ရင်း ဆိုနေရှာသော ပန်းသခင်ကို မိုးထက်
ပြောရမှန်းမသိပါ။

သေချာသည်ကတော့ မိုးထက်သည် ပန်းသခင် မျက်ရည်
ကို မြင်လိုက်ရတာနှင့် ရင်မှာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားလိုက်ရခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ကို အားနာစရာမလိုဘူး ပန်းသခင်၊ ခုချိန်မှာ
ကျုပ်မဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်လွှတ်ဖို့ဆိုတာ
ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သလို ကျုပ် ဘယ်လိုမှလည်း စိတ်မချနိုင်ဘူး၊
ကြောင့် မင်းကို ကျုပ်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

ဒေါက်တာအောင်နိုင်မှာ မိုးထက်နှင့် ပန်းသခင်တို့ ပြော
ထားများကို နားထောင်ပြီး ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေ
တာသည်။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း နားလည်သလို
လာကာ...

“မိုးထက်ပြောတာကို လက်ခံလိုက်ပါ၊ ညီမ၊ ခု
ညီမက အရမ်းအားနည်းနေသေးတော့ တစ်ခုခုထပ်ဖြစ်မှာလား
စိုးရိမ်ရတယ်၊ ဆရာ လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေလည်း ပေးလိုက်
မိုးထက်ကားနဲ့လိုက်သွားပြီး ညီမ အိမ်ပြန်အနားယူလိုက်ပါ”

ပန်းသခင်သည် ထိုအခါမှ ဒေါက်တာကို အားနာသွား
ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ၊ ပန်းသခင်ကို ခုလိုကုပေး
အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

ပန်းသခင်သည် ဒေါက်တာရှေ့တွင် ဦးမိုးထက်စကား
ထပ်၍ မငြင်းဆန်ချင်တော့သည်မို့ ထိုနေ့က ပန်းသခင်သည် ဦး
ထက်ကားနှင့်ပင် အိမ်ပြန်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

အခန်း (၈)

ပန်းသခင်သည် ရုံးတွင် ခွင့်တစ်ပတ်ယူကာ အိမ်ထဲက
ပြန် မထွက်ဘဲနေလိုက်သည်။

လူက အိမ်ထဲမှာနေနေပေမယ့် ပန်းသခင်သည် သူမနှင့်
တိသက်သည့် သတင်းစကားများကိုတော့ ကြားနေရပါသည်။

ကြားရသည့်စကားတွေက ပန်းသခင်အတွက် တစ်ခုမှ
သိမိနိုင်စရာမရှိပါ။ သူမရင်အစုံကို ထိခိုက်နာကျင်စေရသည်
စကားများပင်ဖြစ်သည်။

မင်းသွေး အလုပ်က နှုတ်ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်းနှင့်
မင်းသွေးနှင့် သူ့ဇနီး ကွာရှင်းတော့မည့်အကြောင်းများကို ကြားရ
ပန်းသခင်သည် ရင်မှာ ထိခိုက်ကြေကွဲရလေဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို မင်းသွေးအနေနှင့် ထိုသို့မဖြစ်သင့်သေးပါ။

ပန်းသခင်အဖို့လည်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် မကြုံသင့်ပါ။

မင်းသွေးနှင့် ပန်းသခင် ဖြူစင်သန့်ရှင်းကြသည်ကို သူတို့လည်း ပန်းသခင် စိတ်ထိခိုက်ရပြန်၏။

နှစ်ဦးသာ အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။

“မင်းသွေးအတွက် မမလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ

“ဦးမင်းသွေးကတော့ မမကို အရမ်းအားနုနုတယ်လို့ ဆိုတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းသွေးမိန်းမဟာ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် သူ့ကြောင့် ဂုဏ်ပျက်ရပါပြီလို့လည်း ဆိုပြီး မမအပေါ် သူ ဒီလိုမျိုးထင်ရက်တာလဲဆိုတာ တွေးပြီး ပြောနေတယ်၊ မမကို တောင်းပန်ဖို့ကိုလည်း ဦးမင်းသွေး ကြိုးပမ်းလည်းနာရတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းသွေးဇနီးရဲ့ အပြုအမူစကားတွေ ရှာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ ဒီမှာဆက်နေရင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မမကို တစ်မျိုးမြင်မယ့်ဆိုပြီး မမအတွက် အစစအရာရာတွေစေပြီး ဦးမင်းသွေး ရန်ကုန်ကို ပြန်သွားပြီလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမအနေနဲ့ ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘူးဆိုလည်း

ရုံးက စာရေးမလေး သယ်ဆောင်လာသော သူတို့ စကားများကို နားထောင်ပြီး ပန်းသခင်ရင်မှာ မချီအောင်နာကျင်အောင် ပေါ် မျက်နှာပူပြီး အားနာနေတာပေါ့”

မင်းသွေး ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီဆိုတော့ ပန်းသခင် စိတ်မ

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်လည်း ရှက်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ်တို့နှင့် ဖြစ်ရသလို တစ်ဖက်ကလည်း သူမရှိသည့်အတွက် သူမရင် အနေသက်သာသွားရသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

မင်းသွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မျက်နှာပူအနေခက်ရမှာ

နှင့်စာလျှင် မင်းသွေးကို မတွေ့ရခြင်းက ပန်းသခင်အတွက်
ကောင်းပါဦးမည်။

ပန်းသခင် ခွင့်ယူထားသည့် ရက်အတွင်း ရုံးက စာလေး
မလေးသည် ပန်းသခင်နှင့်အတူ အဖော်အဖြစ်လာနေပေးလေသည်။
ပင် ပန်းသခင်အတွက် တော်ပါသေးသည်လို့ပြောရမည်။

မဟုတ်ပါက ပန်းသခင်သည် ဝေဒနာတွေနှင့်
တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ ခံစားနေရခြင်းက လူကို မွန်းကြ
ပိတ်လှောင်စေရသည်။

သည်ကြားထဲ ခွန်မင်းလတ်သည် သူမအကြောင်း
ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ကြားသည်မသိပါ။ ပန်းသခင်ရှိရာ
ရောက်လာလေသည်။

ခွန်မင်းလတ်ကိုမြင်တော့ ပန်းသခင် ငိုချင်ရက်လက်
ဖြစ်သွားရသည်။

သို့သော် ပန်းသခင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှေ့တွင်
မျက်ရည်ကျမပြချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဝှေ့ဝဲလာသော မျက်ရည်စများကို မျက်တော

ကြီးဖြင့် ပင့်ခတ်လိုက်ပြီး...

“ကိုယ်ကြားရတဲ့သတင်းတွေက အမှန်တွေပဲလား
သခင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုခွန်မင်းလတ်၊ ပန်းသခင်အတွက်
သိလိုမှမထင်မှတ်တဲ့ အဖြစ်ပါပဲ”

“ဖြစ်ရလေ ပန်းသခင်ရယ်၊ ပန်းသခင်လို မိန်းကလေး
တို့မှ ဒီလိုထင်ရက်လေခြင်း၊ ကိုယ် ပန်းသခင်အကြောင်းကို
ကြားချင်း ဘယ်လောက်စိတ်ထိခိုက်သွားရတယ်မှတ်လဲ၊
ခါစက ယုံတောင်မယုံဘူး”

ခွန်မင်းလတ်သည် ပန်းသခင်ကို သနားကြင်နာစွာ
ညှိရင်းက စိတ်မကောင်းစွာ ဆိုလိုက်သည်။

“ပန်းသခင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရပါ
သိ ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ပန်းသခင်ဘဝရဲ့
စိတ်ကပါလာလို့ပဲ မှတ်ယူရတော့မယ်နဲ့တူပါတယ်”

“ပန်းသခင်ရယ်”

ပန်းသခင်စကားကို နားထောင်တာနှင့် သူမရင်ထဲဘယ်

လောက်များ ထိခိုက်ကြေကွဲခံစားနေရသည်ဆိုတာ ခွန်မင်းလတ် သိလိုက်လေသည်။

“ကိုယ်မှမဟုတ်တာပဲ ပန်းသခင်ရယ်၊ ဘာမှခံစားရ စရာမလိုပါဘူး၊ ကိုယ်လည်း အလုပ်တွေများနေလို့ ဒီဘက်ရပ် တွေမှာ ပန်းသခင်ဆီကို မရောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်၊ ပန်းသခင် ကံပဲပေါ့၊ ကံကြမ္မာက ပန်းသခင်ကို ခုချိန်ထိ မျက်နှာသာမစ သေးဘူးနဲ့တူပါရဲ့”

ခွန်မင်းလတ်သည် ပန်းသခင်စကားကို နားထောင် မျက်နှာပျက်သွားရကာ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကွာ၊ ပန်းသ ဘယ်လိုနေတယ်၊ ထိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်အသိဆုံးပဲဟာ၊ ပတ် ကျင်ကို ပန်းသခင် သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့”

ခွန်မင်းလတ်စကားသည် ပန်းသခင်ကို အားပေးစကား တာသိပေမယ့် ပန်းသခင် မရွှင်ပျနိုင်ပါ။

သို့သော် ခွန်မင်းလတ်ကိုလည်း ပန်းသခင်သည်

ကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေလိုသည်မို့...

“ပန်းသခင် မနက်ဖြန် အလုပ်ခွင်ပြန်ဝင်မှာပါ ကိုခွန်မင်း လတ်၊ ဒီလောက်ဒဏ်ရာကို ပန်းသခင် ဂရုစိုက်နေရင် ဒီနေ့ ဒီအချိန် မှာ ပန်းသခင်ဆိုတာ ရှိနေဦးမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ပန်းသခင်ရယ် ပြစ်နိုင်ရင် ပန်းသခင် ခံစားနေရတာတွေ ကို ကိုယ်သာ ပြောင်းပြီး ခံစားလိုက်ချင်ပါတော့တယ်ဗျာ”

ခွန်မင်းလတ်သည် ပန်းသခင်လက်လေးကို အားပေးစိတ် နှင့် တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်ရင်းက ဆိုလိုက်မိသည်။

“ပန်းသခင်အနားမှာ ကိုယ်နေချင်ပေမယ့် ပန်းသခင် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားရဦးမှာမို့ ကိုယ် ပြန်တော့မယ် ပန်းသခင်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုခွန်မင်းလတ်၊ ပန်းသခင်အတွက် အခု လိုတွေးပေးတဲ့အတွက်”

ထိုစကားကို ပန်းသခင်သည် ခွန်မင်းလတ်အား စိတ်ရင်း မှန်နှင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပင် ဆိုလိုက်လေသည်။

မချစ်တာလည်း မဟုတ်။ ချစ်ပါလျက်နှင့် သူမအပေါ်
အလည်အပေါ်ဆုံးသော ချစ်ဦးသူနှင့် ပေါင်းဆုံခွင့်မရသည့်အဖြစ်
လောက် ရင်နာရသည့်အဖြစ်မျိုး ပန်းသခင်တွင် မရှိတော့ပါ။

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည့် ခွန်မင်းလတ်ကို ပန်းသခင်
သည် ဘာရယ်မဟုတ် မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေသည်မှာ
ခွန်မင်းလတ် အရိပ် သူမမျက်စိထဲက ပျောက်သွားတဲ့အထိပင်
ဖြစ်တော့သည်။

ပန်းသခင်သည် ပျံလွင့်နေသောစိတ်များကို တည်ငြိမ်
စေရန် သူမရှေ့တွင်ရှိသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူဖတ်လိုက်ပေ
မယ့် သူမ၏စိတ်များသည် စာထဲမရောက်ပါ။

အတွေးစများ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ရောက်နေရာမှ နောက်
ဆုံး သူမအတွေးတို့သည် မျက်နှာကြီးရှုတည်တည်နှင့် စူးနစ်စွာ
စိုက်ကြည့်တတ်သည့် ဦးမိုးထက်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားရသည်။

ဦးမိုးထက်သည် သတိလစ်နေသော သူမကို သူကိုယ်
တိုင် ဆေးခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်ဆိုတာကို သူပြော၍ ပန်းသခင်
သိခဲ့ရပါသည်။

မသိတာက ဦးမိုးထက်သည် ဘာကိစ္စ ဘာအကြောင်း

အားရှိ၍ သူမရှိသည့်ရုံးကို လာရသည်လဲဆိုတာပင်။

ကြည့်ရတာ ဦးမိုးထက် သူမဆီလာတာတော့ မဖြစ်နိုင်။
ပန်းသခင်နှင့် သူ့ကြားမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွေ့ဆုံ
နေရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါ။

သို့သော်

ဦးမိုးထက်သည် သူမရှိသည့်နေရာကို ဘယ်လိုအကြောင်း
နှင့်ပဲ ရောက်လာပါစေတော့၊ မင်းသွေးဇနီး၏ ပန်းသခင်အပေါ်
ရိုင်းပျစော်ကားမှုကိုတော့ ဦးမိုးထက်သည် အားလုံးကြားခဲ့ပြီး
လောက်မည် ဖြစ်သလို ပန်းသခင်ကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ထို
နေရာမှ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ ဖြစ်နေစေဦးတော့၊ ပန်းသခင်သည်က
တော့ သူမကို ကူညီခဲ့သည့် ဦးမိုးထက်ကို ကျေးဇူးတင်မိရသည်က
အမှန်ဖြစ်သည်။

ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံခဲ့မိ
လျှင် သူ့အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖြစ်အောင် ပြောရဦးမည်
ဖြစ်သည်။

အခန်း (၉)

ခုတလော မိုးထက်တစ်ယောက် နေရသည်မှာ စိတ်ထဲ
ထသိကအောက်နှင့် လူကို ဘာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်နေရသည် မသိ။
တစ်ခုခုကို မကျေနပ်သလို အလိုမကျသလိုလိုနှင့် ရင်မှာ ခံရ
ခက်ခက်ကြီး ဖြစ်နေရသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူ့ကို ဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်နေသူက
တခြားသူမဟုတ်။ ပန်းသခင် ပင်ဖြစ်သည်။

ပန်းသခင်တစ်ယောက် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်နှင့် တွဲနေ
သည့်သတင်းကို မိုးထက် ကြားရပြီးကတည်းက သူ့ရင်မှာ ထိုသို့
ခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးထက်သည် ပန်းသခင်ဆိုသည့် ပန်းလေးတစ်ဖွဲ့ကို

ဖြူစင်သန့်ရှင်းသူလေးအဖြစ် မြင်ချင်တွေ့ချင်သူဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ ပန်းသခင်သတင်းတွေက သူ့နားထဲ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုး ရောက်နေသောအခါ မိုးထက်သည် ပန်းသခင်အပေါ် မချင့်မရဲနှင့် စိတ်ကုန်ချင်လာရသည်။

သူ့မှာတော့ သူမအပေါ် တန်ဖိုးထားကာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေရသလောက် သူမအပြုအမူတွေအပေါ် စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်စေရသောအခါ မိုးထက်ရင်ထဲ ခံစားမှုတွေ ပေါက်ကွဲချင်လာရသည်။

“ကျွတ် ဒီမိန်းမတော့၊ နောက်ဆို ဒီမိန်းမအကြောင်းကို ဘာမှမပြောနဲ့တော့ကွာ”

ပန်းသခင်နှင့် ပတ်သက်၍ ပန်းသခင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်မချဖြစ်ရသောကြောင့် သူမနှင့်ပတ်သက်သမျှကို သူ့ကိုယ်စားစုံစမ်းခိုင်းထားသော သူ့လူယုံတပည့်ကို မိုးထက်သည် ပန်းသခင်အကြောင်း သူ့အားမပြောတော့ရန် ပိတ်လိုက်လေသည်။

မောင်မြမှာ ဆရာဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် ခေါင်းပင်ရှုပ်သွားရသည်။

အစကတော့ ဆရာကိုယ်တိုင်ကပင် မမလေး ပန်းသခင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရသမျှသတင်းကို အဆေးစိတ် သေချာပြောပြရန် မှာထားပါလျက်နှင့် အခုတော့ ဖြစ်ရပြန်သည်။ မမလေးပန်းသခင်အကြောင်း သူ့အားပြန်မပြောရဘူးတဲ့။

မောင်မြမှာ ဆရာဖြစ်သူ မိုးထက်၏ စိတ်အပြောင်းအလဲ ခြိန်မှုကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သလိုရှိနေရပေမယ့်လည်း မရယ်ရဲပါ။

ဆရာသည် မမလေးပန်းသခင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ဘာကိုမှ သတိမထားမိနိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သူဆိုတာ ဘေးကမြင်ရသည့် မောင်မြပင် သိနေပြီဖြစ်သည်။

“မမလေးက သိပ်ချော သိပ်လှတော့ မမလေးအနားမှာ ဖျားပိတုန်းတွေ ပျံ့ဝဲနေတာ မဆန်းပါဘူး ဆရာရယ်”

မောင်မြစကားကြောင့် မိုးထက် မျက်ခုံးကြီး တွန့်ကြုတ်သွားရပြီး

“အေး အဲဒီလို သိပ်ချော သိပ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပဲ သောက်နားတွေကို အရူးလုပ်ချင်ကြတာ”

“တို့ဆရာကတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီနဲ့တူတယ်”

“အဟွန်း မင်းဆရာက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာယာထဲမှာ လည်စင်းခံမယ့်သူမျိုးလား မောင်မြရာ”

“ယုံပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ဆရာ ခုချိန်ထိ လူပျိုကြီးဖြစ်နေတာပေါ့”

“မင်းကွာ”

မောင်မြ စကားအဆုံးသတ် မိုးထက်မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါနဲ့ဆရာ မမလေး ပန်းသခင်နဲ့ ဆရာက အရင်ကတည်းက သိခဲ့ကြတာဆို”

မိုးထက်မှာ မောင်မြစကားကို ခေါင်းမခါ ခေါင်းမညိတ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနေသည်ကိုက ဝန်ခံခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။

“မမလေးပန်းသခင်ဟာ သိပ်လှပါလျက်နဲ့ သူလည်းခုချိန်ထိ ဘာလို့အိမ်ထောင်မပြုသေးတာလဲ မသိဘူးနော် ဆရာ”

“အဟွန်း သူ့အလှကို သူ့မာနက ဖုံးလွှမ်းသွားလို့နေမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို မမလေးပန်းသခင်ဟာ နားလည်ရခက်တဲ့ သမီးမျိုးလား ဆရာ”

ပန်းသခင်ကို မိုးထက် နားမလည်သည်က သူမကို တွေ့စရာကတည်းက ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းသခင်သည် နားလည်ရခက်သော အမျိုးသမီးဆိုတာ ဆိုသလို သူမစိတ်ကိုသိရခက်သော အမျိုးသမီးဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေမည်။

မိုးထက်သည် ပန်းသခင်ကို ဟိုအရင်အချိန်ကလည်း မလည်ခဲ့သလို အခုချိန်ထိလည်း နားမလည်သေးပါ။

သို့တိုင် သူမကတော့ သူ့အတွေးထဲ ထာဝရရှိနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သည့်နောက် မိုးထက်ဆိုသည့်သူ့ကို ပန်းသခင်သည် အမူမျိုးစုံ ပေးနိုင်စွမ်းသည့်သူလည်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမကြောင့် သူ စိတ်ပျော်ရွှင်ရသလို သူမကြောင့်လည်း မိုးထက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်တို့ကလည်း တွေ့ရတော့။

သူ့ဆရာ၏ ခံစားချက်တို့ကို သူနှင့် အနီးကပ်နေသော မောင်မြသည်လည်း ရိပ်မိတန်သလောက် ရိပ်မိပါသည်။

ရိပ်မိ၍လည်း ဆရာအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြောင်း ဖြစ်သည်။

“မောင်မြ”

“ဗျာ ဆရာ”

“မနက်ဖြန် မာမီ လာလိမ့်မယ်၊ မာမီအတွက် လိုတာတွေအားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မေမေကြီးကို လေဆိပ်မှာသွားကြည့်ပါ၊ ကျန်တာ မေမေကြီးအတွက် အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ ဆရာ”

ပန်းသခင် မန္တလေးတွင် အလုပ်တာဝန်နှင့် ရောက်ရှိပြီး အကြောင်းကို မာမီအား အကြောင်းကြားပြီးကတည်းက မာမီသည်

မိုးထက်ထံ အနေနှင့်အမြန် ရောက်လာလိမ့်မည်ဆိုတာ မိုးထက်သည် ကြိုတင်တွေးထားပြီးဖြစ်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းလည်း မာမီသည် ရန်ကုန်မှာနေသော ဆရာ မန္တလေးကို ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က ပန်းသခင်နှင့်ပတ်သက်ကာ သူ့အပေါ် စိတ်မသွေသာ မာမီသည် မာမီလည်း ပန်းသခင်ကြောင့်ပင် သူ့ကို စိတ်ဆိုးနိုင်လေ၏။

ပန်းသခင်သည် သူ့ဘဝကို အချိန်များစွာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသူ ဖြစ်ပေမယ့် ခက်သည်က မိုးထက်သည် ပန်းသခင်ကို သူ့နှလုံးသားက ဘယ်လိုမှ ဥပေက္ခာပြု လျစ်လျူထားနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိုးထက်သည် ပန်းသခင်နှင့်ပတ်သက်သော မာမီအား အကြောင်းကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အကြောင်းမကြား၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ပန်းသခင်ဆိုတာက အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း၏သမီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

မာမီ ရောက်လာပါက ပန်းသခင်နှင့်ပတ်သက်ကာ မာမီသည် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိမ့်မည်လဲဆိုတာ မိုးထက် ကြိုသိချင်နေသည်။

ဘာပဲပြောပြော မာမီသည် ပန်းသခင်ဘဝအတွက် စိတ်

ချစ်မည် အခြေအနေတစ်ခုကိုတော့ ဖန်တီးပေးခဲ့မှာ အမှန်ဖြစ်သည့်
 ထိုသည်က ဘာလဲဆိုတာကိုလည်း မိုးထက် ရင်ခုန်ခြင်း
 များစွာနှင့် သိချင်နေရသည်က ပန်းသခင် သူ့နှလုံးသားထဲတွင်
 ရောက်ရှိနေသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“ပန်းသခင်၊ သမီး”

“အို”

ပန်းသခင် နှလုံးသားထဲ လှိုက်ဖြာစိမ့်ဝင်သွားရတဲ့အထိ
 ခေါ်သံက ရောက်ရှိသွားရသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။

ပန်းသခင်ဆရာတော် မကြားရတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ထိုခေါ်သံ
 ပန်းသခင် ဘယ်လိုလုပ် မမှတ်မိဘဲ နေမည်တဲ့လဲလေ။

“သမီး ပန်းသခင်”

“မေမေနှင်း”

အံ့ဩမှုများဖြင့် ကျောက်ရုပ်နယ် နေရာမှမရွေ့ တွေ့တွေ့
 ရပ်နေသော ပန်းသခင်ထံမှ ခေါ်သံလေးသည် သဲ့သဲ့မျှ

ထွက်လာပြီးနောက် ပန်းသခင်အကြည့်များ သူမရှေ့တွင်ရှိနေသော မျက်နှာလေးအပ်လျက် တသိမ့်သိမ့်ရှိကိုင်နေသော ပန်းသခင် ဒေါ်နှင်းမိုးစက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားရသည်။

အကြည့်ပြီး သူနှလုံးသားလေးက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားရ

သည်နောက် ပန်းသခင်သည် ချက်ချင်းလိုလို ပြည့်စုံသည်။

ထသီလာသော မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်စီများနှင့် ဒေါ်နှင်းမိုးစက် ရင်ခွင်ထဲသို့ အပြေးလေး ရောက်ရှိသွားပြီး

ပန်းသခင်သည် သူနှလုံးသားထဲကို ကရုဏာသက်ခြင်း အတွက်လည်း အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးဖောက်ရောက်ရှိတတ်သူဖြစ်သည်။

“အဟင့် ဟင့် မေမေနှင်း၊ မေမေနှင်း၊ ပန်းသခင် လာတယ်နော်”

“တစ်ချိန်က အပြစ်တွေအတွက် ပန်းသခင်ကို မေမေနှင်း ခွင့်လွှတ်ပါတယ်နော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ရှိကိုင်ရင်းက မယုံကြည်နိုင်သ မေးနေသော ပန်းသခင်ကို ဒေါ်နှင်းမိုးစက်သည် ကလေးတစ်ယောက်လို ကျောလေးပုတ်ကာ ချောလိုက်ရင်း

“ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ အပြစ်ကျူးလွန်မှ ခွင့်လွှတ်ရတာပါကွယ်၊ မေမေနှင်းသမီးက မေမေနှင်းအပေါ် ဘာအပြစ်မှ ကျူးလွန်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မေမေနှင်း ဘာခွင့်မလွှတ်စရာရှိမလဲ”

“လာရတာပေါ့ သမီးရယ်၊ မေမေနှင်းမှာ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ လာရတာပေါ့ကွယ်”

“မေမေနှင်းရယ်”
မေတ္တာတရား ကြီးမားလွန်းသည့် ဒေါ်နှင်းမိုးစက်က

ချောနေပါသည်ဆိုသော ဒေါ်နှင်းမိုးစက် ကိုယ်တိုင် ပန်းသခင်သည် မိခင်တစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမျိုးဖြင့် မောကြည့်လည်း ထိန်းထားသည့်ကြားက အသံများ မသိမသာ လှိုက်လှော်နေရသည်။

“မေမေနှင်း ထိုင်ပါဦးနော်”
ပြောလည်းပြော ပန်းသခင်သည် ဒေါ်နှင်းမိုးစက်ကိုယ်

မိုးထက်သည် မာမီရင်ခွင်ထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်

ပြောလည်းပြော ပန်းသခင်သည် ဒေါ်နှင်းမိုးစက်ကိုယ်

ကိုတွဲ၍ ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ပန်းသခင်သည် ဇောက်ပါးတွင် မားကြီး ရပ်နေသည့် မိုးထက်ကိုပါ မြင်တွေ့သွားပြီး

“ထိုင်ပါနော်”

သူ့အား ဘယ်လိုနာမိစားမှမသုံးဘဲ ပြောလိုက်သလို ပန်းသခင် စကားကြောင့် မိုးထက် နည်းနည်းတော့ ကွဲမြဲတိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိုးထက်သည် ပန်းသခင်ကို ရှုတတ်သည် မျက်နှာထားကြီးနှင့် ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ် အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ မာမိက မင်းကို အတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ မေမေနှင်း ရောက်ရောက်ရဲ့ လေဆိပ်ကနေ သမီးဆီ တန်းလာတာ၊ မေမေနှင်း စိတ်ထဲ သမီးကိုပဲ တွေ့ချင်နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သားကို အိမ်တော့ မပို့ခိုင်းသေးဘဲ သမီးဆီ တန်းဝင်လာတာ”

“အို မေမေနှင်းရယ်၊ ဒါဆို မေမေနှင်း ခရီးပန်းထဲ

မှာပေါ့ရှင်”

“ဒါဆို သမီး မေမေနှင်းနဲ့အတူ သားအိမ် လိုက်ခဲ့လေ”
သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း ပန်းသခင် နှုတ်ဆိတ်သွား

ရပြန်၏။

မိုးထက်မှာ သူ့အိမ် လိုက်ရမည်ဆိုတာနှင့် မျက်နှာလေး ပျက်ကာ ချက်ချင်းပင် နှုတ်ဆိတ်သွားသော ပန်းသခင်ကိုကြည့်ပြီး ရင်မှာ မချင့်မရဲစိတ်နှင့် အခဲရခက်ခက်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ဒါ သူမ သူနှင့်မပတ်သက်ချင်၊ သူ့အိမ် မလိုက်ချင်ဘူးဆိုသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

“သမီး မလိုက်ချင်လည်း မေမေနှင်း သမီးနဲ့အတူ ဒီမှာ နေမယ်လေ၊ သားကြီးက မာမိကို ညနေမှ လာခေါ်ပေါ့”

“ဟင် ဒီလိုဆို မေမေနှင်း ပိုပင်ပန်းမှာပေါ့၊ ပန်းသခင် မေမေနှင်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

သူ့အိမ်ကို မလိုက်ချင်ပေမယ့် မာမိ ပင်ပန်းမှာကိုလည်း မကြည့်ရက်သည့် ပန်းသခင်၏ ဖြူစင်သည့် စိတ်ထားလေးကို မိုးထက်သည် ကျေနပ်မှုနှင့်အတူ ကြည့်နူးသွားရလေသည်။

မာမိကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ပဲဆိုဆို မိုးထက်ကတော့ သူ
တာပေါ်တွင် ဖန်းသခင် ပါလာသည့်အတွက် ရင်မှာ ကျေနပ်
မှုတွေနှင့် ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေရသည်။

မာမိသည်လည်း သူနည်းတူ ဖန်းသခင် ပါလာသည့်
အတွက် ကျေနပ်နေဟန်တူ၏။ ပြုံးနေလေသည်။

ကြီးမားကျယ်ဝန်းကာ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည့်
ကော်ဖီရောင်ရင့်ရင့် ဆေးသုတ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရှေ့
တွင် မိုးထက် မောင်းလာသည့်ကားလေး ရပ်သွားသည်နှင့် သူသည်
ကားပေါ်မှဆင်းကာ မာမိဘက်မှ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သလို
ဖန်းသခင်ဘက်မှ ကားတံခါးကိုလည်း ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

“သမီး ဆင်း”

ဖန်းသခင်သည် ခပ်သွက်သွက်ပင် ကားပေါ်မှဆင်း
လိုက်ပြီးနောက် မေမေနှင်းကို ကားပေါ်မှ တွဲကူဆင်းစေလိုက်
သည်။

“အင်း မေမေနှင်းလည်း သားရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီ
မန္တလေးကို မရောက်တာ ကြာပြီလေ၊ ခုလို လေကောင်းလေသန့်

ကို ရှုလိုက်ရတော့ မေမေနှင်း စိတ်မှာ လန်းဆန်းသွားတာပဲ”

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်မှာ ပြောလည်းပြောရင်းက အသက်ကို
ခပ်ပြင်းပြင်းဖို့က်လျက် လေကို ရှူသွင်းနေလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး သမီးရယ်၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ တိုက်
ကြီးထဲမှာ သားတစ်ယောက်တည်းနေတာ ဘယ်လောက်ပျင်းဖို့
ကောင်းလိုက်မလဲ”

ဖန်းသခင်သည် ဒေါ်နှင်းမိုးစက် စကားကို ဘာမှမပြော
ဘဲ နှုတ်ဆိတ်လျက်သာ နေလိုက်သည်။

“မာမိ ခရီးပန်းလာတယ်၊ အထဲမှာ နားလိုက်ပါဦး”

ဖန်းသခင်ကို စူးခနဲ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်
သည့် ဦးမိုးထက် စကားအဆုံး ဒေါ်နှင်းမိုးစက်နှင့် ဖန်းသခင်
သည်လည်း တိုက်ကြီးထဲ ရောက်လာခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီအသုံးအဆောင်များဖြင့် လွန်စွာ
လှပ ကျက်သရေရှိနေရသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲရှိ ဆိုဖာပေါ်
တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် အလုပ်သမားလေးများသည် ဖန်းသခင်
တို့အတွက် အအေးလာချပေးလေသည်။

“မာမီ အအေး၊ ပန်းသခင်လည်းသောက်ပါ”

မိုးထက်သည် မရည်ရွယ်ပါဘဲ သူ့နှုတ်ဖျားက ပန်းသခင် နာရည်ကို ခေါ်မိသွားရသလို ဂူကိုယ်တိုင်ကလည်း အအေးခွက် ကို ပန်းသခင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ပန်းသခင်သည် မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် အနေခက် သွားရသလို

“ရပါတယ်၊ ပန်းသခင်ဘာသာ ယူသောက်ပါမယ်”

ပန်းသခင်သည် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာလေးနှင့် ခပ် အေးအေးပင် ဆိုလိုက်လေသည်။

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်မှာ သားဖြစ်သူ မိုးထက်နှင့် ပန်းသခင် အခြေအနေကို အကဲခတ်သလိုကြည့်တော့ ပန်းသခင်သည် မသိ ဟန်ပြုကာ

“မေမေနှင်း ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေဦးမှာမဟုတ် လား”

“အင်း ခုအခြေအနေအရဆိုရင်တော့ သမီးပြောသလို ပဲပေါ့၊ မေမေနှင်း အနေကတော့ သားနဲ့သမီးကို စိတ်ချရပြီးမှပဲ

ပြန်ချင်တယ်၊ အဲဒါမှလည်း မေမေနှင်း စိတ်အေးရလိမ့်မယ်”

“အို”

မေမေနှင်း စကားက ဘာလိုလိုမို့ ပန်းသခင် မျက်နှာလေး ထူပူသွားရသည်။

မေမေနှင်းသည် သူမနှင့် ဦးမိုးထက်ကို ဘာရည်ရွယ် ချွံ ပြောနေရသည်လဲ မသိပါ။

ပန်းသခင်နည်းတူ မိုးထက်သည်လည်း မာမီစကားကြောင့် ပန်းသခင်ရှေ့တွင် အနေခက်ခက်ကြီး ဖြစ်နေရကာ ပန်းသခင် မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့ဘဲ

“အချိန်တောင် မနည်းတော့ဘူး မာမီ၊ နေ့လယ်စာ ထမင်းပွဲ ပြင်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သမီးပါ တစ်ခါတည်းစားသွား”

“ဟင့်အင်း၊ ပန်းသခင် မစားတော့ဘူး မေမေနှင်း၊ ခဏနေ ပန်းသခင် ပြန်တော့မှာပါ”

“အို မဟုတ်တာကွယ်၊ ဒီနေ့ သမီး ရုံးပိတ်ရက်ပဲဟာ၊ မေမေနှင်း သမီးကို ညစာ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ပို့ပေးမယ်၊

မေမေနှင့်သမီးကို မေမေနှင်း စကားတွေအများကြီး ပြောစရာ
မရှိတတ်။

“မေမေနှင်းရယ်”

ပန်းသခင်သည် ဒေါ်နှင်းမိုးစက်စကားကို ဘယ်လိုလုပ်
ငြင်းဆန်နိုင်မှာတော့လဲကွယ်။

ပန်းသခင်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သူမ မတွေ့ချင် မဆုံ
ချင်ပါသော ဦးမိုးထက်အိမ်မှာပင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေသည်။

သူမ ထိုသို့ရှိနေရခြင်းအတွက် အပျော်ဆုံးလူကတော့ဖြင့်
မိုးထက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၁၀)

“ဟင် ကိုခွန်မင်းလတ်”

“အဟွန်း ကိုယ့်ကိုတွေ့လို့ အံ့သြသွားတာလား
တန်းသခင်”

“အဟင်း ဟင်း ရုတ်တရက်မို့ပါ။ မထင်ဘူးလေ၊
ဦးခွန်မင်းလတ် အခုလို စောစောစီးစီး ရောက်လာမယ်လို့”

“အေးဗျ၊ စောစောရောက်လာသလို ပန်းသခင် မျက်နှာလေး
ကို ကိုယ် စောစောတွေ့ချင်လို့ပေါ့၊ ကိုယ် ခရီးသွားနေတဲ့ ရက်
တွေမှာ ပန်းသခင်ကို ဘယ်လောက်လွမ်းရတယ်မှတ်လဲ”

“အို”

စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ပန်းသခင်အား

တမ်းတမ်းတက်ကြီး ကြည့်လာသော ကိုခွန်မင်းလတ်၏ အကြည့်
တို့ကြောင့် ပန်းသခင် ရှက်သွေးတို့ဖြင့် ပါးလေးများ ရဲတောက်
သွားရသည်အဖြစ်။

သို့သော် ပန်းသခင်သည် လှုပ်ရှားသွားရသည့်စိတ်ကို
အမြန်ပင် ပြန်၍ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး

“ကိုခွန်မင်းလတ် ခရီးထွက်သွားတာ ကြာတယ်နော်”

“အဟွန်း ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရက်တွေမှာ ပန်းသခင်
ကိုယ့်ကို သတိမဲ့ရဘူးလားဟင်”

“ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်”

သူ့စကားကို ပန်းသခင်သည် ဘယ်လိုဖြေရမည်မသိပါ။
မှန်တာပြောရလျှင် ပန်းသခင်သည်လည်း ကိုခွန်မင်းလတ်ကို
သတိရမိပါသည်။

ခက်တာက ပန်းသခင် စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်းလည်း
သူ့ကိုမပြောရဲ။ ခွန်မင်းလတ်နှင့် ပန်းသခင်ကြားတွင် ပန်းသခင်
သည် စည်းကမ်းချင်းသလို ခံစားနေရဆဲမို့ ပန်းသခင်သည် ရင်ထဲ
ခံစားရသမျှ ကိုခွန်မင်းလတ်အား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်မပြောရဲ

ခြင်းဖြစ်သည်။

ခွန်မင်းလတ်သည် တိတ်ဆိတ်နေသော ပန်းသခင်ကို

ကြည့်ကာ

“ဆောရီးပဲ ပန်းသခင်ရယ်၊ ကိုယ် စိတ်ရှောင်သွားတယ်၊
အကယ်ဆို ကိုယ်က ကိုယ့်ဘာသာ အခြေအနေကို နားလည်ဖို့
ဆောင်းပါလျက်နဲ့ ပန်းသခင်ကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်မိပြီနော်”

သူထဲက ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရပြန်တော့လည်း ပန်းသခင်
စိတ်မကောင်းနိုင်ပါ။

ပန်းသခင်သည် သူ လိုချင်သည့်အဖြေကို မပေးနိုင်သေး
တာကလွဲလို့ သူမရင်ထဲ သူ့အပေါ် ငယ်သံယောဇဉ်ဖြင့် တွယ်ငြိ
ဆဲဆိုတာကိုတော့ မညာချင်ပါ။

တကယ်ဆို ပန်းသခင်ကိုယ်တိုင်က ခွန်မင်းလတ်နှင့်
ဆက်သက်လို့ အဖြေတစ်ခုကို တိတ်ကျကျ သေချာစွာ ပေးလိုက်
နိုင်ပါသည်။

ခက်တာက သူမစိတ်တွေ မပြတ်သားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
အခုလည်း မနက်စောစောစီးစီး သူ့အိမ်သို့ ရောက်လာ

သော ကိုခွန်မင်းလတ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပန်းသခင် အံ့သြစွာ
ပေးမယ့် ခွန်မင်းလတ်ကတော့ဖြင့် ပန်းသခင် မျက်နှာလေး
တွေ့ရသဖြင့် ကျေနပ်နေရသည်။

“ပန်းသခင် ကိုယ်ရောက်လာလို့ အနှောင့်အယှက်
သွားလား”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ပါဘူး ကိုခွန်မင်းလတ်”

“အဟွန်း၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကို
ပန်းသခင်ကို ရုံးလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“နေပါစေရင်”

“ဟိတ် ဟိတ် မငြင်းနဲ့နော်၊ ကိုယ်က မင်းလေး
လိုက်ပို့ချင်လို့ တမင်စောစောရောက်လာတာ”

“ပန်းသခင် ကားမစီးချင်ဘူးနော်”

“အဟွန်း ကိုယ်ကလည်း ကားမယူခဲ့ပါဘူးဗျာ”

မန္တလေး ဒီဇင်ဘာ၏ ဆောင်းမနက်တွင် ပန်းသခင်
ခွန်မင်းလတ်မှာ လမ်းလျှောက်ကာ အလုပ်သို့ လာခဲ့လိုက်သည့်
နှစ်ဦးသား စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာသည့်

ပန်းသခင်ရော ခွန်မင်းလတ်ပါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိ
ကြပါ။

သို့သော်

သို့မတို့ကို သတိထားလိုက်ကြည့်နေသူကတော့ ရှိပါ
သည်။

ထိုသူက မိုးထက် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်ဆိုတာ ပန်းသခင် ငယ်ချစ်ဦး၊
မိုးထက် သိခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်ပါသည်။

မိုးထက်အနေနှင့်လည်း ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်သည်
ပန်းသခင် ငယ်ချစ်ဦးမှန်း သိပြီးကတည်းက ရင်မှာ အခံရခက်
ခက်ကြီးနှင့် အလိုမကျဖြစ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်တွေကလည်း မနည်း
တော့။

အချစ်ကိုတန်ဖိုးထားတတ်သော မိုးထက်သည် အချစ်
ဆိုတာကိုလည်း လွယ်လွယ်နှင့် မရှာဖွေခဲ့ပါ။

ကိုယ်နှင့် တစ်ဘဝလုံး ပေါင်းဖက်ရမည့် မိန်းကလေး
သည် ကိုယ့်အတွက် အဖြူစင်ဆုံး အသန့်ရှင်းဆုံးနှင့် ကိုယ်သည်

သွားဝရဲ့ အချစ်ဦးဖြစ်လိုသူ။ မိုးထက်အတွက် တကယ်တော့ သူနှင့်လက်တွဲရမည့် မိန်းကလေးသည် သူလိုချင်သည့် အထားနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေရုံမက သူမသည် အချစ်ဦးကို ထက်တိုင် မေ့၍မရနိုင်သေးသည်ကို သိရသောအခါ မိုးထသည် ထိုမိန်းကလေးကို စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းလည်း ပန်းသခင်ကို မိုးထသည် ကျောခိုင်းခဲ့ပါသည်။

သို့သော်

ကံကြမ္မာက သူနှင့် သူမကို နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံခွင့်မလာသောအခါ မိုးထက် နှလုံးသားလေးသည်လည်း ပြန်သက်ဝင်နိုးထလာရသည်။

ထိုသို့ နှလုံးသားလေး ပြန်လည်သက်ဝင် နိုးထလာသည်ဆိုကာမှ ပန်းသခင်သည် သူနှလုံးသားကို ဥပက္ခောပြုသောအခါ မိုးထက်ရင်ဝယ် ထိခိုက်ခံစားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

သူရင်ကို ပို၍ခံစားခဲ့ရသည်က ပန်းသခင်သည် ချစ်ဟောင်းနှင့် ပြန်ဆုံနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မိုးထက်ရင်ထဲတွင် ပန်းသခင်၏ ငယ်ချစ်ဟောင်းဖြစ်သည့် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူရင်မှာ မြဲလို မအေးချမ်းနိုင်ပါ။

ကိုယ်က ချစ်မိပြီမို့ ရင်ထဲဝယ် စိုးရိမ်စိတ်မချ ဝန်တိုမှုဖြင့် အမြဲ ပူလောင်နေရသည်ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူသာ သိပါသည်။

အခုလည်း ပန်းသခင်ထံ မာမီ ခိုင်းလိုက်သည့်ကိစ္စနှင့် ထက် ရောက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့အရင် ကြိုရောက်နေသော ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်ကြောင့် မိုးထက် ခြေလှမ်းများ နောက်ဆုတ်ခဲ့ရသည်။

မြင့်သောအရပ်၊ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်ညိုကြီးများက အကိုယ်ပေါ်တွင် ဖြာဝေဝဲကျလျက် ဝင်းဝါစိုအိသော အသားချ ကောက်ကြောင်းပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်းကအစ မျက်နှာကျပါမကျန် အပြစ်ရယ်လို့ ဘာစံချမှ ဆိုရက်စရာမရှိသည့် ပန်းသခင်သည် ထူးခြားသော အပိုင်ရှင်မိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။

သည်အလှတွေကြောင့်လည်း သူမသည် မာနကြီးနေသည်။

ရောလား မသိပါ။

သူသိသည်ကတော့ ပန်းသခင်သည် မနမ်းသင့်သည့် ပန်းဖြစ်ပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်က ထိုပန်းလေးကို မနမ်းဘဲနှင့် မနေနိုင်ပါ။

နဂိုကမှ မုန်း၍ခွဲခဲ့တာမဟုတ်သော ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်နှင့် ပန်းသခင်သည် ကံကြမ္မာကြောင့် လွဲခဲ့ရပေမယ့် ယခု ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်ကို လူလွတ်တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် သူမ ပြန်ဆုံရသောအခါ မိုးထက်ရင်ထဲ ပို၍ပူလောင်လာရသည်။

ယခုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိနိုင်လောက်အောင် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီညီရှိနေသည့် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်နှင့် ပန်းသခင်ကိုကြည့်ပြီး မိုးထက်ရင်ထဲ နေဆယ်စင်းမက ပူလောင် ကျွမ်းမြေနေရသည်။

ပန်းသခင်ကတော့ မိုးထက်အဖြစ်ကို မသိပါ။

ချစ်စဖွယ် ချိုသာသောအပြုံးလေးနှင့် ခွန်မင်းလတ်တို့ စကားတွေဆိုနေသလို တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခွန်မင်းလတ် လက်မောင်း

ဦးကို သူမလက်လေးနှင့် သွားရိုက်တတ်ပုံလေးက မိုးထက် ဆုံးသားကို အပ်အစင်းပေါင်းများစွာနှင့် ထိုးနှက်နေသလိုပင် မဟုတ်ပါလား။

မဖြစ်တော့ပါ။

သူမအနေနှင့် ထိုမြင်ကွင်းကို ဆက်ကြည့်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ကြည့်နိုင်စွမ်းလည်း သူ့နှလုံးသားကမရှိတော့။

နဂိုကတည်းက သံယောဇဉ်ရှိပြီးသား သူတို့နှစ်ဦးအတွက် အခုပုံစံအတိုင်း လွှတ်ထားပါက ပို၍ဆိုးဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်။

ဒီအဖြစ်ကို မိုးထက်အနေနှင့် မသိသလို လက်ပိုက်ကြည့် ဆို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သူမနှင့်ပတ်သက်၍ သူ တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်မှဖြစ်ပေတော့ သည်။

ဟုတ်သည်။

မိုးထက် ပန်းသခင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုတို့ ခြိတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရပေတော့မည်။

သူနလုံးသားကိုလည်း သူ ဒီထက်ပိုပြီး မလိမ့်သာချင်
တော့ပါ။

ကြာလျှင် သူ့အခြေအနေက ဒီထက်ဆိုးဖွယ်ရာသာ
တော့သည်မို့ မိုးထက်သည် ပန်းသခင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာ ချလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုသည်ကတော့ ပန်းသခင်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ရန်
သာ ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၁၁)

“ရှင် မေမေနှင်း၊ မေမေနှင်း ပန်းသခင်ကို ပြောနေတာ
တွေက တကယ်လားရှင်”

“ဪ သမီးရယ်၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်
လေးနဲ့လား မေးနေပြန်ပြီကွယ်၊ ခု မေမေနှင်း သမီးကိုပြောတဲ့
စကားတွေအားလုံးဟာ မေမေနှင်းရင်ထဲကလာတဲ့ စကားတွေဆိုတာ
တော့ သမီး ယုံပါ၊ သမီးဟာ မေမေနှင်းသူငယ်ချင်းသမီးဆိုပေ
မယ့် မေမေနှင်း စိတ်ထဲမှာတော့ သမီးဟာ မေမေနှင်း သမီးပါပဲ
ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးအတွက် အဓိကထားပြီး
မေမေနှင်း ကြည့်တယ်၊ မေမေနှင်း စေတနာကို သမီးလေး
နားလည်စမ်း၊ မေမေနှင်း ပြောတာ ကြားလား သမီး”

ပန်းသခင် မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ကာ ကြင်နာနူးညံ့ခြင်းအပြည့်နှင့် ပြောနေသော မေမေနှင်းစကားများကို ပန်းသခင်သည် ဘယ်လိုဖြေရမုန်းပင် မသိတော့ပါ။

“သမီးနဲ့ ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်တို့ အခြေအနေကိုလည်း မေမေနှင်း သိချင်တယ်”

“မေမေနှင်း”

“မေမေနှင်းကို သမီး ရှက်ဖို့မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်ဆိုတာလည်း ခုချိန်မှာ လူလွတ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ဒီတော့ သမီးတို့ချင်း သံယောဇဉ်မျှနေကြရင်လည်း...”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ မေမေနှင်း ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းသခင်နဲ့ ကိုခွန်မင်းလတ်ဟာ ခုချိန်ထိ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းရှိနေဆဲပါပဲ၊ ကိုခွန်မင်းလတ် ပန်းသခင်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေပေမယ့် ပန်းသခင် သူ့ကို ဘာအဖြေမှမပေးရသေးဘူး မေမေနှင်း”

“အေးလေ မေမေနှင်းအနေနဲ့ကတော့ သမီး စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖြစ်စေချင်တယ်၊ မိဘတွေမရှိတော့လို့ သမီးကို မေမေနှင်းတို့ဘက်က အတင်းအကျပ် ဖိအားပေးတယ်လို့ထင်မှာကိုလည်း

မေမေနှင်း မလိုလားဘူး၊ သမီး စဉ်းစားပါ၊ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာလည်း သမီး စိတ်ချမ်းသာမှုကို အဓိကထားပြီး စဉ်းစားပါ၊ အဲသမီး တစ်ခုနားလည်ရမှန်က လောကကြီးမှာ သမီးအနေနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့မလွယ်သလို မေမေနှင်းလည်း ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သားနဲ့ ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ သမီး ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီအတိုင်း အထီးကျန်နေတဲ့ သမီးရဲ့ဘဝကို မေမေနှင်း မကြည့်ရက်သလို ကွယ်လွန်သွားတဲ့ သမီးမိဘတွေကလည်း သမီးအတွက် စိတ်အေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ပန်းသခင်ရင်ထဲ နင့်သည်းလှိုက်ဖြာသွားရသည်။

မေမေနှင်းသည် ပန်းသခင်အတွက် သမီးတစ်ယောက်လို ချစ်ကြင်နာမှုနှင့် စိုးရိမ်နေရှာသည်ဆိုတာကို ပန်းသခင်အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါသည်။

မေမေပြီးလျှင် ပန်းသခင် ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံး ဒုတိယလူကိုပြပါဆိုလျှင် မေမေနှင်းကိုသာ ပန်းသခင် ပြရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုမှ မေမေနှင်းသည် သူမဘဝအတွက် ရွေးချယ်စရာ လမ်းကို ပြသောအခါ ပန်းသခင်သည် ဘယ်လမ်းကို နင်းရမည် ခန်း မသိပါ။

မေမေနှင်းကို ချစ်ခင်လေးစားစိတ်နှင့် မေမေနှင်းပြသည့် လမ်းတွင် လျှောက်ရန် စဉ်းစားပြန်တော့လည်း သူမအတွေးထဲ ဦးမိုးထက်၏ တည်တင်းခက်ထန်သည့်မျက်နှာကြီးက ပေါ်လာ ပြန်၏။

ထိုအခါ ပန်းသခင် ရင်အုံသည် မွန်းကြပ်သွားရပြန်၏။
ဦးမိုးထက်။

စူးရှသော မျက်ဝန်းများနှင့် လူကိုထွင်းဖောက်မတတ် ကြည့်တတ်သော ဒီလူတစ်ယောက်ကို ပန်းသခင်သည် မေမေနှင်း ဆန္ဒအတိုင်း လက်ထပ်လိုက်ရမည်လား။

ထိုသို့တွေးမိသည်နှင့် ပန်းသခင် ရင်ထဲ အတိတ်ကအဖြစ် များက တိုးဝင်ရောက်ရှိလာရသည်။

ပထမအကြိမ်တုန်းကလည်း မန်းသခင်သည် ဒီလူ တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော်

သူမနှင့်သူ မဆုံဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဒါကလည်း နှစ်ဦးသား ထားရှိကြသည့် မာနများကြောင့် သာ ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ ပန်းသခင်ရော ဦးမိုးထက်ပါ အသိ ဆုံးဖြစ်ကြပါသည်။

“သားဟာ သမီးအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိတာတယ်ကွယ်၊ သမီးအပေါ်ထားတဲ့ သားရဲ့သံယောဇဉ်တွေကိုလည်း မေမေနှင်း မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လှမ်းမြင်နေရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သားဟာ စကားအပြောမတတ်ရှာဘူး၊ သူ သမီးကိုချစ်ပေမယ့် ချစ်တဲ့အကြောင်းကိုလည်း ဖွင့်မပြရှာတတ်ဘူးလေ”

သူမကိုချစ်သည်၊ မချစ်သည်ဆိုတာကို ပန်းသခင် မသိ ပေမယ့် သူမနှင့်တွေ့ဆုံရတိုင်း သူ့အပြုအမူတွေက သူမအပေါ် စိမ်းလွန်းနေတာကိုတော့ ပန်းသခင် ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်ပဲ။

မေမေနှင်းကသာ ဦးမိုးထက် သူမကိုချစ်ပါသည်၊ သံယောဇဉ်ရှိပါသည်ဟု ပြောနေပေမယ့် ဦးမိုးထက်၏ အပြုအမူ နှင့် အပြောအဆိုတွေက သူမအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိသည့်လူ ချစ်ခင်

သည့်လူနှင့် နည်းနည်းလေးမှတော့ပေ။

ပန်းသခင်သည် မေမေနှင်း စကားကို ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ
ပြေးသွားနေလိုက်သည်။

ဪ...လောကတွင် ဘယ်မိဘကမှ ကိုယ့်သားသမီး
ကို ဆိုးသည်လို့ မမြင်တတ်တာ လောက၏သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။

“မေမေနှင်း”

“ပြောလေ သမီး”

“ခု မေမေနှင်း ပန်းသခင်ကိုပြောတဲ့စကားတွေကို သူ
သိလားဟင်”

ပန်းသခင်ရဲ့ မဝံ့မရဲအမေးကြောင့် ဒေါ်နှင်းမိုးစက် ပြေး
သွားရပြီး

“သားလည်း သိပါတယ်”

“ဟင် ဒါဆို သူ သူ ဘာပြောလဲ မေမေနှင်း”

သိချင်စိတ်နှင့် ပန်းသခင်သည် မေမေနှင်းအား ခပ်လေး
လောမေးလိုက်သည်။

“သားက တစ်ခါတစ်ရံ ခေါင်းမာတတ်တာကလွဲလို့

မေမေနှင်းစကားကို နားထောင်တဲ့ကလေးပါ”

“ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သားတိုယ်တိုင်က ဒီကိစ္စကို
လိုလိုချင်ချင်နဲ့ လက်ခံလိုက်တာ”

“အို”

မယုံနိုင်စရာပါပဲလားကွယ်။

တွေ့လိုက်တိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘုနှင့်
ဘောက် ဖြစ်နေရသည့်လူက ပန်းသခင်အား လက်ထပ်ဖို့ကို သူ
အနေနဲ့ လိုလိုချင်ချင် လက်ခံလိုက်သည်တဲ့လား။

မထင်ခဲ့ပါကွယ်။

လူကိုတွေ့ရင် ရှုတည်တည်မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ကြည့်
တတ်ရုံမက ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော မာန
ထက် ပိုနေသော ဒီယောက်ျားသည် ပန်းသခင်ကို လက်ထပ်ချင်
သည်တဲ့လား။

“တကယ်တော့ သမီးနဲ့သားရဲ့ကိစ္စကို မေမေနှင်း အဆင်
ကတည်းက စီစဉ်ခဲ့ချင်တာ သမီးလည်း အသိပါတယ်၊ ဒါတွေ

သမီးတို့ မေမေနှင်းတို့ လူကြီးတွေက ဇွတ်တိုးဖိအားပေးတယ်လို့ ထင်တာကိုလည်း မေမေနှင်း စိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မေမေနှင်း မစိုးရိမ်ချင်တော့ဘူး။ စတာလိုလဲဆိုတော့ သမီးဘဝ ဒီထက်သာယာစိုပြည်တာကို မေမေနှင်း မြင်ချင်လို့ပဲဆိုပါတော့။

ဒေါ်နှင်းမိုးစက် စကားများကို ပန်းသခင်သည် ကောင်းသည် ဆိုးသည် ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မပြောတော့ပါ။

မေမေနှင်းသည် ပန်းသခင်ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြစ်စေ ချင်သည့်သူဆိုတာ ပန်းသခင် သိနေပြီပင်ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ မေမေနှင်း၏ စကားများသည် ပန်းသခင် နှလုံးသားထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်ရှိလာရပြီဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ပန်းသခင်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ခဲ့ရသည့် မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်နေမှုများကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သာ လွတ်ပေးလိုက်ချင်ပါတော့သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ပန်းသခင်သည် ဘာဆိုဘာမှ မတွေးချင်တော့။

ပန်းသခင်၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပန်းသခင်ဘဝအထွက်

အားကိုးဖွယ်ရာကောင်းသည့် မေမေနှင်းလက်ထဲမှာသာ ပေးအပ်လိုက်သည်က ပန်းသခင်အတွက် အကောင်းဆုံးသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ပန်းသခင်သည် မေမေနှင်း ရင်ခွင်ထဲ ကလေးအာရုံယောက်လို ခေါင်းကိုတိုးဝင်ရင်းက

“မေမေနှင်း မေမေနှင်းရယ်၊ ပန်းသခင်တော့ ဘာမှမသိတော့ပါဘူးရှင်”

ပြောရင်းက ပန်းသခင် ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ဖြစ်လာကာ ချက်ရည်တွေက ပါးပြင်ထက် စီးကျလာရသည်။

“မငိုပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သမီးဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း မေမေနှင်း အားလုံးစိစဉ်ပေးမှာပါ။ သမီး ဘယ်သူနဲ့ပဲလက်ထပ်လက်ထပ် သမီးဟာ မေမေနှင်းရဲ့ ထာဝရသမီးပါပဲ”

ဝေဝါးနေသော မျက်ရည်များကြားက ပန်းသခင်သည် မေမေနှင်းကို အားကိုးတွယ်တာစွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကြည့်ပါဦးတော့။

ပန်းသခင်အပေါ် ဟိုးယခင်ကတည်းက အခုချိန်ထိ သမီး

တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်နိုင်လွန်းသည့် မေမေနှင်း။ ပန်းသခင်သည်
မေမေနှင်းမေတ္တာများကို တစ်စုံတစ်ရာယူရင်းက ရင်မှာ ကြည့်
လာရသည်။

တစ်ဆက်တည်း သူမစိတ်ထဲတွင် မေမေနှင်းကို သူမ
မေမေရယ်ဟု မြင်လာရသည်အထိ မေမေနှင်း၏မေတ္တာသည်
ပန်းသခင်အပေါ် ကြီးမားနေသည်မဟုတ်လား။

“မေမေနှင်း”

“ပန်းသခင်”

“ပန်းသခင် ပန်းသခင် သူ့ကိုမှန်းတယ်”

ပန်းသခင်၏ ကလေးဆန်သောစကားကြောင့် ဒေါ်နှင်း
မိုးစက်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်းက

“ကြည့်စမ်း၊ မေမေနှင်းသမီးက ခုထိ ကလေးဆန်
တုန်းပါလား၊ အေး ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သမီးမှတ်ထားရမယ်
နော်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ မုန်းပြီးရင် ချစ်သွားတတ်ကြလို့ပဲ”

“ဟာ မေမေနှင်း”

ပန်းသခင်သည် ရှက်လန့်တကြားလေးအော်ရင်း မေ

နှင်း ရင်ခွင်ထဲ သူမမျက်နှာလေးကို ဖွတ်ထားလိုက်သည်။

ရင်တွေကတော့ ဘာခုန်သလဲမေးပါနှင့်။ တဒိတ်ဒိတ်
နှင့် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်နေသည်မှာ မေမေနှင်း ကြားမည်ကိုပင်
ပန်းသခင် စိုးရိမ်လျက် စိတ်မှာ တိတ်တဆိတ်ပြောလိုက်သည်က
“မေမေနှင်းရယ် ပန်းသခင်ဘဝကို မေမေနှင်း စိတ်ကြိုက်သာ
ဖန်တီးပါတော့” ဟူ၍ပင်ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၁၂)

“ဟင် ဦးမိုးထက်”

ပန်းသခင်သည် သူမရုံးရှေ့တွင် စောင့်နေသော ဦးမိုးထက်

ကြည့်ပြီး အံ့သြသွားရသည်။

အံ့သြမှုနှင့်အတူ ပန်းသခင်သည် မေမေနှင်းအတွက်လည်း

အံ့သြသွားရကာ

“မေမေနှင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦးမိုးထက်”

“မာမိ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ဒါပေမဲ့ မာမိက ကျုပ်ကို မင်းဆီလွှတ်လိုက်တာ”

“ကိစ္စက”

“ဒီညနေ မာမိက မင်းကို အိမ်မှာထမင်းစားဖို့ ဖိတ်
လိုက်တယ်”

“အို အားနာစရာ”

“မင်း ဒီလိုငြင်းမှာသိနေလို့ မာမိက မင်းကို မဖြစ်မနေ
ခေါ်ခဲ့ဖို့ ကျုပ်ကို သေချာမှာလိုက်တယ်”

ကြည့် စကားပြောပုံကိုက နည်းနည်းမှ အချိုးမပြေ။

သူမကို မဖြစ်မနေ ခေါ်မည်ဆိုတော့ ဘယ်လိုပုံစံနှင့်မျှ
ခေါ်မလို့ပါလိမ့်။

တကယ်ဆို ဦးမိုးထက်သည် သူမကို ဒီထက်ပြေပြစ်
သည့် စကားနှင့်ပြောလျှင် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် အခုတော့ စကားကို
တစ်ဖက်လူ ခံရခက်အောင် ခွကျကျ ပြောလိုက်ပုံက အရင်စိတ်
နှင့်သာဆိုပါက ပန်းသခင်သည် သူ့ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောမိလေမလား
မသိပါ။

သို့ပေမယ့် ခုချိန်ဝယ် မေမေနှင်း စကားတွေက သူမ
နှလုံးသားကို များစွာ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေစေရသည်မို့ ပန်းသခင်
သည် မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးနှင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်ပြီး

“ပန်းသခင် ရှင်နဲ့အတူပါမလာရင် မေမေနှင်းက ရှင်ကို
ရှာလား”

မထင်မှတ်စွာ မေးလိုက်သည့် ပန်းသခင်စကားကြောင့်
သူသည် အံ့သြသွားရပုံနှင့် ရှိနေရာမှာ တဖြည်းဖြည်း သူ့မျက်နှာ
ဦးသည် ပြုံးလာရပြီး

“အဟွန်း ဟွန်း ဆူတယ်မဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ်ည့်တာကို
အမိ သိသွားမှာပေါ့”

ဘုရားရေ။

ဒါ သူ ဘာစကားပြောတာပါလိမ့်။

ပန်းသခင်သည် သူ့ည့်တာမသိရလေအောင် သူ့နောက်ကို
မလိုက်ရမည့်ပုံလိုလို။

ပန်းသခင်သည် သူ့ကိုအရွံ့တိုက်ကာ မလိုက်ဘဲနေလိုက်
အောင်ပေမယ့် လူကြီးဖြစ်သည့် မေမေနှင်းကိုလည်း အားနာရသည်

“မေမေနှင်းရဲ့မျက်နှာသာ မရှိရင် ရှင် ဘယ်လောက်ပဲ
ခေါ်ပန်းသခင် လိုက်ချင်မှ လိုက်မိမှာ၊ အဲဒီအခါကျရင် ရှင်

ဘက်က ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“အဟွန်း ဒါကတော့ ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေပေါ်မှာ
မူတည်ပြီး ကျုပ်ကလည်း ဆုံးဖြတ်သွားရမှာပေါ့”

ကြည့်စမ်း

သူ့စကားတွေက သူမကို စိန်ခေါ်နေသလိုပါပဲလား။

သည်လူတော့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မလိုက်ဘဲနေလိုက်
မဖြစ်။

ကလေးဆန်သည်ပဲပြောပြော ပန်းသခင်သည် သူမ၏
ပင်ကိုစိတ်နှင့် ဂျစ်ကျချင်စိတ်က ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာရသည်။

သို့သော် မဖြစ်သေးပါဆိုသော အသိစိတ်နှင့် ပန်းသခင်
သည် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးစိုစိုလေးကို ဖိကိုက်လိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပန်းသခင် မေမေနှင်း
မျက်နှာနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ ရှင့်ရဲ့ဆုံးဖြတ်မှု
က ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ပန်းသခင် ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

ပြောပြီး ပန်းသခင်သည် သူ အသင့်ဖွင့်ပေးထားသည့်
ကားတံခါးမှနေ ကားထဲ ပင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

အင်း ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒီလူ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အခြေ

အနေ တိုးတက်လာပါလားဟု စိတ်မှာ ဆိုလိုက်မိသည်။

မိုးထက်သည် ပန်းသခင် ဘက်မှ ကားတံခါးကိုပိတ်
ပေးပြီးသည်နှင့် သူသည်လည်း ကားကို နေရာမှ ညင်သာစွာ
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်လမ်းလုံး ပန်းသခင်နှင့် မိုးထက်သည် တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုမိကြပါ။

ကိုယ်စီ မာနလေးတွေနှင့် နှုတ်ဆိတ်နေကြကာ သူက
စပြောမလား၊ ကိုယ်က စပြောမလားနှင့် တစ်ယောက်အခြေအနေ
ကို တစ်ယောက် မသိမသာ အကဲခတ်လျက်ရှိနေသည်။

သို့သော် အိမ်သာ ရောက်လာပါသည်။ နှစ်ဦးစလုံး
တစ်ယောက်မှ စကားမဆိုမိကြပါ။

အိမ်ရောက်တော့ မေမေနှင်းသည် ထမင်းပြွဲနှင့် ပန်းသခင်
တို့အား အသင့်စောင့်နေလေသည်။

“လာ သမီး လာ၊ မေမေနှင်းက မိသားစု စုံစုံနီညီညီ
ထမင်းလက်ဆုံစားချင်လို့ သားကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တာ”

“မေမေနှင်းရယ် အလကား ဒုက္ခရှာလို့”

“အို ဘယ်က ဒုက္ခရမှာလဲကွယ်၊ မေမေနှင်းကတော့
လေ ခုချိန်ကစပြီး ဒီလိုမျိုး မိသားစုဘဝလေးနဲ့ အမြဲ စုံစုံညီညီ
ထမင်းစားချင်တော့တာပါပဲ”

“အို”

အဓိပ္ပာယ်များစွာပါဝင်နေသည့် အကြည့်ဖြင့် ပန်းသခင်
ကို ပြောလိုက်သော မေမေနှင်း စကားကြောင့် ပန်းသခင်သည်
ဦးမိုးထက် ရှေ့တွင် မနေတတ်အောင်ဖြစ်သွားရသလို သူမအား
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေမည့် သူ့မျက်နှာကြီးကိုလည်း မကြည့်ရဲ
တော့လောက်အောင် ရှိသွားသည်။

ဒါကို မိုးထက် သိပါသည်။

မာမိစကားကြောင့် သူမလေး သူ့ကို မကြည့်ရဲတော့
လောက်အောင် ရှက်သွေးဖြာသွားမှန်း သိပေမယ့် မိုးထက်သည်
သူမလေးအဖြစ်ကို မသိဟန်ပြုကာ သူမ အနေမခက်စေရန် မျက်နှာ
ကြီးကို လိုသည်ထက်ပိုကာ တင်းထားလိုက်သည်။

သူ ဒီလိုတင်းပြန်တော့လည်း ပန်းသခင်သည် စိတ်ဝယ်

တစ်မျိုးထင်သွားရသည်။

ဟွန်း ကြည့်ပါဦး။

ကောက်ညှင်းကမစေး၊ ဆန်ကြမ်းက စေးနေရတယ်လို့။
တကယ်ဆို ဒီစကား ပန်းသခင်က မကြိုက်ကြောင်း ပြရမည့်ဟာ၊
ခုတော့ အဖြစ်က သူက ပြန်၍မကြိုက်သလို မျက်နှာကြီး တည်
တင်းနေရသည့်အဖြစ်။

“သား သမီးပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးလေ
ကွယ်”

မိန်းကလေးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အတွေ့အကြုံ
ဧရိ ရိုးလွန်း အလွန်းသော သားဖြစ်သူကို ဒေါ်နှင်းမိုးစက်သည်
အားမလိုအားမရနှင့် ဆိုလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ မိုးစက်သည် မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့်
မန်းသခင် ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ရပါတယ် မေမေနှင်း၊ ပန်းသခင်ဘာသာ ထည့်စား
ချဲမယ်”

သူ့ကို တစ်ချက်လေးမှမကြည့်ဘဲ မာမိကိုသာ ဦးတည်၍

လျက် ပြောနေသော သူမပုံစံက သူမအနား သူရှိသည်လို့ပင် ထင်မှတ်ပုံမရပါ။

မင်းတော့လား နေနှင့်ဦးပေါ့ ဟူသော စကားကိုတော့ မိုးထက် စိတ်မှာသာ ကြိတ်၍ဆိုလိုက်မိပါ၏။

မိုးထက်မှာ ပန်းသခင်အပေါ် စိတ်မှာမချင့်မရှဲကြီး ဖြစ်ရသည်မို့ သမင်းကို အမြန်ဆုံး လက်စသတ်စားလိုက်ပြီး

“မာမီ သား အလုပ်ကိစ္စလေးရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“စောစောတော့ ပြန်လာနော် သား၊ မင်းညီမကို လိုက်ပို့ရဦးမယ်”

“နေပါစေ မေမေနှင်း၊ ပန်းသခင် အဆင်ပြေသလိုပဲ ကြည့်ပြန်ပါ့မယ်”

“အဆင်ပြေသလိုဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် အားကိုးနဲ့ ပြောတာလား”

“အို”

“ဟဲ့ သား”

မိုးထက်သည် နောက်ပါးတွင် ကျန်ရစ်မည့် စကားသံများကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

သူတစ်ယောက်လုံးရှိပါလျက်နှင့် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်အပေါ် အားကိုးအထင်ကြီးနေသော ပန်းသခင်ကို အကြည့်စူးစူးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည့်တိုင် ရင်ထဲမှာတော့ ပူလောင်ဆူဝေနေရသည်။

အခန်း (၁၃)

ပန်းသခင်သည် အိပ်ရာထဲတွင် လူက တလူးလူး
တလွန်လွန်နှင့် ဘယ်လိုမှ အိပ်၍မပျော်နိုင်ပါ။

အိပ်ပျော်လို့လည်း ရမည်တဲ့လား။

မေမေနှင်းသည် ပန်းသခင်အား ဦးမိုးထက်နှင့် လက်ထပ်
ပေးရန် အမြန်ဆုံးစီစဉ်နေပြီဆိုတာ မေမေနှင်းပြောပြ၍ ပန်းသခင်
သိခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ပန်းသခင်သည် မေမေနှင်း စိတ်ချမ်းသာစေရန် ဦးမိုး
ထက်ကို လက်ထပ်ပါမည်ဟု ပြောခဲ့ရပေမယ့် တကယ်တမ်း ဦးမိုး
ထက်ကို လက်ထပ်ရမည်ဆိုသောအခါ ပန်းသခင်ရင်ထဲ စိုးရွံ့
တုန်လှုပ်နေခဲ့ရသည်။

မတုန်လှုပ်၍လည်း မဖြစ်ပါ။

ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်နှင့်လက်ထပ်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့ခြင်းမှာ အခုအကြိမ်နဲ့ပါဆို နှစ်ကြိမ်မြောက် ကြိုးပမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမအကြိမ်တုန်းကဖြင့် ပန်းသခင်ရော သူပါ ကိုယ်ခံမာနတွေနှင့် တင်းမာခဲ့၍ စေ့စပ်ပွဲ ပျက်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်နှင့် စေ့စပ်ပွဲပျက်လို့ ခံစားရတာထက် လူကြီးတွေစီစဉ်သလို ဦးမိုးထက်နှင့် စေ့စပ်တာကို လက်ခံပါတော့မည်ဟု ဖေဖေကို ကတိပေးပြီးကတည်းက ပန်းသခင်သည် သူမ၏ငယ်ချစ်ဦး ခွန်မင်းလတ်ကို ဖေဖေအလိုကျ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့၍ ခံစားရတာက ပိုမိုသနားသည်။

ပန်းသခင်သည် ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်း ဦးမိုးထက်ကို စေ့စပ်ရန် လက်ခံသဘောတူသည့်ကြားက ဦးမိုးထက်နှင့် သူမသည် ဘာမဟုတ်သည့်ကိစ္စနှင့် မာနကိုယ်စီ တင်းမာကာ စေ့စပ်ပွဲကို နှစ်ဦးသဘောတူ ပျက်ခဲ့လေသည်။

ထို့အတူ ပန်းသခင်သည် ချစ်ဦးသူ ခွန်မင်းလတ်ကို လက်ထပ်ပါဟူသည့် ကတိကိုလည်း ဖေဖေအား ပေးခဲ့ရလေသည်။

ဦးမိုးထက်နှင့် ပန်းသခင် စေ့စပ်ရန် လူကြီးတွေ စီစဉ်ရာမှာပင် ခွန်မင်းလတ်သည်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားကြောင်း ပန်းသခင် သိခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ပန်းသခင်သည် ချစ်ဦးသူအတွက် အားရသည်မှာ ရင်မှာ မချိနိုင်အောင်ပင်။

ချစ်လျက် လမ်းခွဲရသည့် ချစ်ဦးသူအတွက် ပန်းသခင်၏ ထံ ဝေဒနာတွေက ဘာနှင့်မှ ဖြေသိမ့်လို့မရနိုင်ခဲ့ပါ။

တကယ်တော့ ပန်းသခင်ကို ဖေဖေသည် ခွန်မင်းလတ်နှင့် သဘောမတူခြင်းက ပန်းသခင်အတွက် ရည်ရွယ်ထားသည့် ဦးမိုးထက် ရှိနေသောကြောင့်ဆိုတာ ပန်းသခင်သည် အချိန်များစွာ နောက်ကျပြီးမှ သိခဲ့ရလေသည်။

ဖေဖေသည် ပန်းသခင်ကို ဦးမိုးထက်နှင့် သဘောတူခဲ့သော်လည်း ဦးမိုးထက်နှင့် ပန်းသခင်သည် ဖေဖေ မျှော်လင့်သလို

ပေါင်းဆုံခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မချစ်မနှစ်သက်သူများ သူတင်းကိုယ်တင်းနှင့် နောက်ဆုံး စေ့စပ်ပွဲလည်း ပျက်ခဲ့ရသလို အထိပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပန်းသခင်နှင့် ဦးမိုးထက် မင်္ဂလာပွဲကို အရမ်းမျှော်လင့်ခဲ့သော ဖေဖေမှာ ထိုစိတ်နှင့်ပင် စိတ်ထိခိုက်ကာ ကွယ်လွန်သည်။

သားအဖနှစ်ယောက်တည်းရှိသည့်ဘဝ ဖေဖေ ဆုံးသွားသောအခါ ပန်းသခင်ဘဝသည် လေမှာလွင့်သည့် သစ်သီးကြွေလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စေ့စပ်ပွဲပျက်သွားခြင်းအတွက် ပန်းသခင် ဖေဖေ လွန်ခဲ့သလို မေမေနှင်းသည်လည်း သားဖြစ်သူ ဦးမိုးထက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် စွန့်ပစ်သည်အထိ နာကြည်းသွားကြောင်း တော့ ပန်းသခင် ကြားသိခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ပန်းသခင်သည် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ အမိမဲ့ဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ပန်းသခင်သည်

နှစ်စွာတွယ်တာလွန်းသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေကို သူမ သတ်တာဟူသော စိတ်အတွေးဖြင့် သေခင်သည် သူမကိုယ်သူမ ဖြေသိမ့်လို့မရသလို တစ်ဖက်ကလည်း ဦးမိုးထက်ဆိုသည့်လူကို ပန်းသခင်သည် ခါးခါးသီးသီး ကြည်းမုန်းတီးခဲ့ရသည်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်ကို လွဲခဲ့ရခြင်းအပေါ် သူမ ကံကောင်းသည်လို့လည်း ထင်မှတ်သည်။

မချစ်မနှစ်သက်သောလူနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်းဒုက္ခကို သေခင် ဘယ်လောက်များ ခံစားနိုင်မှာသည်တဲ့လဲ။

ထိုအချိန်ကတည်းက ပန်းသခင်သည် မေမေနှင်းနှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်သလောက် ရှိသွားခဲ့သည်မှာ ယခုအထက်ကြောင့်ပင် သူမသည် မေမေနှင်းနှင့် ပြန်ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အတူ ယခင်ကနှင့်မတူ ကုန်လွန်ခဲ့သည့်အချိန်များတွင် များစွာပြောင်းလဲသွားရသော ဦးမိုးထက်ကို ပန်းသခင်

သည် အံ့ဩမှုနှင့် နာကြည်းနေဆဲရှိသည့်ကြားက မေမေနှင်းသည် သူမကို ဦးမိုးထက်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် မင်္ဂလာစကား ဆို ပြန်သောအခါ ပန်းသခင် မေမေနှင်းကို ငဲ့ညှာစိတ်နှင့် ငြင်းဆို ခက်ခဲသွားရသည်။

အချိန်များစွာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်ခဲ့သော ပန်းသခင်သည် သူမ ထာဝရနားခိုရမည့် ရင်ခွင်ကိုလည်း ချယ်ဖို့ကောင်းပြီဆိုကာ ပန်းသခင် သူမကိုယ်သူလည်း အိပ် သည်။

ဖေဖေမရှိတော့တဲ့ အချိန်ကတည်းက ပန်းသခင်သည် လောကကြီးကို အရှုံးမပေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ခဲ့ မယ့် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ပန်းသခင် အားငယ်ရပါ မအားငယ်စိတ်၊ အထီးကျန်မှုတွေနှင့် ပန်းသခင် နွေးထွေးလုံခြုံ သည့် ရင်ခွင်ရိပ်ကို မျှော်မှန်းပေမယ့် သူမမျှော်မှန်းသည့် ရင် ခွင်ရိပ်သည် တစ်ချိန်က ပန်းသခင် အမှန်းဆုံးလူဖြစ်ခဲ့သည့် ဦးမိုးထက် ၏ ရင်ခွင်ရိပ်ဖြစ်နေခြင်းကတော့ ပန်းသခင် နှလုံးသားများ အပ်စူးစူးနှင့် အထိုးဆွခံရသလို ခံစားရသည့်အဖြစ်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ရေးကို အချစ် ခေါ် တည်ဆောက်ရမည်မှန်း သေချာစွာသိလာရလေလေ ပန်းသခင် ရင်ထဲ ပို၍လေးလံရလေဖြစ်သည်။

ပန်းသခင်သည် ထိုဝေဒနာများကို မခံစားလို၍ ခွန်မင်း တစ်ကို လက်ခံရန် စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဖေဖေကိုပေးထားခဲ့သည့် တစ်ကိုနှင့် မေမေနှင်း၏ မျှော်လင့်ရိပ်များသမ်းနေသော အကြည့် ကိုယ်က ပန်းသခင် နှလုံးသားကို လှုပ်၍မရအောင် တုပ်နှောငင်လွန်း ရသည်။

သည်တစ်ကြိမ်လည်း ပန်းသခင်သည် ချစ်ဦးသူ ခွန်မင်း တစ်အတွက် စိတ်မကောင်းရုံကလွဲလို့ သူမ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့

မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနန်းဆိုသလို ဖေဖေ ဖြစ်စေ ခဲ့သည့်ဆန္ဒ၊ မေမေနှင်း မျှော်လင့်သည့် မျှော်လင့်ချက်၊ လူကြီး တွေ၏ ဆန္ဒသဘောထားကို ပန်းသခင်သည် ဒီတစ်ကြိမ်လည်း နှလုံးသားကို စတေးခံ၍ ချစ်ဦးသူကို စွန့်လွှတ်ရဦးမည်ဖြစ်သည်။

‘ခွင့်လွှတ်တော့ မောင်’ ဟုလို့သာ ပန်းသခင်သည်

ခွန်မင်းလတ်ကို စိတ်ကနေ တောင်းပန်နေမိတော့သည်။

သို့သော်

ရင်မှာတော့ များစွာကြေကွဲ ထိခိုက်နေရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

အခန်း (၁၄)

“ပန်းသခင် ဒီစကား တကယ်ပြောနေတာလား။”

ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာနှင့် မယုံကြည်နိုင်စွာမေး

သော ခွန်မင်းလတ်ကို ပန်းသခင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုခွန်မင်းလတ်၊ ပန်းသခင် ဦးမိုးထက်

လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ တကယ်ပါ။”

“မဟုတ်တာကွာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ

သက်မခံနိုင်ဘူး၊ ပန်းသခင် မင်း မင်း မောင့်အပေါ်မှာ ဒီတစ်ခါ

ညည်း တကယ်ပဲ ရက်စက်နိုင်ပြီလား။”

ချက်ချင်းလိုပင် နီရဲစိုစွတ်လာရသော မျက်ဝန်းများနှင့်

ပန်းသခင်ကိုယ်လေးကို ပခုံးမှနေကိုင်လှုပ်ကာ မယုံကြည်နိုင်စွာ

ခံစားချက်တွေနှင့်မေးနေသော ခွန်မင်းလတ်ကို ပန်းသခင် မကောင်းရုံကလွဲပြီး သူမ ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။

သူမ ထိုသို့ငြိမ်သက်လေလေ ခွန်မင်းလတ်ရင်ထဲ ခံစားရလေ့မို့ ပန်းသခင် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“မင်း ပြောစမ်းပါ ပန်းသခင်၊ မင်း မောင့်ကို ဒီတစ်လည်း အရင်ကလိုပဲ တကယ်ရက်စက်နိုင်သလားဆိုတာ”

“လွတ်ပါ ကိုခွန်မင်းလတ်၊ ပန်းသခင်ကို လွတ်စေ ပန်းသခင် ပန်းသခင် ဘာမှမပြောပါရစေနဲ့တော့၊ ပန်းသခင် ကိုခွန်မင်းလတ် ထင်ချင်သလို ထင်ပါတော့ရှင် အဟင့် ဟင့်

ဆုံဖို့က ပါမလာတော့ ဘယ်လိုပဲ ကြုံလာလာ ပန်းသခင် နှင့် ခွန်မင်းလတ်သည် ဘယ်လိုမှ ပေါင်းဆုံခွင့်မရှိနိုင်ခြင်း နှစ်ဦးစလုံး၏ရင်ကို နာကျင်စေရပါသည်။

ခွန်မင်းလတ်မှာ ပန်းသခင် မျက်ရည်များကို မြင်ရသူရင်မှာ ပို၍ခံစားထိခိုက်ရလေ့မို့ အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ကြိတ် ရင်းက

“မငိုနဲ့၊ မင်း မငိုပါနဲ့ ပန်းသခင်၊ မောင်ကြောင့် မင်း မျက်ရည်ကျတာမျိုး မောင် မကြည့်ရက်ဘူး၊ မင်း မောင့်ကို လက်ထပ်ပါ ပန်းသခင်၊ မောင် ဒီတစ်ခါ မင်းရဲ့ဝေးရရင် ရူးလိမ့်မယ်”

“အဟင့် ဟင့် ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်”
တစ်ကြိမ်မက နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ အသည်းကွဲရသည့် ချစ်ဦး သူအတွက် ပန်းသခင် မျက်ရည်ကျရုံကလွဲလို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

“ကံကြမ္မာက မောင့်ကိုချစ်သိ မျက်နှာသာမပေးသေးပါလား၊ ခုလိုဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် ပန်းသခင်နဲ့ မောင် ပြန်မတွေ့ခဲ့ရင် အကောင်းသား ပန်းသခင်ရယ်၊ ခုတော့”

ခွန်မင်းလတ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း စကားကို ရှေ့ဆက်မဆိုနိုင်တော့ပါ။ ပန်းသခင်နှင့် ပတ်သက်လာတိုင်း သူ့ရင်မှာ နှင့်နှင့် သည်းသည်း ကြေကွဲနာကျင်ခံစားရမည်ဆိုတာ အာလို့ ကြုံမသိခဲ့ရတာပါလိမ့်။

ပန်းသခင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ မျှော်လင့်ချက်တွေမရှိ

ဟူသော အသိနှင့် ခွန်မင်းလတ် နှလုံးသားတွေ ကြေကွဲဆွတ်ကျင်
နေရသည်။

စကားသံတိတ်ကာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သူတစ်ယောက်လို
ငြိမ်သက်သွားသော ခွန်မင်းလတ်ကိုကြည့်ပြီး ပန်းသခင် ကိုယ်တိုင်
လည်း ရင်မှာ ခံစားနေရသည်။

ချစ်ခဲ့မိသောအချစ်၊ တွယ်တာခဲ့မိသော သံယောဇဉ်တို့
နှင့် ပန်းသခင်သည် ငယ်ချစ်ဦး ခွန်မင်းလတ်ကို ဝေသီသော
မျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ထောက်ထားစာမှာမူတွေနဲ့ ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ ပန်းသခင်
ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့တော့၊ ပန်းသခင်ကို မုန်းပစ်ပါ၊ နာကြည်းပစ်
လိုက်စမ်းပါတော့ရှင်”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ပါသည်ဆိုတဲ့ကြားက မျက်ရည်စ
တွေ ပါးပြင်ထက် မပြတ်စီးဆင်းနေရသည်။

“ပန်းသခင် ဆုံးဖြတ်တာမှန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်လိုလူ
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဦးမိုးထက်ကို နှိုင်းယှဉ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ၊ ဒါကို ကိုယ်နားလည်ရမှာပေါ့ ပန်းသခင်”

ပန်းသခင်သည် ခွန်မင်းလတ်စကားကို ဘာမှမဖြေရှင်း
ချင်တော့ပါ။ သူမအား ပြောချင်သလိုပြော ထင်ချင်သလို ထင်
လိုက်ပါတော့ဆိုသည့် စကားကိုသာ စိတ်မှာကြေကွဲထိခိုက်ခြင်း
တို့ဖြင့် ဆိုလိုက်လေသည်။

“ပန်းသခင် သိထားဖို့က ကိုယ်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်သူဟာ
ဦးမိုးထက်သာ မဟုတ်ခဲ့ရင် ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်
နောက်ဆုတ်မိမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပန်းသခင် သိထားပါ၊ နောက်
ပြီး ကိုယ့်ဘဝမှာ ပန်းသခင်ဟာ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်နှလုံးသား
ထဲက ပျောက်ကွယ်မယ့် မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း
ပန်းသခင် သိထားပါ၊ ကိုယ် သွားမယ်”

အနားမှ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လှည့်ထွက်သွားသော
ခွန်မင်းလတ်ကြောင့် ပန်းသခင် ရင်အစုံသည်လည်း လစ်ဟာသွား
ရသည်။

သို့ပေမယ့် ပန်းသခင်ဆိုတာ လောကဓံရဲ့အလှည့်အပြောင်း
ကို များစွာခံနိုင်ရည်ရှိလာသည့် မိန်းကလေးမို့ သူမခံစားမှုကိုလည်း
မျှသိပ်နိုင်သူဖြစ်ပါသည်။

ခွန်မင်းလတ် ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ဦးမိုးထက်
မောင်းလာသည့် ကားလေးက ပန်းသခင်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာ
လေသည်။

ကားပေါ်မှ ဦးမိုးထက်သည် ဆင်းလာပြီး

“မာမီက ပန်းသခင်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ မင်္ဂလာ
ကိစ္စအတွက် ပြောစရာရှိလို့တဲ့”

ဦးမိုးထက်နှုတ်မှ မင်္ဂလာကိစ္စ စကားပြောလာပြန်တော့
လည်း ပန်းသခင် မျက်နှာလေးမထားတတ်အောင် ရှိသွားရသည်။

ကြည့်စမ်း။

ဘာလိုလိုနဲ့ ပန်းသခင် သူနှင့် တကယ်ပင် လက်ထပ်
ရပါတော့မည်။

ပန်းသခင်သည် သူ့အားမကြည့်ဘဲ မျက်နှာလေး လွဲ
လိုက်ရင်းက

“ခဏစောင့်ပါနော်၊ ပန်းသခင် အဝတ်အစားလဲလိုက်
ချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ် ပန်းသခင်၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ၊ ကျုပ်ကို

အားနာစရာမလိုဘူး၊ စောင့်နေပါမယ်”

ထိုစကားကိုတော့ မိုးထက်သည် ခပ်အေးအေးပင် ဆို
လိုက်မိသည်။

ပန်းသခင် သူ့ကြောင့် စိတ်ပူပန်သည့်အဖြစ်မျိုး မိုးထက်
ရင်ထဲ မလိုလားနိုင်တော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

မကြာလိုက်ပါ။

ပန်းသခင်သည် မျက်နှာသစ်ကာ သနပ်ခါးရေကျလေး
လူးလျက် ကြည်ပြာလွင်လွင် ဝတ်စုံလေးနှင့် ထွက်လာလေသည်။

“ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာမှ အထူးတလည်ကြီး ပြင်ဆင်ထားတာမဟုတ်ဘဲနဲ့
သိပ်လှနေရသော ပန်းသခင်ကို မိုးထက်သည် မျက်ဝန်းညိုအစုံ
နှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“မေမေနှင့် ပန်းသခင်ကို ဘာမှလိုက်သေးလဲ
ဦးမိုးထက်”

“ကျုပ်ကိုတော့ ဘာမှမပြောဘူး၊ မင်းကိုပဲခေါ်ခဲ့ဖူးမာမီ

မှာလိုက်တယ်”

“ပန်းသခင်ကို ဈေးနားခဏရပ်ပေးပါ ဦးမိုးထက်”

“ဘယ်ဈေးလဲ ပန်းသခင်”

“ရတနာပုံဈေးပါ”

မိုးထက်မှာ ပန်းသခင်ပြောသည့်အတိုင်း ရတနာပုံဈေး
ရှေ့တွင် သူ့ကားလေးကို ရပ်ပေးလိုက်လေသည်။

ပန်းသခင်သည် ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းမည်ပြင် တော့

“ကျုပ်ပါ လိုက်ခဲ့ရဦးမလား ပန်းသခင်”

သူ့စကားကို စဉ်းစားသလို ပန်းသခင်သည် ခဏငြိမ်
သွားရပြီးနောက်

“လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့လေ”

လိုက်ချင်ပါသည်။ လိုက်ချင်လွန်းလို့လည်း မိုးထက်
သည် ပန်းသခင် သူ့ကိုခေါ်သည်ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ မနေနိုင်
စွာ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိုးထက်သည် ကားတံခါးကိုပိတ်ပြီး ပန်းသခင်နှင့်အတူ
ရတနာပုံဈေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

ပန်းသခင်သည် သစ်သီးများကို ဝယ်တော့ မိုးထက်
သည် သူမနားတွင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ပေးလေသည်။

“ပေး ပန်းသခင် ပစ္စည်းတွေ ကျုပ်သယ်ခဲ့မယ်”

ပန်းသခင်လက်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို မိုးထက်သည် လွှဲ
ယူလိုက်လေသည်။

“တော်ပြီလား ပန်းသခင်၊ ဘာဝယ်ဦးမလဲ၊ ဝယ်စရာ
ရှိတာ ဝယ်နော်၊ ကျုပ်ကို အားမနာနဲ့”

မိုးထက် သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့သြနေရသည်။ တကယ်
တော့ မိုးထက်ဆိုတာ နဂိုကပင် သိပ်စိတ်ရှည်ချင်သူ မဟုတ်ပါ။

အခုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဈေးဝယ်သည့်နေရာ
ကို တကောက်ကောက်လိုက်ဖို့ဆိုတာ ဝေးရော၊ စိတ်မရှည်သည့်
လူက ခုတော့လည်း ပန်းသခင် ဈေးဝယ်ရာနောက် စိတ်ရှည်
လက်ရှည် လိုက်ပါနေရသည့်အဖြစ်။

မိုးထက်မှာ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ပြီးချင်သွားရသည်။

မာမိသာ ခုအဖြစ်ကိုမြင်ပါက သားဖြစ်သူကို လှောင်ပြီး
နှင့် ဘယ်လောက်များ ပြုံးလိုက်မည်မသိပါ။

အကတော့ ပန်းသခင်ကို ကြည့်မရ။ သူမအလှတွင်
မောင်နှမတို့သို့သာ သား၊ ခုတော့ ဘယ်နှယ်နေပြီလဲဟု မာမီသည်
သူ့အား မေးမိမှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

“ပစ္စည်းတွေတောင် အရမ်းများနေပြီ၊ ပန်းသခင်ကို
ခွဲပေးလေ ဦးမိုးထက်”

သူမဝယ်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပေးနေသည့်
ဦးမိုးထက်ကိုကြည့်ပြီး ပန်းသခင်သည် အားနာသလို ဆိုလိုက်
လေသည်။

“နေ နေ ပန်းသခင်၊ ရတယ်၊ ပန်းသခင် ဘာဝယ်စရာ
ကျန်သေးလဲ”

“ဟင့်အင်း မကျန်တော့ပါဘူး ဦးမိုးထက်၊ ဘာဖြစ်
လို့လဲဟင်”

“ဪ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြိုတန်း ခင်ဗျား အတွက်
ကျုပ် လက်ဆောင်တစ်ခုဝယ်ပေးချင်လို့ပါ”

“အို”

ပန်းသခင်သည် ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်သည့် သူ့စကား

ကို ကြားလိုက်ရသည်မို့ မျက်နှာလေး ရဲပနီမြန်းသွားရသည်။

မိုးထက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပန်းသခင်ကို ပြောသာ
ပြောလိုက်ရသည်။ မျက်နှာကြီးထူပူလျက် အနေခက်နေရသည်မို့
သူ့ကနေ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်နှင့် သွားကာ ပန်းသခင်အတွက်
ထက်ကိုင်အိတ်လေး လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ပေးခဲ့သည်။

ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက် ဝယ်ပေးသည့် အဖြူရောင်
ထက်ကိုင်အိတ်လေးကို ယူရင်းက ဒီနေ့မှ ထူးထူးခြားခြားရှိနေ
သည့် ဦးမိုးထက် အပြုအမူများအတွက် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေရ
တော့သည်။

အခန်း (၁၅)

ဖေဖေ မျှော်လင့်ခဲ့သော ဦးမိုးထက်နှင့် ပန်းသံခင်၏
မိလာပွဲက ဒီနေ့မှာတော့ တကယ်ပင် ကျင်းပခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ မင်္ဂလာပွဲကို မန္တလေးမြို့
တွင်ရှိသည့် နာမည်အကြီးဆုံးခန်းမကြီးတွင် ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်
သည်များစွာနှင့် ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သလို အခု ညနေပိုင်းရောက်
တော့လည်း ဦးမိုးထက်၏ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာပင် ဧည့်ခံပွဲ
အခုကို ထပ်၍ကျင်းပခဲ့လေသည်။

နံနက်ပွဲရော ညပွဲပါ မင်္ဂလာပွဲလာ ဧည့်ပရိသတ်များကို
သေချာစွာ အပြုံးလေးနှင့် လိုက်၍နှုတ်ဆက်ရသောကြောင့်
ဧည့်ခံပွဲပြီးချိန်မှာတော့ ပန်းသံခင်သည် လူက မဟန်နိုင်

တော့လောက်အောင် ပင်ပန်းနေရပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်

သူမနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက် မပင်ပန်းနိုင်အောင်ရှိနေသူ ဒေါ်နှင်းမိုးစက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်သည် သူ အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်စင် ခဲ့သော သားနှင့်ပန်းသခင်၏ မင်္ဂလာပွဲကို အောင်အောင်မြင်မြင် နှင့် ကျင်းပပြီးစီးခဲ့ပြီမို့ လူက ကျေနပ်ပီတိများဖြာဝေလျက် မှန်းလည်း မသိပါပေ။

သူဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားရပြီမို့ ဒေါ်နှင်းမိုးစက် ရင်ထဲ ကျေနပ်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းများနှင့် ရှိနေရသည်။

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်အနေနှင့် မကျေနပ်ဘဲ နေမည်တို့လား ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီသည့် သားနှင့် ပန်းသခင်ကို ဒေါ်နှင်းမိုးစက် တကယ်ပင် ကြည့်လို့မဆုံးအောင် ရှိနေရ၏။

လိုက်ဖက်လှသည့် သားနှင့်ချွေးမကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်နှင်းမိုးစက် ပီတိတွေဖြာဝေနေသလောက် ဒေါ်နှင်းမိုးစက်လို မပျော်နိုင် မရွှင်ပြုံးနိုင်သူကလည်း ရှိပါသေးသည်။

သူကတော့ သတို့သားဖြစ်သည့် ဦးမိုးစက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မိုးထက်မှာ လူကိုမမြင်ရသော်လည်း မင်္ဂလာဇာတိပွဲမှာ လူကြုံနှင့်ပို့ဖြစ်အောင် ပို့လိုက်သော ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် ဤစိတ်မှာ ကသိကအောက်ကြီး ဖြစ်နေရလျက် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် ပို့လိုက်သော လက်ဖွဲ့ကို လက်ခံလိုက်သော ပန်းသခင်၏ မကျေမနပ်ကြီး ဖြစ်နေရတော့သည်။

ကြည့်လေ။

သူမလုပ်နေပုံက သူ့အနေနှင့် ကျေနပ်နိုင်စရာလားတာ။

ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် ပို့လိုက်သည့် လက်ဖွဲ့ဘူးလေး ကြည့်ပြီး ညှိုးနွမ်းသွားသော မျက်နှာနှင့် မျက်နှာပျက်သွားရသော ပန်းသခင်ကို မိုးထက် ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနှင့် လက်ပိုက်ညှိနေနိုင်မှာတဲ့လဲလေ။

ငယ်ရည်းစားကို မပြတ်နိုင်ဘဲ သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်ဘဲ ဒီမိန်းကလေး သူ့ကိုဘာကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ရသည်လဲ။

အစကတည်းကမှ ရည်းစားရှိပြီးသား မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရန် ဝန်လေးခဲ့သော မိုးထက်မှာ အခု သူ မျက်ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည့် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်အပေါ် သံယောဇဉ် လက်ကျန်များ ရှိနေသေးသည့် ပန်းသခင် မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူရင်အစုံ ထိခိုက်နာကျင်သွားရသည်။

မင်္ဂလာပွဲတစ်လျှောက်မှာလည်း ပန်းသခင်သည် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် ပေးလိုက်သည့် လက်ဖွဲ့ဘူးလေးကိုသာ လက်ကမချ ရှိနေရသည်ကိုလည်း မိုးထက် သတိထားခဲ့မိသည်။

နှုတ်က သူမကို ဘာမှမပြောဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ သူမအပြုအမူကြောင့် အခံရခက်နေရသည်ကလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်က ညရောက်သည့်တိုင် မပြီးသေးပါ။ ညပိုင်း ဧည့်ခံပွဲပြီးသည်နှင့် မိုးထက်နှင့် ပန်းသခင်သည် မာမီကို ကန်တော့ကာ မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

လှစနေသော ပန်းနုရောင်မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ

တံတရက်မှာတော့ မိုးထက်ရော ပန်းသခင်ပါ မဝင်ရဲသေးသလို ခြံလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်းနေရပါသည်။

သို့သော် မဝင်လိုကလည်း မဖြစ်သည်မို့ ရှေ့ကနေ ထက် ဝင်သွားတော့ ပန်းသခင်သည်လည်း ထူပူနေရသော တံတရက်ရံလေးနှင့် သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

ထိုအချိန်အထိ မိုးထက်ရော ပန်းသခင်ပါ တစ်ယောက်တည်းမှာကို တစ်ယောက် မကြည့်ရဲကြသေးပါ။

နှစ်ဦးစလုံး၏ရင်ဝယ် လှုပ်ရှားနေရသည်မို့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကျောပေးလျက်က လုပ်စရာရှိသည်များကိုသာ ခပ်နေလိုက်သည်။

မိုးထက်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပြေပျောက်စေရန် ကိုယ်တိုင်မှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းဆီသို့ လာခဲ့လိုက်သည်။

ပန်းသခင်သည် မျက်ဝန်းထောင့်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် မိုးထက် မရှိလေတော့မှ သူမသည်လည်း အနည်းငယ် စိတ်ချပါသွားရသလို ရှိသွားရပြီး သူ မရှိသည့်အချိန်အတွင်း သူမ

ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများကို အမြန်ပင် လဲလိုက်သည်။

ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သော ချည်ထည်ဝတ်စုံလေးကို လဲပြီး သည်နှင့် ပန်းသခင်သည် စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသည့် ဒေါက်တာ ခွန်မင်းလတ် လက်ဖွဲ့လိုက်သည့် လက်ဖွဲ့ဘူးလေးကို အတန်ကြေး ကြည့်နေမိလိုက်သည်။

ဪ ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့ပါဆိုသော်လည်း ပန်းသခင်သည် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်ကိုတော့ မေ့ပစ်အောင် မေ့လိုက်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ထာဝရဝေးကြပြီဆိုသော အသိနှင့် ပန်းသခင် နှလုံးသားများ နာကျင်သွားရကာ ကြေကွဲထိခိုက်ခြင်း ရင်အစုံဖြင့် ပန်းသခင်သည် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် လက်ဖွဲ့လိုက်သည့် လက်ဖွဲ့ဘူးလေးကို စားပွဲပေါ်မှ လှမ်းယူလိုက်သည်။

သည်နောက် တုန်ယင်နေသော လက်အစုံဖြင့် ပန်းသခင်သည် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်၏ လက်ဖွဲ့ဘူးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“အို”

ပန်းသခင်သည် လက်ဖွဲ့ဘူးထဲမှ ပစ္စည်းလေးကို ကြည့်ပြီး နှလုံးသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာသည်အထိ ကြေကွဲထိခိုက်သွားရသည်။

ကြည့်လေ။

ပန်းသခင် မခံစားရဘဲ နေမည်တဲ့လား။

ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် လက်ဖွဲ့လိုက်ပါသည်ဆိုသော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းလေးမှာ တခြားမဟုတ်ပါပေ။

သူမနှင့်သူ ချစ်သူဘဝက ပန်းသခင် သူ့အား ချစ်သက် လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့ဖူးပါသည့် စွယ်တော်ရွက်လေးများပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် ဆိုတဲ့သူသည် နှစ်တွေကြာခဲ့ပေမယ့် ဘာရယ်မဟုတ် ပန်းသခင် ပေးထားခဲ့သည့် ဒီစွယ်တော်ရွက်ခြောက်လေးတွေကို ယခုချိန်ထိအောင် အမှတ်တရသိမ်းထားဆဲပါလားဟူသော အသိနှင့် ပန်းသခင် မျက်ရည်များဝေသီလာရသည်။

ထိုစဉ်

ဧည့်သည် ဖြစ်လာသော တံခါးသံနှင့်အတူ ရေချိုးခန်းထဲ
မှ ခုတ်ထုတ်သည် ထွက်လာကာ

“ဘာလဲ၊ ငယ်ချစ်ဦးပေးတဲ့ လက်ဖွဲ့ကိုကြည့်ပြီး သတိ
ရနေတာလား”

“အို”

အကြင်မှာမဲ့ကာ စိမ်းကားလွန်းသော အကြည့်များနှင့်အတူ
ခက်ထန်မာကျောလွန်းသည့် အညှအတာကင်းမဲ့သော စကားများ
ကြောင့် ပန်းသခင်သည် နာကျင်စိတ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို
ဖိကိုက်ထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်မေးတာ ဖြေဦးလေ၊ ဘာလဲ ပြန်ဖြေဖို့ အင်အား
မရှိတော့လောက်အောင် ခင်ဗျားငယ်ရည်းစားအတွက် သိပ်ကို
ခံစားနေရလား”

ပန်းသခင်သည် သူ့စကားများကို ဆက်၍သည်းမခံနိုင်
တော့ပါ။ ကိုယ့်ခံစားချက်ကိုသာကြည့်ပြီး ရှေ့တန်းတင်ပြောတတ်
သည့် ဦးမိုးထက်ဆိုသည့် ဒီလူကို ပန်းသခင်သည် စိမ်းလွန်
သော မျက်ဝန်းလေးများဖြင့် ကြည့်ရင်းက

“ရှင်လည်း ဒီအကြောင်းတွေ သိနေတာပဲ၊ ဒါကို အပြစ်
တစ်ခုလို့ ရှင်မြင်နေရင်လည်း ပန်းသခင်ကို ရှင် ဘာလို့လက်ထပ်
ခဲ့ရတာလဲ”

“ဘာကွ ဘာပြောတယ်၊ မင်း ပြန်ပြောစမ်း ပန်းသခင်၊
ကျုပ်က မင်းကို ဘာကြောင့်လက်ထပ်ခဲ့ရတာလဲ ဟုတ်လား”

အရမ်းကို တည်တင်းနေရသည့် သူ့မျက်နှာကြီးကိုကြည့်
ပြီး ပန်းသခင်ပင် ရုတ်တရက် လန့်သွားရသည်။

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း မင်းစကားက မေးလည်းမေးတတ်
ပါတယ် ပန်းသခင်၊ ဟုတ်စာယ် ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က မင်းမှာ
သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်တဲ့ ငယ်ရည်းစားရှိတာကိုသိလျက်နဲ့
လက်ထပ်ခဲ့တာ အဲဒါ ဘာကြောင့်လို့ မင်းထင်လဲ ပန်းသခင်၊
ပြောစမ်းပါ၊ မင်း ဘာကြောင့်မို့ ထင်သလဲဆိုတာ”

ပန်းသခင်အနားသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လွှားခနဲ
ရောက်လာကာ နာကြည်းမှုတွေ စွတ်နေသော အသံဖြင့် ပန်းသခင်
မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်မေးနေသော ဦးမိုးထက်ကို ပန်းသခင်သည်
ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ သူ့လက်တွင်းမှာသာ သူမသည် အရပ်အဝန်း

လို ဖြစ်နေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း ပန်းသခင် ရင်ထဲတွင် မှားပြီဟူသော အသံ ကိုယ်တွင်းသို့ ခဏချင်း ဝင်ရောက်လာရသည်။

မချစ်မနှစ်သက်သောသူနှင့် ပေါင်းဖော်ရတော့မည့်ဒုက္ခ ကို ပန်းသခင် ခုချိန်ကစလို့ ခံစားရပြီဆိုတာကိုလည်း သူမကိုယ် သူမ နားလည်လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ ပန်းသခင်၊ မင်းသိထားဖို့က ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင် ဟာ ကိုယ်လက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို အသန့်စင်ဆုံး မိန်းကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့မယူခင်က ခင်ဗျား ဘာသာခင်ဗျား ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဒါကို ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ အေး ဒါပေမဲ့ မိုးထက်ရဲ့ဇနီးမယားဘဝကို ရောက်လာတဲ့အချိန် မှာတော့ မင်းဟာ မိုးထက်ရဲ့ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ပဲ ရှိစေရမယ်၊ ဒါ ကျုပ်ရဲ့ခံယူချက်ပဲ ပန်းသခင်”

သေလိုက်...ရှင် သွားသေလိုက်စမ်းပါဟု ပန်းသခင် သည် မိုးထက်အား စိတ်မှာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ဆိုနေမိသည်။

ကြည့်စမ်း

ဘယ်လောက်များ အတ္တကြီးလိုက်တဲ့ ယောက်ျားလဲ ဆိုတာ။ ပန်းသခင်ကိုတော့ သူသည် ရစရာမရှိ သူမ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို စော်ကားသည့်စကားများဖြင့် ပြောနေသော သူ့ကို ပန်းသခင် ဘယ်လိုခွင့်လွှတ်ရမည်လဲ။

ပန်းသခင်သည် သူ့စကားတွေအတွက်လည်း ခံပြင်းနေ ရသည်မို့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးဖြင့် ဖိကိုက် လိုက်ပြီး

“ရှင့်စကားတွေက ပန်းသခင်သိက္ခာကို သိပ်စော်ကား နေပြီ ဦးမိုးထက်၊ ပန်းသခင်လည်း ရှင့်ကိုပြောပါရစေဦး၊ ပန်းသခင် ဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရခြင်းဟာ အဲဒီ ယောက်ျားရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပန်းသခင်ရဲ့မာနတွေကို မြေချ ဖို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင် သိထားစမ်းပါ ဦးမိုးထက်”

“အဟွန်း ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အချစ်မရှိ တဲ့ မင်းနဲ့ကျုပ်ကြားမှာ နားလည်မှုဆိုတာလည်း ဘယ်ရှိလာနိုင် မလဲလေ”

သူ့အသံက တစ်ခုခုကိုနာကျင်ခံစားနေရသလိုလို။ သူ

ဘာကို ခံစားနေရသည်တဲလဲ။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းနဲ့ကျုပ် ဒီညမှာ ပြောစရာရှိတာတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြတာပေါ့”

မျက်နှာထားတည်တည်ကြီးနှင့် ခက်ထန်လွန်းနေသော သူပုစံက သူမနှင့်သူ စတွေ့စအချိန်ကလိုပင် ဖြစ်သည်။

နေပေါ့။ သူတောင် တင်းနိုင်သေးမှတော့ ပန်းသခင်သည်လည်း ဘာကြောင့်မတင်းနိုင်ရမှာတဲလဲ။

ပန်းသခင်သည် မခံချင်စိတ်လေးဖြင့် သူမမျက်နှာလေးကို ခပ်မော့မော့လေးထားလိုက်ပြီး

“ခုချိန်မှာ ပန်းသခင်ဆန္ဒထက် ရှင့်ဆန္ဒက အရေးကြီးပါတယ်၊ ရှင် ပန်းသခင်အပေါ်မှာ ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရပါတယ်”

ပန်းသခင်စကားကြောင့် မိုးထက်သည် မျက်မှောင်ရောင်ရောင်တွန့်ကာ ပန်းသခင်အား စူးခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း

“မင်းနဲ့ကျုပ် ဘာကြောင့်လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်နော်”

မခံချင်စိတ်ကြောင့် ပန်းသခင်ရင်ထဲ လှိုက်တက်လာရပြီး

“သိပါတယ် ဦးမိုးထက်၊ ရှင်ရော ပန်းသခင်ပါ မေမေနှင်း ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာ”

“ဪ မင်းလည်း ဒီလိုလက်ခံထားတာကိုး၊ အေးလေ ခုချိန်မှာတော့ မင်းနဲ့ကျုပ်ဟာ အများမြင်သလို လက်ထပ်ခဲ့ပြီးတဲ့ နှီးမောင်နှံတွေဆိုပေမယ့် ကျုပ်ဘက်ကတော့ သေချာချင်သေးတယ်”

“ဟင် ရှင် ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဦးမိုးထက်”

“အချစ်ဆိုတာကို ကျုပ် သေချာစွာသိချင်သေးတယ်”

“အို”

ရှက်တရက်မှာတော့ ပန်းသခင်သည် သူမကိုယ်လေးကို ယိုင်ခနဲဖြစ်မသွားအောင် မနည်းအားယူထိန်းလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲတွင်လည်း ပြောရက်လိုက်လေခြင်းဆိုသည့် စကားနှင့် ပန်းသခင် သူမအဖြစ်ကို သူမ ယူကျုံးမရ ထိခိုက်ကြေကွဲရှက်ရွံ့သွားရသည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာက”

“တော် တော်ပါတော့ ဦးမိုးထက်၊ ရှင် ပန်းသခင်ကို ဒီလောက်စော်ကားရရင်ပဲ ကျေနပ်ပါတော့၊ ရှင့်ဘက်က ဘာဖြစ် ချင်တာလဲဆိုတာသာ ပန်းသခင်ကို အပွင့်လင်းဆုံးပြောပါ”

“ကျုပ်ဆိုလိုတာက မင်းနဲ့ကျုပ် အစွန်းဆုံးထိ သံယောဇဉ် မငြိတွယ်သေးခင် ကျုပ်နဲ့မင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေ့လာ ကြသေးတာပေါ့”

ပန်းသခင် သွေးတို့ဆုတ်လျော့သွားရသည်။

အဘယ်မျှ ဆိုးလိုက်ပါသည့် သူမကံကြမ္မာလဲဆိုတာ။ ဒီနေ့ပင် လက်ထပ်ခဲ့သည့် ဇနီးသည်တစ်ယောက်ကို ဒီလိုစကား တွေနှင့် စော်ကားလိုက်သည့် ခင်ပွန်းသည်ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိနိုင် မည်တဲ့လဲကွယ်။

ကံဆိုးလိုက်တာ။ သိပ်ကို ကံဆိုးလွန်းတာပဲဆိုသည့် စကားကို ပန်းသခင်သည် ရင်ထဲ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နာကျင် ခြင်းများဖြင့် ပြောနေမိတော့သည်။

ရှင်းပါသည်။ သူ့စကားတွေ သိပ်ကိုရှင်းလွန်းပါသည်။

ပန်းသခင်ကို သူသည် လက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် သူမကို သူသည် ဇနီးမယား တစ်ယောက်အနေနှင့် မပေါင်းနိုင်ပါကြောင်း ပြောနေ သည့် စကားများပင်ဖြစ်သည်။

ပန်းသခင်အဖြစ်က ဒီထက်ပို၍ ဆိုးဖွယ်ရာမရှိတော့။

သူမအချစ်ကို လိုချင်၍ တောင်းခံနေသည့် ယောက်ျား များစွာ၏ အချစ်ကို ငြင်းပယ်ပြီး သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့သမျှ အခု တော့ သူမ၏ မိန်းမသားတစ်ယောက်တွင်ရှိတဲ့ မာနတွေ ဖြေဖြင့် နာ ဗုန်းဗုန်းလဲ ကျဆုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ပန်းသခင်လို အဖြစ်မျိုး ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ဦး တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်ပါဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပန်းသခင်သည် ချစ်ပါ ကြိုက်ပါဟု ပြောရမည်လား။

ဟင့်အင်း လူသာ အသေခံပါမည်။ မိန်းမတစ်ယောက် ၏ အရှက်နှင့် သိက္ခာကိုတော့ အထိခိုက်ခံမည်မဟုတ်ပါ။

မွန်းကြပ်လာရသော ရင်အစုံကြောင့် ပန်းသခင် အသက် တို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူသွင်းလိုက်သည်။

သည်နောက် ပန်းသခင်သည် အတည်ငြိမ်ဆုံး လေး
ဖြင့်

“ခုချိန်မှာ ဦးမိုးထက်ဟာ ပန်းသခင်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး
တစ်ယောက်မို့ အရာအားလုံးဟာ ဦးမိုးထက်ရဲ့ သဘောဆန္ဒ
ပန်းသခင်ကတော့ ဦးမိုးထက်အပေါ်မှာ ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်
အဖြစ် ရှိနေမှာပါ။ အဲဒါကလည်း ဦးမိုးထက် ပန်းသခင်ရဲ့
မကွာရှင်းသရွေ့ပေါ့။ ကဲ ပန်းသခင် ပင်ပန်းထားလို့ နားခွင့်ပြု
ဦးမိုးထက်”

သည်နောက် ပန်းသခင်သည် သူ့အားကျောခိုင်းလို့
လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးအတွက် ဒီညသည် မင်္ဂလာဦးညဆိုပေမယ့်
ဦးမိုးထက်နှင့် ပန်းသခင်ကတော့ မင်္ဂလာဦးညကိုပင် ကျောက်
ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

ညက တစ်ညလုံး တလူးလူးတလွန်လွန်နှင့် အိပ်မရော်
ခဲ့ရသမျှ မိုးထက် မနက်နိုးချိန်မှာတော့ အချိန်ပင် နေအတော်ဖြင့်
အပြန်ဖြစ်သည်။

ပြတင်းတံခါးမှ ဝင်ရောက်လာသည့် နေရောင်ခြည်
ကြောင့် မိုးထက် အိပ်ရာထဲမှ အမြန်ထလိုက်သည်။

သည်နောက် သူ့အကြည့်များက မင်္ဂလာအိပ်ခန်းအနံ့ကို
ရောက်ရှိသွားရပေမယ့် သူ တွေ့ချင်မြင်ချင်သူကိုက မိုးထက်
မမြင်မတွေ့ရပါပေ။

ထိုအခါ မိုးထက်ရင်ထဲ ဟာသလို တစ်စုံတစ်ရာ လိုအပ်
နေသလို ရှိသွားရသည်။

မိုးထက်သည် အိပ်ရာထက်မှ အမြန်ပင်ထလိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

“မာမီ မာမီ”

“ပန်းသခင် ပန်းသခင်”

ငြိမ်သက်နေသည့် အောက်ထပ်တစ်ခုလုံးကိုကြည့်ပြီး မိုးထက်သည် မာမီနှင့် ပန်းသခင်ကိုခေါ်ကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟင် အစ်ကိုလေး နီးပြီလား”

“အေး၊ ဒါနဲ့ မာမီနဲ့ ပန်းသခင်ရော”

“မေမေကြီးနဲ့ မမလေး မနက်စောစောကတည်းက ဘုရားကြီးကို ထွက်သွားပါတယ်”

အိမ်ဖော်မလေး အေးမြ၏စကားကြောင့် မိုးထက် မျက်နှာထူထူကြီးမှာ အလိုမကျသလို တွန့်ကြက်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း။

မာမီနှင့် ပန်းသခင် ဘုရားကြီးသွားတာ ဘာလို့ သူ

မန်းရတာပါလိမ့်။

“အစ်ကိုလေး ကော်ဖီသောက်တော့မလား”

“နေ နေ၊ မာမီတို့လာမှပဲ သောက်တော့မယ်”

မိုးထက်သည် စိတ်ဝယ် မကြည်မလင်ကြီးဖြစ်သွားရသည်မို့ ကော်ဖီကိုပင် မသောက်နိုင်ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာတွင် ထိုင်ကာ သတင်းစာတစ်စောင်ကိုဖတ်လျက် မာမီနှင့် ပန်းသခင်၏အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာသောကားကြောင့် မိုးထက် ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်မှကား။

မာမီနှင့် ပန်းသခင် ပြန်လာပြီထင်။

ကားပေါ်မှ မာမီနှင့် ပန်းသခင်သည် ပြုံးရွှင်စွာဆင်းလာပြီး တိုက်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့်

“ဟော သားမီးနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

မာမီကိုဖြေရင်းက မိုးထက်၏အကြည့်တစ်ချက်က ပန်းသခင်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားရသည်။

နံနက်ခင်းနှင့်အပြိုင် လှနေသော ပန်းသခင်ကို ကြည့်ပြီး မိုးထက်ရင်ဝယ် ပိုလို့ မချင်မရဲကြီး ဖြစ်သွားရ၏။

လှပါသည်။ လှသည်မှ သိပ်ကိုလှနေပါသည်။ သူ့ဘာကြောင့် ဒီလောက်လှအောင် ပြင်ထားရပါလိမ့်။

ဖြူဝင်းစုံအိသော အသားအရေနှင့် ကျောရှင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းပေါ်တွင် ကြက်သွေးနီရင့်ရင့် လက်ဖြတ် ထက်အောက်ဝတ်စုံလေး ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပန်းသခင်သည် ဒီလို လှနေသည်ဟု မိုးထက် ထင်ပါသည်။

သိပ်လှသော သူမလေးနှင့် မိုးထက်သည် မျက်ဝန်းချင် ဆုံအောင် ကြည့်လိုပေမယ့် သူမကတော့ သူ့ကို ကြည့်မလာပါ။

သူ့အကြည့်များကို မသိသလို အကြည့်လွှဲထားရင်းက “မေမေနှင်း ပန်းသခင် ဒီပဝါလေး မေမေနှင်းအခန်းထဲ ထားလိုက်မယ်နော်”

ပန်းသခင်သည် သူမလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် မာ့ပဝါလေးကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အေး အေး သမီး၊ ပြီးရင် မေမေနှင်းတို့ ကော်ဖီသောက်

ကြရအောင်၊ သားကြီးရော သောက်ပြီးပြီလား။”

“မသောက်ရသေးဘူး မာမီ၊ မာမီတို့ကို စောင့်နေတာ”

“ဒါဆို ပန်းသခင် ကော်ဖီပွဲပြင်လိုက်ပါ့မယ်”

ပန်းသခင်သည် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်မိစေရန် ဆုံးဖြတ် ထားသည်လား မသိပါ။

အနားကသာ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ ပန်းသခင် အကြည့်များ သူ့ထံ တစ်ချက်လေးမှ ရောက်ရှိမလာခဲ့။

ညကကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပန်းသခင် သူ့ကို စိတ်ဆိုး နေတာများလား။

ဖြစ်နိုင်သည်။

သူမ၏ချစ်ဦးသူ ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိုးထက်သည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းချုပ်နိုင် လောက်အောင် ခံစားတတ်သူမို့ ညကလည်း ပန်းသခင်သည် သူမ၏ချစ်ဦးသူ ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ် ပို့လိုက်သည့် လက်ဖွဲ့ ဘူးလေးကို ကြည့်နေတာကိုမြင်ပြီး သူ့ရင်ထဲ စကားတွေ ပေါက် ကွဲစွာ ဆိုခဲ့မိသည်။

သူဘက်က လွန်သည်ဆိုတာကို သိပေမယ့်လည်း
မိုးထက်မှာ ပန်းသခင်အား တောင်းပန်ရန် မကြိုးစားမိပါ။

အကြောင်းကား

မိုးထက်သည် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်နှင့် ပတ်သက်
လာလျှင် သူ့ရင်ထဲ အမြဲ မခံချိမခံသာ ခံစားနေရမှာဖြစ်သော
ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကော်ဖီပိုင်းတွင် မိသားစုမျက်နှာစုံညီ ထိုင်မိသည်နှင့်
မာမိကပင် စကား

“မာမိနဲ့သမီးတော့ မနက်စောစောစီးစီး ဘုရားကြီးထံ
သွားလိုက်တယ်လေ”

“သားကို ဘာလို့မနှိုးတာလဲ၊ မာမိသွားမယ်ဆို သား
လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

မိုးထက်မှာ သူ့ကိုမနှိုးရကောင်းလားဆိုပြီး ကလေးကြီး
တစ်ယောက်လို အလိုမကျ ဆိုလိုက်သည်။

“သားလည်း မနေ့က တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားတော့
အိပ်ပါစေချိုပြီး ဒရိုင်ဘာလေးကိုပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်၊ အမှန်ထဲ

ဘုရားကြီးကို မှာမိတစ်ယောက်တည်း သွားမလို့ဟာ၊ သမီးက
စောစောနိုးလာတာကြိုလို့ မာမိနဲ့လိုက်လာဖြစ်တာ၊ သားကို မေးပါ
သေးတယ်၊ သားက အိပ်နေတုန်းဆိုလို့ မာမိလည်း သား အိပ်ပါ
စေချိုပြီး သမီးနဲ့ပဲ ထွက်လာခဲ့လိုက်တာ”

မာမိစကားအဆုံး ဦးမိုးထက်၏ အကြည့်များက ပန်းသခင်
ထံ ရောက်ရှိလာကာ

“ဘုရားသွားမှာ ဘာလို့ကျုပ်ကိုမနှိုးရတာလဲ”

“ဦးမိုးထက် အိပ်နေတုန်းမို့ပါ”

“နောက်ဆို ဘယ်သွားသွား ကျုပ်ကိုနှိုး၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်းသခင်မှာ မေမေနှင်းရှေ့တွင် စကားမများချင်သည်မို့
လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ပင် သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဦးမိုးထက် ကော်ဖီယူဦးမလား”

တုန်သွားသည့် ကော်ဖီခွက်ကိုကြည့်ပြီး ပန်းသခင် မေး
လိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ဒါနဲ့ မင်းရုံးသွားမှာလား”

“ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ ပန်းသခင် ခွင့်ယူထားပါ
တယ်၊ ဦးမိုးထက် အလုပ်သွားမလို့လား”

“သွားမယ်”

“ဒါဆို ပန်းသခင် ဘာစီစဉ်ပေးရမလဲ၊ ထမင်းချိုင့်ရော
ထည့်ပေးလိုက်ရမလား”

“မလိုဘူး၊ ကျုပ် ပြန်စားမယ်”

မိုးထက်စကားသံတွေက ပန်းသခင်အပေါ် လိုသည်ထက်
ပိုကာ ပြတ်သားနေရသည်။

ဒေါ်နှင်းမိုးစက်သည် သားနှင့်ချွေးမ ပြောစကားများကို
ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော၊ ငြိမ်၍နားထောင်နေရာမှ

“ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးမယ့်လူရော၊ အလုပ်သွားမယ့်လူ
ပါ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက် ဘယ်ကိုမှ သွားစရာမလိုဘူး၊ ဘယ်နှစ်
ကွယ် ညားခါစလင်မယားတဲ့၊ အဟုတ် သားတို့နှစ်ယောက်ကို
ကျိန်ပြောရင်တောင် ယုံနိုင်စရာမရှိဘူး၊ တကယ့်အိမ်ထောင်သက်
ရတဲ့ လင်မယားတွေလို ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြတာ မာမီ အံ့
တယ်၊ အထူးသဖြင့် သား၊ သားဟာ သမီးအပေါ်ဆက်ဆံတာ

လိုတာထက်ပိုပြီး မဲတင်းမာနေဘူးလား၊ မာမီတော့ သမီးအပေါ်
အခုလိုဆက်ဆံနေတာကို မကြိုက်ဘူးနော်၊ သား ကိုယ်ချစ်လို့
ယူထားတဲ့မိန်းမကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဆက်ဆံမှပေါ့ကွယ်”

“ကိုယ်ချစ်လို့ယူထားတဲ့ မိန်းမ” ဆိုသည့် စကားကြောင့်
မိုးထက်၏ မျက်နှာချောချောကြီးမှာ ထူထူပူပူနှင့် ပန်းသခင်ရှေ့
တွင် အနေခက်ခက်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ထိုအခါ ပန်းသခင်သည်လည်း ခေါင်းလေးငုံ့ဆင်းသွား
ရ၏။

“သမီး”

“ရှင် မေမေနှင်း”

“သားက သမီးအပေါ်မှာ ဆိုးတာရှိရင် မာမီကို
ချက်ချင်းတိုင်နော် သမီး၊ မာမီ သားကိုဆုံးမပေးမယ်”

“ဟာ မာမီတော့ လုပ်ပြီဗျာ”

ကလေးဆိုးကြီးလို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်လာသည့်
ဦးမိုးထက်ကြောင့် ပန်းသခင် ပြုံးကာ ညင်သာစွာ ခေါင်းခါယမ်း
ပြလိုက်ပြီး

“ဦးမိုးထက်က မဆိုးပါဘူး မေမေနှင်း”

“ကျွတ် မင်းကွာ”

သူ့ကို ဒီလိုပြောရပါ့မလားဆိုကာ မိုးထက်သည်
ဖမ်းသခင်အား မကျေမနပ်နှင့် ဘုကြည့် ကြည့်လာလေသည်။

သည်နောက် မျက်မှောင်ကြီးကုပ်လျက် နေရာမှ ထွက်
သွားမည်ပြင်တော့

“ဒါ ဘယ်လဲ သား”

“အပေါ်ထပ် တက်မလို့ပါ မာမီ”

“သမီးကို ဒီနေ့ သွားချင်တဲ့နေရာ သား လိုက်ဖို့ပေး
လိုက်”

“မေမေနှင်း”

“မေမေနှင်းကို ဘာမှမပြောနဲ့ သမီး၊ မေမေနှင်း ပြော
တဲ့အတိုင်းသာ သမီးအစ်ကိုနဲ့လိုက်သွား၊ မေမေနှင်းလည်း ဘုရား
ခန်း ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်ပြောသလိုလုပ်မှ ကြိုက်သည့် မေမေနှင်း
အကြောင်းကို မိုးထက်ရော ပန်းသခင်ပါ သိသည်မို့ ဘာမှမပြော

ဖြစ်တော့ပါ။

ပြောလို့လည်း မေမေနှင်း လက်ခံမည်မဟုတ်ဆိုတာ
မိုးထက်နှင့် ပန်းသခင် သိပါသည်။

ကိစ္စတစ်ခုကို အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် အလကားမလုပ်တတ်
သော မေမေနှင်းသည် အခုလည်း ပန်းသခင်ကို ဦးမိုးထက်နှင့်
ရင်းနှီးစေချင်၍ နှစ်ယောက်သား တမင်လွှတ်လိုက်သည်ကို
ပန်းသခင်သာမက ဦးမိုးထက်ပါ သိနေပါလိမ့်မည်။

ဘာပဲပြောပြော ပန်းသခင်ကတော့ ဂွာတည်တည်ချစ်ချစ်
ထားကြီးနှင့် စကားကို ဘုတောတတ်သော ဦးမိုးထက်နှင့်
နှစ်ယောက်အတူ သွားရမည့်အရေးကို စိုးရွံ့နေရတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

အိမ်ထောင်သက်လေးများ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ
ဦးမိုးထက်၏ သဘောထားကိုလည်း ဖန်းသခင်သည် တဖြည်း
ဖြည်း နားလည်သလို ရှိလာရသည်။

တကယ်တော့ ဦးမိုးထက်သည် စိတ်ရင်းဆိုးသည့်
ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

စကားအပြောမတတ်ပေမယ့် လူတစ်ဖက်သားကို ကူညီ
ပေးချင်သည့်စိတ်နှင့် ယောက်ျားပီသသည့်မိတ်တို့ကို ဖန်းသခင်
အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ပို၍သိလာရလေဖြစ်သည်။

ဒီရက်များအတွင်းမှာ မေမေနှင်းသည်လည်း ရန်ကုန်တွင်
ကိစ္စပေါ်လာ၍ ပြန်သွားပြီဖြစ်သည်။

မေမေနှင်း ရှိတုန်းက မေမေနှင်းစကားသံတွေနှင့် စိုပြည်သလိုရှိခဲ့သော အိမ်ကြီးက မေမေနှင်း မရှိပြန်တော့လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် တစ်ခုခုလိုနေသလို ရှိနေရသည်။

ဦးမိုးထက်နှင့် ပန်းသခင်သည် တရားဝင်လက်ထပ်ထားခဲ့သည့် လင်မယားဆိုပေမယ့် သူနှင့်သူမကြား ရင်းနှီးပတ်သက်ခြင်း မရှိတာကိုတော့ ဦးမိုးထက်နှင့် ပန်းသခင်သာ အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ထဲတွင် အတူရှိနေသည့်ဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားကို လိုသည်ထက်ပိုမပြောဘဲ သူစိမ်းပြင်ပြင် ရှိနေတာကလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ စိတ်ပျက်စိတ်ကုန်စရာပင်ဖြစ်သည်။

ပန်းသခင်အတွက် ခင်ပွန်းရှိသည်ဆိုပေမယ့် ခင်ပွန်းသည်၏ ကြင်နာနွေးထွေးမှုနှင့် ဥပေက္ခာပြုခြင်းကို ခံနေရသည့်အဖြစ်ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ရင်နာဖွယ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပန်းသခင်သည် ထိုအဖြစ်ကို သူမအနေနှင့် ဘာမှလည်း မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

အစကတည်းကိုက အချစ်မပါသည့် အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်ခဲ့မိသည့်အဖြစ်မို့ ပန်းသခင် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါ။

အားလုံး သူမအပြစ်တွေလိုသာ ပန်းသခင် ခံယူထားသည်မို့ ကိုယ့်ဝေဒနာကို ကိုယ် ကျိတ်ဖြေရုံသာရှိတော့သည်။

ဦးမိုးထက် ပန်းသခင်အပေါ် ဘယ်လိုပင် ဥပေက္ခာပြုလွန်လျှူထားနိုင်ပါစေ၊ ပန်းသခင်ကတော့ ဦးမိုးထက်အပေါ်တွင် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် သူမဘက်က ဘာတစ်ခုမှ တာဝန်မပျက်စေရပါ။

ရုံးအလုပ်နှင့် မအားလပ်သည့်ကြားက ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်အတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ကအစ ဂရုတစိုက်နှင့် ရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးတွေ ရှိသည်ဆိုပေမယ့်လည်း ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူမကပင် အစစအရာရာ အားလုံး တာဝန်ယူဖြုတ်လုပ်ကိုင်ပေးသည်က သူမအနေနှင့် ဇနီးသည်တာဝန် ကျေချင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အခုလည်း ပန်းသခင်သည် နေ့လယ်စာစားရန် နှစ်
ကြိမ်ကပ်လာသည်ဆိုရင်ပဲ မနားနိုင်သေးဘဲ မီးဖိုခန်းထဲ တက်
ထားခဲ့လိုက်သည်။

သူမအောက်တွင် ဦးမိုးထက် ကပ်ပါလာသည်ကိုမြင်
ပန်းသခင် အံ့သြသွားရကာ

“ဟင် ဦးမိုးထက် ဆာနေပြီလား”

“ဆာလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်လည်း ဘာကျေ
ပေးရမလဲလို့”

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ရွာသို့ ခဏပြန်သွားသည်မို့
လောလောဆယ် ပန်းသခင်သည်ပင် မီးဖိုချောင်ကိစ္စ တာဝန်
နေရသည်။

“ရပါတယ်၊ ဦးမိုးထက်မှ ဒီအလုပ်တွေနဲ့ ရင်းနှီး
မဟုတ်ဘဲ၊ ခဏစောင့်နော်၊ ပန်းသခင် ဟင်းတွေ ပြန်ခွေးလို့
ချင်လို့”

အလုပ်က ပြန်ရောက်လို့မှမနားနိုင်၊ နဖူးပေါ်
လေးများနှင့် ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း လုပ်နေသေး

ပန်းသခင်ကိုကြည့်ပြီး မိုးထက်သည် သူမလေးကိုပင် သနားလာ
ရသည်။

“ပန်းသခင် ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေပြီ၊ နားပါဦး၊ ကျုပ်
မဆာသေးပါဘူး”

“အဟင်း ဟင်း အိမ်ရှင်မ အလုပ်က ဒီလိုပါပဲ
ဦးမိုးထက်ရယ်၊ ဒါကို မောတယ်၊ ပင်ပန်းတယ်လို့ ဘယ်သဘော
ထားလို့ ရမလဲ”

မိုးထက်မှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ထားနိုင်သည့် ပန်းသခင်
ကို မချီးကျူးဘဲ နေလို့မရတော့ပါ။

အစကတော့ သူသည် ပန်းသခင်ကို အိမ်မှုကိစ္စ ဒီလောက်
ထိ ကျွမ်းကျင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

သူမသည် သူမကိုယ်သူမလည်း အစဉ်ကျော့ရှင်းလှပ
အောင် နေတတ်ရုံမက အိမ်မှုကိစ္စကိုလည်း ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်ကာ
အိမ်ကိုလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် ထားတတ်နေတတ်သည့်
မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်မိုးအောက်မှာ အတူနေချိန်လေးတွေကြာမှ
ကတ်သိလိမ္မာ ယဉ်ကျေးမှုလေးများကို သူ ပို၍သိလာခဲ့ရသည်။

အခုလည်း သူ့အတွက် အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်
ပီသစွာ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေသော ပန်းသခင်ကို မိုးထက်သန်
ကြည့်နေရင်းက ရင်မှာ အကြင်နာများ တိုးလာရသည်မို့

“ပန်းသခင်”

“ရှင်”

သူမကိုခေါ်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲနေသော ဦးမိုးထက်
ပန်းသခင်သည် ထမင်းပွဲခူးခပ်ပြင်ဆင်နေရာမှ မော့ကြည့်လာ

“ဦးမိုးထက် ပန်းသခင်ကိုခေါ်တာ ပြောစရာရှိလို့လား
ဟင်”

ထိုအခါမှ မိုးထက်သည် သူမအပေါ် သူ့အကြည့်မှာ
လွန်နေရသည့်အဖြစ်ကို သတိထားမိသွားရကာ

“အဟွန်း တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် ထမင်းပွဲကျပြီး
မယ်ဆိုတာ ပြောမလိုပါ”

ကျုပ်ဟု ပြောနေရာမှ ကိုယ်ဟု ပြောင်းလဲသုံးလိုက်တဲ့
ဦးမိုးထက် သတိမထားမိပေမယ့် ပန်းသခင်ကတော့ သတိထား
လိုက်မိလေသည်။

သို့ပေမယ့် ပန်းသခင်သည် သူ့အဖြစ်ကို မသိဟန်ပြု
ချလိုက်ကာ

“ဒါဆိုရင်တော့ မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့၊ ပန်းသခင်
တစ်ယောက်တည်းတုန်းက အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် ဦးမိုးထက်
ရှိတော့ ပန်းသခင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားစေချင်တယ်လေ”

ပန်းသခင်စကားကြောင့် မိုးထက်မှာ ကျေနပ်သလို
အကြင်နာကြီး ပြုံးသွားရပြီး

“သိပ်လည်း ဒုက္ခမခံပါနဲ့ ပန်းသခင်၊ ပန်းသခင်
အသလို ကိုယ်လည်း စားနိုင်ပါတယ်”

သူ့စကားကို မရယ်မိအောင် ပန်းသခင် နှုတ်ခမ်းလေးကို
တင်းတင်းစေ့ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဦးမိုးထက်အကြောင်း မေမေနှင်းဆီက ပန်းသခင် သိရ
သလောက်တော့ ဦးမိုးထက် အစားအသောက်ကို ငယ်ငယ်ကတည်း
က အင်မတန်ချေးများတတ်သူတစ်ယောက်ဟု ပန်းသခင် သိခဲ့
ပါသည်။

အခုတော့ ဦးမိုးထက်စကားတွေက သူမ ကြားထားတာ

နှင့် တခြားစီမို ပန်းသခင် ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်တော့သည်။

သူမအပြုံးကိုမြင်တော့ မိုးထက်သည် အနေခက်သွားရ
ဟန် မျက်နှာကြီး နီရဲသွားရပြီး

“ကျုပ်စကားကို မင်း ဘာပြုံးတာလဲ”

ဟော ဖြစ်ရပြန်ပြီတစ်မျိုး။

သူဘာသာသူ မလုံမလဲဖြစ်တာနှင့် ပန်းသခင်ကို ဘုတော
တောလာပြန်သော မိုးထက်ကို ပန်းသခင် ဘယ်လိုမှ စိတ်မဆိုး
နိုင်တော့ပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အပြုအမူနှင့် စကားများသည် အပြစ်
ကင်းစင်သည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတတ်သည်
ပဲလေ။

ပန်းသခင်သည် ထမင်းပွဲပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့်

“ဦးမိုးထက်လည်း ဆာရောပေါ့၊ စားကြစို့နော်”

ထမင်းပွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ပန်းသခင်သည်
ဦးမိုးထက် ပန်းကန်ထဲသို့ ဦးဦးဖျားဖျား ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်
တော့ သူ့မျက်နှာချောချောကြီး ရဲခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ကြည့်စမ်း

သည်လူဟာ ဒီလောက်ပဲ ရိုးရှင်းသည်တဲ့လား။ ဦးမိုးထက်
သည် ပန်းသခင် ခပ်ထည့်ပေးသမျှ ထမင်းဟင်းများကို မြိန်မြိန်
စားရက် စားနေတာမြင်တော့ ပန်းသခင် ပင်ပန်းရကူး နပ်သွား
လေသည်။

“ဦးမိုးထက် စားလို့ကောင်းလားဟင်”

“အဟွန်း စားကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကိုယ်
ဘယ်နှစ်ပန်းကန် စားမိမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ တကယ်ပါ
ပန်းသခင်လက်ရာ တကယ်စားလို့ကောင်းတယ်”

“ကျေးဇူးပါ၊ ပန်းသခင်ကို ခုလိုချီးကျူးတဲ့အတွက်”

“ပန်းသခင် ကိုယ့်အတွက်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်မခံပါနဲ့၊ အခု
ကိုယ့်အတွက် ပန်းသခင် ပင်ပန်းနေတာကို တွေ့ရတော့
ကိုယ်လည်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“မဟုတ်တာ၊ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ခင်ပွန်း
သည်အပေါ်မှာ ဟို ဦးမိုးထက်အပေါ်မှာ တာဝန်ကျေရမှာပေါ့”

ခင်ပွန်းသည်ဟု ရုတ်တရက် ထွက်သွားပြီးမှ သူမ

စကားကို မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ပြန်ပြင်လိုက်သော ပန်းသခင်
တောကြောင့် မိုးထက် နှလုံးသားလေး တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါလာ
ရသည်။

ပန်းသခင်ရယ်

ကိုယ့်ကို မင်းခင်ပွန်းသည်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည်
တဲ့လားကွယ်။

ထိုခဏမှာတော့ မိုးထက်ရင်ထဲ ဘာနှင့်မှမတူသည့်
ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုတို့က ရင်ထဲ အရှိန်ပြင်းပြင်း ဝင်ရောက်လာရ
သည်။

“ဪ ခါနဲ့ ပန်းသခင်၊ ပြင်ဦးလွင်က ကိုယ့်ခြံထဲ
မရောက်သေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ဦးမိုးထက်၊ ပန်းသခင် မရောက်သေး
ဘူး”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ပန်းသခင်၊ ကိုယ်လည်း ပြင်ဦးလွင်
ကို သွားစရာရှိတယ်၊ ပန်းသခင် ရုံးပိတ်တဲ့ရက်နဲ့ ညှိပြီး သွား
ကြတာပေါ့”

“အင်း အဲဒါကောင်းတယ် ဦးမိုးထက်၊ ပန်းသခင်လည်း
ပြင်ဦးလွင်ကို ရောက်ဖူးချင်နေတာ၊ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်မှုမရှိ၊ ပကတိ ရိုးရှင်း
သော မျက်နှာလေးနှင့် ဆိုလိုက်သော ပန်းသခင်ကိုကြည့်ပြီး
မိုးထက်ရင်ထဲ အချစ်ဆိုသည့် အရာလေးသည်လည်း လှုပ်ရှား
လာရသည်။

ထို့အတူ မိုးထက်ရင်ထဲက အချစ်သစ်ပင်လေးသည်လည်း
အမှန်တကယ်ပင် ရှင်သန်ကြီးထွားလာရတော့၏။

အခန်း (၁၈)

“ပန်းသခင်”

“ကိုခွန်မင်းလတ်”

ပန်းသခင်သည် ခွန်မင်းလတ်အား တိုးတိတ်စွာခေါ်ရင်း
နေရာမှာပင် တွေ့ဝေစွာ ရပ်နေမိသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦးနု

မမြင်မတွေ့ရသည့် ရက်များအတွင်း ခွန်မင်းလတ်၏
ပုံစံသည် သိသာစွာ ပြောင်းလဲနေပါရောလား။

ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်နှာနှင့် သိသာစွာ ပိန်ကျသွားသော
ခွန်မင်းလတ်ကိုကြည့်ပြီး ပန်းသခင် စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။

“ကိုယ့် ပန်းသခင်ကို လာနှုတ်ဆက်တာ”

ဘုရားရေ

သူစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်ပါလိမ့်။

ပန်းသခင်ကို လာနှုတ်ဆက်ပါသည်ဆိုသော ခွန်မင်းလတ်
ကို ပန်းသခင် တွေဝေစွာကြည့်နေရာမှ

“ကိုခွန်မင်းလတ် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဟင်”

“အဟွန်း ကိုယ် ဘယ်မှမသွားပါဘူး ပန်းသခင်၊ ဒါပေမဲ့
ကိုယ် ဒီကနေ ထရန်စဖာတင်လိုက်တာမို့ ဒီမြို့ကနေတော့ ပြောင်း
ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ပန်းသခင်ကို ကိုယ် လာနှုတ်ဆက်တာ”

“ဘယ်မြို့လဲ ကိုခွန်မင်းလတ်”

“ချင်းပြည်နယ်ရဲ့ တောင်တန်းတစ်နေရာဆီကိုပေါ့”

“မဝေးလွန်းဘူးလားဟင်”

“ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ဒီထက်ဝေးတဲ့နေရာကို သွား
သင့်သူပါ”

“ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်”

ပန်းသခင်သည် သူမရှေ့က ငယ်ချစ်ဦးကိုကြည့်ပြီး မငို
မိအောင် မနည်းစိတ်ထိန်းထားလိုက်ရသည်။

ခွန်မင်းလတ် ဒီလောက်ဝေးလံသည့်နေရာကို ဘာကြောင့်
ပြောင်းရသည်ဆိုတာ ပန်းသခင်သာ အသိဆုံးဖြစ်ပါ၏။

တကယ်ချစ်ရင် ချစ်တဲ့သူက အရှုံးဆိုတာ ပန်းသခင်
ကိုယ်တွေ့မို့လည်း ခွန်မင်းလတ်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို နားလည်
လိုက်ရသည်။

“ကိုခွန်မင်းလတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပန်းသခင်ဘက်က
အမှားတွေရှိခဲ့ရင် ပန်းသခင်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်၊ ပြီးတော့
ပန်းသခင်ကိုလည်း ကိုခွန်မင်းလတ်ရဲ့ ထာဝရမိတ်ဆွေအဖြစ်
သဘောထားပေးပါ၊ ပန်းသခင် ပန်းသခင်ကတော့လေ”

ပြောရင်းက အသံတိမ်ဝင်သွားသော ပန်းသခင်သည်
ရှေ့ဆက်၍လည်း စကားမဆိုနိုင်တော့။

ကျလှလှမျက်ရည်များကို မျက်တောင်ရှည်တို့ဖြင့်
ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းရင်းက သူမကိုယ်သူမ ဟန်မပျက် ပြန်ထိန်း
လိုက်ရသည်။

ကိုခွန်မင်းလတ်နှင့် ပတ်သက်ကာ ဘယ်လောက်ပဲ သူမ
ရင်၌ မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီပြောပြော သံယောဇဉ်လက်ကျန်ကတော့

ရှိနေရသေးသည်ပဲ။

“ကိုယ် ပန်းသခင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်ရယ်လို့ မမြင်ခဲ့ပါဘူး ပန်းသခင်၊ အဲဒါဟာ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းသခင် ကိုယ့်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လမ်းခွဲလိုက်ကတည်းကပါ”

“အဟင့် ဟင့် ကိုခွန်မင်းလတ်၊ ကိုခွန်မင်းလတ်ရယ်”

ပန်းသခင် သူမကိုယ်သူမ ရှေ့ဆက်ဟန်ဆောင်၍ မတော့ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါဆိုသော ခွန်မင်းလတ်၏ စကားများသည် ပန်းသခင် နှလုံးသားကို ပို၍ ထိခိုက်နာကျင်စေရသည်။

“မငိုပါနဲ့ ပန်းသခင်၊ ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ ကိုယ့်နဲ့ ပန်းသခင် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလို နောက်ဆုံး လမ်းခွဲခါနီးမှာ ပန်းသခင် မျက်ရည်ကျတာကို ကိုယ် မမြင်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

နောက်ဆုံးအကြိမ် လမ်းခွဲရတော့မည့် ငယ်ချစ်ဟောင်းကို ပန်းသခင်သည် သူမကြောင့် စိတ်မဆင်းရဲစေလိုသည်မို့ ပါးဖြူ ပေါ်မှ မျက်ရည်တွေကို ဖယ်ရှားသုတ်လိုက်ရင်းက သူမအကြည့် လေးများက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲဟန်လေးနှင့် ရောက်

သွားတော့

“အို”

ပန်းသခင်သည် နှုတ်ခမ်းလေး ဖွင့်ဟသွားရတဲ့အထိ အံ့သြမှုနှင့်အတူ မျက်နှာလည်း ပျက်သွားရသည်။

ဦးမိုးထက်။

သူ ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ ရောက်နေသည် မသိပါ။ ခွန်မင်းလတ်နှင့် ပန်းသခင်ကို စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေပုံကြောင့် ပန်းသခင်သည် သူမအား ဦးမိုးထက်သည် ကိုခွန်မင်းလတ်နှင့် အထင်လွဲနေပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်ရသည်။

“ဦးမိုးထက် ကိစ္စရှိလို့လားဟင်”

သူမရှိရာရုံးသို့ တစ်ခါမှ ဒီလိုအချိန် ရောက်လာဖူးခြင်း မရှိသည့် ဦးမိုးထက်ကို ပန်းသခင်သည် အံ့သြသလိုကြည့်ရင်းက မေးလိုက်သည်။

“ကိစ္စရှိလို့ ညနေအပြန် ဝင်ကြိုတာ နောက်ကျမယ့် အကြောင်း လာပြောတာပါ၊ အတွန်း ကိုခွန်မင်းလတ်လည်း ရောက် နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုခွန်မင်းလတ်က နယ်ပြောင်းရတော့
မှာမို့ ပန်းသခင်ကို လာနှုတ်ဆက်တာ”

“ဪ ဪ ဟုတ်တာပေါ့၊ နှုတ်ဆက်ရမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့
ကိုခွန်မင်းလတ် ဘယ်ကိုပြောင်းရမှာလဲ”

“ချင်းပြည်နယ်ပါ”

“အဝေးကြီးပါလား၊ ဒီလောက်ကြီး သွားရမှာဆိုတော့
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦးပေါ့၊
ကျွန်တော်တော့ ကိစ္စရှိလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ဦးမိုးထက်”

မိုးထက်သည် လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ ဟန်လုပ်ပြော
နေရပေမယ့် သူ့ရင်ထဲတွင်မတော့ မှန်တိုင်းထန်နေရပြီဖြစ်သည်။

ဒါကို ပန်းသခင် သိပါသည်။

သိ၍လည်း သူမရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးထိတ်နေရ
သည်။

ပန်းသခင်မှာ ခွန်မင်းလတ် သူမတို့ နှုတ်ဆက်ကာ
ပြန်သွားပေမယ့် သူမအတွေးထဲမှာတော့ ဦးမိုးထက်နှင့်ပတ်သက်

သည့် အတွေးများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေရသည်။

ဦးမိုးထက် ကိုခွန်မင်းလတ်ရှေ့တွင် ဟန်ဆောင်ကာ
ပြောသွားပေမယ့် သူ့အကြည့်များက သူမအပေါ် အထင်လွန်နေပြီ
မှန်းလည်း ပန်းသခင် သိနေစေရ၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ညနေ သူမအား ဦးမိုးထက်
လာကြိုပေမယ့် သူ့မျက်နှာကြီးက အရင်ကလိုမဟုတ်၊ တည်တင်း
ခက်ထန်ကာ မာကျောနေရသည်။

ထို့အတူ ပန်းသခင်အား ဘာစကားတစ်ခွန်းမှလည်း
မဆိုပါပေ။

သူ စကားမဆိုတော့ ပန်းသခင်သည်လည်း သူမဘက်က
စကားစရန် ခက်နေရတော့သည်။

တကယ်တော့ ပန်းသခင်သည် ကိုခွန်မင်းလတ်နှင့်
ပတ်သက်ကာ ဦးမိုးထက်အား သူမဘက်က ဖြေရှင်းပြလိုက်ချင်
ပါသည်။

ခက်တာက ဦးမိုးထက်သည် သူမကို စကားစမလာခြင်း
ပင်။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေကာ မျက်ခုံးထူထူကြီး ထွက်ကျွတ်ထားသော ဦးမိုးထက်သည် သူမကို ကိုခွန်မင်းလတ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သဝန်တို့နေရသည်ပဲလား။

ဒါမှမဟုတ် သူမကို သံသယနှင့် အပြစ်ရှာနေတာမို့လား ဆိုတာ ပန်းသခင် မသိတော့ပါ။

သေချာသည်ကတော့ ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်မသွေးအေးစွာ ကျောခိုင်းမှုကို သူမနှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိတော့လောက်အောင် ဖြစ်လာရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ပေါ်တီကိုအောက် ကားရပ်လိုက်သည်ဆိုရင်ပဲ ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်ကို တစ်ချက်လေးမှပင် မကြည့်တော့ဘဲ သူမအခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထိုသို့ တက်လာရင်းကလည်း ပန်းသခင်ရင်ထဲ ငိုချစ်စိတ်များ ဖြစ်နေရသည်။

ဦးမိုးထက် သူမကို စကားမပြောတာနှင့် ပန်းသခင်သည် ဘာကြောင့် ထိုသို့ခံစားရသည်ဆိုတာလည်း ပန်းသခင်ကိုယ်ပင် ပန်းသခင် မသိတော့ပါ။

သူ့ကို တစ်ချက်လေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ အပေါ်ထပ်တက်သွားသည့် ပန်းသခင်ကြောင့် မိုးထွက်ရင်မှာ ပို၍အခံရခက်ခက်ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

ဒါ သူမ ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်အတွက် အရမ်းခံစားသွားရသည့် သဘောပေါ့။

ယောက်ျားဖြစ်သူတစ်ယောက်လုံးကို ဂရုမစိုက်နိုင်လောက်အောင် ငယ်ချစ်ဟောင်းအတွက် ခံစားနေရသော မိန်းမကို ဘယ်ယောက်ျားက ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူနိုင်မှာတဲ့လဲ။

တကယ်ဆို သူမသည် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်အပေါ် သံယောဇဉ်ဖြတ်သင့်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူနှင့်ပတ်သက်ကာ သူမသည် မျက်ရည်ကျလောက်

သည်အထိ ခံစားနေဖို့မလိုပါ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘဝတွေခြားနေရသည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

အနေအထားကို ပန်းသခင် ဘာလို့ လက်မခံသေးတာပါလိမ့်။ ပန်းသခင် နှလုံးသားထဲကို သူ ဝင်ခွင့်ရသည်ထား။ သူ

ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ မမေ့သာဆိုတာ ပန်းသခင် ခွင့်ရသည့် ပန်းသခင်နှလုံးသားသည် ဘာဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မှ

လို မိန်းကလေးကိုပြောတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့အဖြူစင်ဆုံး နှလုံးသားအဖြစ်နှင့်သာ ရှိစေချင်ထသည်က

ယခုထက်တိုင် ငယ်ချစ်ဟောင်းကို မမေ့နိုင်သေးဘဲ အနှစ်ပင်ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးကို ဘယ်သူမှလည်း မချစ်ဘဲ နေမည်မဟုတ်ပါ။ ဒါကလည်း အချစ်ကိုတန်ဖိုးထားသူ မိုးထက်အနေနှင့်

ချစ်ပေမယ့်လည်း ပန်းသခင်ထံမှ သေချာသည့်အတိုင်း နှလုံးသားကို မက်မောခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခုနှင့် စစ်မှန်သည့် အချစ်ကို လိုချင်၍ မိုးထက် ပန်းသခင် သို့သော်

အား ချစ်လျက်နှင့် ကျောခိုင်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းသခင် နှလုံးသားထဲတွင် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်

ဒါကို သူမ ဘာလို့မသိရတာပါလိမ့်။ နုပျိုရွှေတော့ မိုးထက်ဆန္ဒသည်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြည့်လာ

မိုးထက်သည် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ကလေးမည် မဟုတ်ပါ။

သည်ပဲပြောပြော စဉ်းစားမိပါ၏။ မိုးထက်မှာ ပန်းသခင်ရင်ထဲတွင် ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်

ပန်းသခင်တွင် သူ့အရင် ချစ်ဦးသူ မရှိခဲ့လျှင် အောင် မည်သို့လုပ်ရမည်ဆိုတာကိုလည်း မသိရှိတော့သလို

လောက် ကောင်းလိုက်မည်လဲဆိုသည့် အတွေးမျိုး။ သခင်ရင်ထဲ သူ့အချစ်မြားလေး စိုက်ဝင်အောင် ဘယ်လိုပစ်ခွင့်

ချစ်ဦးသူ ရှိခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေး၊ ငယ်ချစ်ဟောင်း ညီဆိုတာကိုလည်း မိုးထက် များစွာ ထည့်စဉ်းစားရပေဦးမည်။

အခန်း (၁၃)

တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ သုံးရက်
လွန်လာသည့်အခါမှာတော့ ပန်းသခင်တစ်ယောက် သည်းခံ
နိုင်သည့်အင်အား ကုန်ဆုံးသွားရသလို ရှိသွားရသည်။

ဦးမိုးထက်သည် သူ့ဘက်က တာဝန်မပျက်ချင်၍
ပန်းသခင်ကို ရုံးပိုရုံးကြိုလုပ်ပေးမယ့် သူမကိုဖြင့် သူသည် စကား
အစုံခွန်းမှ မပြောပါပေ။

သူ့အဖိုး သူမရှိသည်ဟု ထင်ပုံပင်မရဘဲ ဥပေက္ခာပြု
သွန်လျှော့လာသောအခါ ပန်းသခင်သည် ရင်အစုံ နာကျင်ကြေကွဲ
ရကာ လူက မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် ဝမ်းနည်းလာရတော့

သည်။

ဦးမိုးထက်သည် သူမကို ဖြေရှင်းခွင့်ပေးသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ဒီလိုမျိုး လုပ်နေပုံကတော့ သူ သူမအား သွေးအေးစွာ နှိပ်စက်နေသည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်လေသည်။

တကယ်ဆို ဦးမိုးထက်သည် ကိစ္စတစ်ခုကို ဆိုးသည် ကောင်းသည် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ ကောင်းသလို၊ ဖြေရှင်းခွင့်လည်း ပေးဖို့ကောင်းပါသည်။

အခုတော့ ဦးမိုးထက် လုပ်နေပုံက ဒီလိုမဟုတ်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ နှိပ်စက်နေသလို ပန်းသခင်ကိုလည်း သူ နှိပ်စက်နေတာနှင့် အတူတူဖြစ်သည်။

ဦးမိုးထက်၏ အပြုအမူများသည် ပန်းသခင်ကို ခွန်မင်းလတ်နှင့် သံသယဝင်နေခြင်းဆိုတာ သူ့အပြုအမူများကို ကြည့်တာနှင့် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုသေချာလာရသည်။

သည်သံသယကို ပန်းသခင်သည် ဘယ်လိုချေဖျက်ရ မည်လဲ။

သူနှင့်မတွေ့ခင်က ချစ်သူရည်းစားထားခဲ့မိတာကို အပြစ် ဟုမြင်လျှင် ပန်းသခင်သည် ထိုအပြစ်ကို သူမ၏နှလုံးသွေးနှင့် ဆေးကြောလိုက်ပါတော့မည်။

ဦးမိုးထက်ဆီက သံသယစိတ်နှင့် အထင်လွဲမှားမှုကိုတော့ ပန်းသခင် မခံယူလိုတော့ပါ။

ပန်းသခင် ဦးမိုးထက်၏ သံသယအတွေးစိတ်များကို မခံယူလိုတော့အောင် ဖြစ်ရခြင်းက သူမသည် ဦးမိုးထက်ကို ချစ်နေမိ၍များလား။

အတွေးစိတ်နှင့် ပန်းသခင် ပါးပြင်လေး ထူပူနီမြန်းသွား ရသည်။

ပန်းသခင်နှလုံးသားကို ပန်းသခင် မညာချင်တော့ပါ။ ဦးမိုးထက်ထံမှ သူမကို သံသယအကြည့်နှင့်ပင် မခံယူလိုတော့ ခြင်းက သူမ ဦးမိုးထက်ကို ချစ်နေ၍ဆိုတာ ပို၍သေချာလာရ သည်။

ဘုရားရေ

ပန်းသခင် တကယ်ပဲ ဦးမိုးထက်ကို ချစ်နေမိသည်ပေါ့။

သည်ယောက်ျားကို မုန်းပါသည်။ နာကြည်းပါသည်။

ကြည့်မရပါဟု ဘယ်လောက်ပဲဆိုနေပါစေ၊ ဒီနှစ်တွေအတွင်းမှာ

ပန်းသခင်သည် ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်၊ ဝင်စား

ခဲ့ခြင်း၊ ချစ်ဦးသူ ဒေါက်တာခွန်မင်းလတ်၏အချစ်ကို ပြန်လည်

လက်မခံခဲ့ခြင်းက ဦးမိုးထက်သည် ပန်းသခင် နှလုံးသားထဲတွင်

ရှိနေ၍ဆိုတာ ပန်းသခင် ပို၍နားလည်လာရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်၏ ဥပက္ခာ

ပြု လျစ်လျူရှုခြင်းကို မခံစားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်အခြေအနေမျိုးနှင့် ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်၏

ဥပက္ခာပြုမှုကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် ခံစားနိုင်မှာမို့တဲ့လဲ။

ဟင့်အင်း။ ပန်းသခင် နှလုံးသားတွေ မခံစားနိုင်တော့ပါ။

ချစ်သူ၏ ဥပက္ခာပြုရက်စက်ခြင်းသည် ပန်းသခင် နှလုံးသွေး

အား သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျရက်သည်အထိ ခံစားစေရပါသည်။

ထိုခံစားမှုများကြောင့်လည်း ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်

နှင့် ပတ်သက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နာကျင်သော

ရင်အစုံဖြင့် ပိုင်ပိုင်ချလိုက်မိပါတော့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလွန်းကာ မှောင်မိုက်နေသော ပတ်ဝန်း

ကျင်ကိုကြည့်ပြီး ပန်းသခင် ကျောလေးစိမ့်တက်သွားရသည်။

အိမ်ကြီးဆီမှ ဘာသံကြားရမလဲဆိုတာ ပန်းသခင် နားစွင့်

လိုက်ပေမယ့် ဘာသံမှမကြားရသောအခါ ပန်းသခင်သည် စိတ်

အေးသွားရဟန်နှင့် အဝတ်သေတ္တာကိုဆွဲကာ ခြံထဲမှ ခြေလှမ်း

ခပ်သွက်သွက်နှင့် ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

လခိုက်ဖြစ်သည့်အပြင် မီးကလည်း ပျက်နေသည်မို့

မှောင်မိုက်နေသော လမ်းဝယ် ပန်းသခင်တစ်ယောက်တည်းရှိနေ

ရသည်။

ပန်းသခင်သည် သေလောက်အောင် ကြောက်နေရပေ

မယ့် သူမခြေလှမ်းများကို နောက်ပြန်ဆုတ်ရန်ကိုတော့ ပန်းသခင်

မစဉ်းစားတော့ပါ။

ခုချိန်ဝယ် ပန်းသခင်ရင်ထဲ ကြောက်သည့်စိတ်ထက် ချစ်သူ၏ဥပေက္ခာပြု ရက်စက်မှုဒဏ်က ပန်းသခင် နှလုံးသားကို ပိုလို့ နာကျင်ကြေကွဲစေရသည်မို့ ပန်းသခင်သည် ခုလို မကြောက် မရွံ့သည့်နှယ် ညမှောင်မှောင်ဝယ် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တိုက်ခတ်သွား သည့် လေအရှိန်ကြောင့် ပန်းသခင် ကြက်သီးလေးများ ထသွား ရသည်အထိ ကြောက်အားပိုသွားရပေမယ့်

“အို ခုချိန် ငါကြောက်နေလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူးလေ၊ သူ့ရဲ့ဥပေက္ခာပြုမှုကို ခံစားနေရတာထက် သူနဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို ငါ ထွက်သွားတာမှ ကောင်းပါသေးတယ်”

ပန်းသခင်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးစကားပြောရင်း ခြေလှမ်းလေးကို ပို၍သွက်သွက်လှမ်းလိုက်သည်။

ရှေ့နားဆီမှ မီးရောင်ပျံ့ အလင်းရောင်ကိုမြင်မှ ပန်းသခင် အနည်းငယ် စိတ်အေးသွားရသလို သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်တော့သည်။

သည်နောက် လာရာလမ်းကို ပန်းသခင်သည် ဝေသီ သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ပြန်ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက် လိုက်မိသည်။

သူမသည် တကယ်ပဲ ဦးမိုးထက်နှင့် အဝေးဆုံးကို ထွက်သွားတော့မည်လား။

နားခိုစရာရင်ခွင်၊ ခြီးကြိုမည့်အရိပ်၊ မရှိပေမယ့် ပန်းသခင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်တော့ပါ။

မှုန်ပျံ့ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်တွင် သက်ရှိလူဆိုလို့ ပန်းသခင် တစ်ယောက်တည်းရယ်ဖြစ်သည်။

သည်အချိန် သူမကို တစ်ယောက်ယောက်မြင်ပါက ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲလို့ ထင်မည်မသိပါ။

သိသည်ထားဦး၊ ပန်းသခင်အတွက် ရွေးစရာလမ်းက မရှိတော့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ခုကောင်းသည်က ပန်းသခင်သည် ခုချိန်ထိ တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မကြုံရသေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် ပန်းသခင်သည် သူမကိုယ်သူမ စိတ်ချမ်းသာသလို ရှိနေဆဲ

“ဟင်”

အရှိန်နှင့်မောင်းလာသော ကားတစ်စီးနှင့်အတူ ထိုကားဆီမှ မီးအလင်းရောင်ကြောင့် ပန်းသခင်သည် မျက်လုံးကျိန်းစပ်သွားရကာ လူကလည်း ဘေးသို့ရှောင်လိုက်လေသည်။

ထိုကားမှာ ပန်းသခင် ထင်သလို ပန်းသခင်အား ကျော်ဖြတ်မသွားဘဲ ရုတ်တရက် ပန်းသခင်အနားသို့ ထိုးရပ်လိုက်သောအခါ

“ဆို”

ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့်လူကိုမြင်ပြီး ပန်းသခင် စကားမဆိုနိုင်ပါတော့။

“ပန်းသခင် ပန်းသခင်ရယ်”

လှိုက်ဖြာတုန်ခါနေသော အသံနှင့် သွေးပျက်နေသူတစ်ယောက်လို သူမနာမည်ကိုခေါ်ရင်းက ရုတ်ချည်း သူမကိုယ်

လေးသည်လည်း ဦးမိုးထက်၏ ရင်ခွင်နွေးနွေးကြီးထဲ ထွေးခနဲကျရောက်သွားရသည်။

ရုတ်တရက်တော့ ပန်းသခင် အသက်ရှူလေးများပင် မွန်းကြပ်သွားရသည်။

တင်းကျပ်လွန်းသော အပွေအဖက်နှင့် ဓွတ်သိပ်ပြင်းပြသော သွေးရူးသံရူးပမာ ရှိနေသည့် သူထံမှ အနစ်ကြမ်းကြမ်းများကြောင့် ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက် ရင်ခွင်ထဲက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“လွတ် လွတ် လွတ် ပန်းသခင်ကိုလွတ်ပါ”

“မလွတ်ဘူး ပန်းသခင်၊ မင်း မင်း မောင့်ကို ရင်ကွဲအောင် လုပ်နေတာလားဟင်၊ မောင့်ကို မင်း အခုငြိမ်အောင် လုပ်နေတာလား”

သူရင်ခွင်ထဲ ပန်းသခင်ကိုယ်လေးကို ခြိတ်တင်သဖွယ်မှာ ပွေဖက်ထားလိုက်ပြီး ပန်းသခင်အား ခပ်ကျိတ်ကျိတ်လှေလှေသည့် ဦးမိုးထက်ကြောင့် ပန်းသခင်သည် နာကျင်စွာ သူရင်တံကို

ကို ထုခိုက်လိုက်ပြီး

“ရှင်ကွဲအောင်လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ ပန်းသခင်ကို ရက်စက်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

နာကျင်ကြေကွဲရမှုတို့ဖြင့် ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက် ကိုယ်ကြီးကို သူမလက်လေးနှင့် အားရှိသလောက် တွန်းထိုး ထုခိုက်နေပေမယ့် ဦးမိုးထက်ကတော့ဖြင့် နည်းနည်းမှမမှုပါပေ။

သူမ ရိုက်နေသမျှကိုလည်း ပန်းနှင့်ပေါက်သလို ခံယူ ရင်း ပန်းသခင်ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီမလိုက်သည်။

“ရှင်နော် လွတ် လွတ်ဆို၊ ပန်းသခင်အသားကို ရှင် မထိနဲ့၊ ရှင်ကိုမုန်းတယ် သိလား”

ဦးမိုးထက်သည် ပန်းသခင် စကားများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမကိုယ်လေးကို ဇွတ်ပင် ကားထဲသို့ ဆွဲပွေ့ချီမလာခဲ့လိုက်သည်။

နူးညံ့ညင်သာသော အနုမ်းတို့နှင့် ပန်းသခင်အား ချော မောတောင်းပန်နေပေမယ့် ပန်းသခင်ကတော့ သူ့အား ခွင့်လွှတ် စကား မပြောပါပေ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲက လွတ်မြောက်ဖို့ကိုသာ ဇွတ်တိုး ကြိုးပမ်း နေသည်မို့ မိုးထက်သည် ချစ်ဇနီးချောကို အသည်းယားစွာ မချင့်မရဲကြည့်ရင်း

“အေးဗျ ခင်ဗျားလေး မောင့်ရင်ခွင်ထဲက ဘာလို့ ဒီလောက်ရုန်းနေတာလဲ၊ မောင် တောင်းပန်တာကို မင်းလေး ခွင့်မလွှတ်ဘူးလား ပန်းသခင်”

ပန်းသခင် နှုတ်မှ ဘာစကားမှမဆိုပါပေ။

ထိုအခါ ရင်ထဲတွင် အချစ်မုန်တိုင်းကြီး ဝင်ရောက်နေ ရသည့် မိုးထက်သည် ပန်းသခင်အား တင်းတင်းကြီး ပွေ့ဖက် ထားရင်းက ဘာစကားမှမဆိုတော့ဘဲ ကားကို ထိုနေရာမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါကိုပင် ပန်းသခင်မှာလည်း သူ့အပေါ် ဒေါသများ ဖြစ်ရသည်မို့

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ရှင်နောက်ကို ပန်းသခင် မလိုက် ဘူးလို့ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ပန်းသခင်မှာ သူမအား လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ဖက်တစ်ဖက်တောင်နေသော မိုးထက်ကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြောတော့မိုးထက်သည်လည်း သူမကိုပြန်ကြည့်လာကာ

“ကြားတယ်၊ မလိုက်လို့မရဘူး၊ မင်းဟာ မောင့်မိန်းမောင့်မိန်းမကို မောင် ခေါ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

ပန်းသခင်မှာ သူမအား မိန်းမ မိန်းမနှင့် အဖြစ်သည်နေသော ဦးမိုးထက်ကို ရှက်ဒေါသနှင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း

“ဟွန်း လူကို မိန်းမ မိန်းမလို့ မခေါ်ပါနဲ့”

“မင်းက မောင့်မိန်းမပဲ”

“ရှင် ပန်းသခင်ကို မိန်းမတစ်ယောက်လိုရော အသံအမှတ်ပြုခဲ့လို့လား”

“အဟွန်း စိတ်ချ၊ ခုချိန်ကစပြီး မောင့်မိန်းမအဖြစ် အသံအမှတ်ပြုလိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

“အို ရှင်နော်”

အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ်သည့် သူ့စကားကြောင့်

ပန်းသခင် မျက်နှာလေးရပ်သွားရကာ သူ့မျက်နှာကြီးကိုလည်း မကြည့်ရဲတော့အောင် ရှိသွားရသည်။

သို့ပေမယ့် ပန်းသခင်သည် သူ့ကို အရှုံးမပေးချင်သေးသည်မို့

“လူကို သံသယတွေနဲ့ မြင်နေတဲ့ လူမျိုးကို ပန်းသခင် ယောက်ျားမတော်နိုင်ဘူး သိလား၊ မေမေနှင်းဆီကို ဒီနေ့ပဲ ဖုန်းဆက်မယ်၊ ရှင်ကို မပေါင်းနိုင်တော့တဲ့အကြောင်း ပြောပြီး ကွာရှင်းမယ် သိလား”

“ပန်းသခင် မင်းနော် မင်း”

ပန်းသခင်စကားကြောင့် မိုးထက်သည် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာပျက်လျက် လူက ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားရပြီး ကားကိုရပ်ပစ်လိုက်ကာ ပန်းသခင်ကိုယ်လေးကို ကြမ်းကြမ်းဆွဲပွေ့လျက် ရင်ချင်းဆွဲကပ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းပြောစမ်း ပန်းသခင်၊ စောစောက ကောသို ဇင်း ပြန်ပြောစမ်း၊ မောင့်ကို မင်းမပေါင်းနိုင်တော့ဘူး၊ ကောသိုဇင်း”

ဟုတ်သား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဟွန်း လုပ်ကြည့်လေ၊ ရမယ်ဆို မင်းလုပ်ကြည့်မို့၊
မောင်က မင်းကို အလွယ်တကူနဲ့ ကွာပေးမယ့်ယောက်ျားလို့မျှ
မင်း ထင်နေလား ပန်းသခင်၊ ဒီမှာ မင်းသိအောင် မောင် တစ်ခါ
တည်းပြောလိုက်မယ်၊ မောင်ဘဝမှာ မောင်အသက်ရှင်နေသရွေ့
ကာလပတ်လုံး မောင်သိပ်ချစ်တဲ့မင်းဟာ မောင်ရဲ့ဘေးမှာ ထာဝရ
ရှိနေရမယ်ဆိုတာ မင်း မှတ်သိထားရမယ် ပန်းသခင်၊ ပြီးတော့
မောင်ကိုကွာရှင်းမယ်ဆိုတဲ့စကား မင်းပြောတာ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံး
ဖြစ်ပါစေ၊ မင်းကို မောင် သိပ်ချစ်တယ်၊ မောင်သိပ်ချစ်တဲ့မင်းကို
မောင် ဘယ်တော့မှ ကွာရှင်းပေးလိမ့်မယ်လို့ မင်း မထင်နဲ့”

မချင့်မရဲ ဒေါသသံကြီးနှင့်ပြောပြီး မိုးထက်သည်

ပန်းသခင်အား ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပွေဖက်နှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“အို”

ပန်းသခင်မှာ စကားပြောခွင့်မရနိုင်တော့အောင် သူ့အနီး

ချားအောက်တွင် လှိုက်ဖြာသွားရသည်။

တစ်ဆက်တည်း ပန်းသခင်သည် ရင်တွေလည်း ခုန်နေ

ရ၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး သူမ ရင်မခုန်ဘဲ နေသည်တဲ့လားလေ၊

လူတွေရင် ရှုတည်တည်မျက်နှာထားကြီးနှင့် မချစ်တတ်

သလို ရှိနေသည့်လူက ပန်းသခင်ကို ချစ်နေသည်တဲ့လား

မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲလားကွယ်။

တကယ်လည်း ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက် အချစ်များ

ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ရှိနေရသည်။

BURMESE
CLASSIC

သူမအပေါ် သံသယတွေနှင့် မချစ်ဘူးထင်ကာ ရုတ်တရက်

ထားသည့်လူက ခုတော့လည်း ဘယ်လိုမှမယုံနိုင်စရာထောင်း

အောင် သိပ်ချစ်နေသည်တဲ့လား။

ချစ်တဲ့လူကလည်း ပန်းသခင်ကို စကားမပြော ဘာပြော

နှင့် ဒီလောက်ရက်စက်ပါ့မလားဆိုကာ ပန်းသခင် တော့အုပ်

အတွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းလေးစုလာရပြီး သူမကိုယ်လေးကို ဦးမိုးထက်

ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပစ်လိုက်သည်။

“ပန်းသခင်”

“မခေါ်နဲ့၊ လူကို မခေါ်ပါနဲ့၊ ဟွန်း ပြောတော့ ချစ်တယ်တဲ့၊ လူကို စကားမပြော ဘာမပြောနဲ့ ပစ်ထားပြီးတော့များ”

“အဟွန်း ပန်းသခင်က မောင့်ကို ဒါကြောင့်စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြည့်စမ်း၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက် မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာကို မောင် ဘာလို့မသိရတာပါလိမ့်”

“သိမလား၊ ရှင် ပန်းသခင်အပေါ် ရက်စက်ခဲ့တာကို”

“ရက်စက်တယ်လို့ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ မောင့်မိန်းမအပေါ် မောင် ရက်စက်နိုင်ပါ့မလား”

“မရက်စက်လို့ပဲ လူကို တစ်ပတ်လုံး စကားမပြောဘဲ ပစ်ထားပြီးတော့”

“အဲဒါ မင်းလေးကို ချစ်လွန်းလို့”

“ယောက်ျားတွေရဲ့စကားကို ပန်းသခင်က လွယ်လွယ်နဲ့ ဆိုမယ့် မိန်းမ မဟုတ်ဘူး သိလား”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ပန်းသခင်ကို မောင် ခင်ဆိုင်ရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး၊ အယ်လိုသတ္တိမို့နဲ့ ပန်းသခင် အိမ်ကထွက်သွားရတာလဲဆိုတာ”

“ဒါတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ကိုယ် လက်ထပ်ထားတဲ့ သူက တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူရှိနေပြီး လူကို စကားမပြောဘဲ ပေကွာပြု ရက်စက်ထားမှတော့ ပန်းသခင် ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေတည်း အပိုပဲပေါ့”

တကယ်ပင် ဝမ်းနည်းသံလေးနှင့် ပြောနေသော ပန်းသခင် ကြောင့် မိုးထက်သည် ချစ်ဇနီးချောကိုကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။

“ဆောရီး ပန်းသခင်ရယ်၊ မောင် မင်းအပေါ် ရက်စက်သလို ဖြစ်သွားတယ်၊ တကယ်တော့ မောင် မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ သဝန်တိုသွားရတာပါဗျာ”

“သဝန်တို့ တိုပါဦး၊ ပန်းသခင်အပေါ် ဒီနည်းနဲ့ သရန်
တိုရလားလို့ အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ပန်းသခင်မှာ မရှက်နိုင်တော့ပါ။ ရင်မှာ ခံစားရသမျှ
ရင်ဖွင့်မိရပြီမို့ ဦးမိုးထက် ရင်ခွင်ထဲ သူမ ခေါင်းတိုးဝင်ရင်းက
ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

မိုးထက်မှာ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုကြွေးနေ
သော ပန်းသခင်ကိုယ်လေးကို ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်ကာ

“မောင် မင်းကို ကတိပေးပါတယ် ပန်းသခင်၊ ဒီနေ့
ဒီအချိန်ကစပြီး မောင့်အတွက်ကြောင့်နဲ့ မောင့်မိန်းမ ဘယ်တော့မှ
မျက်ရည်မကျစေရဘူးဆိုတာ၊ တိတ်နော် ဟုတ်လား”

မိုးထက်ကိုယ်တိုင်လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ သိမ်းဆည်း
ခဲ့ရသမျှ သူ့ရင်ထဲက အချစ်စိတ်များ ပေါက်ကွဲသွားပြီမို့
ပန်းသခင်အား သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် မလွှတ်တမ်း ထွေးဖက်ကာ သူမ
မျက်နှာလေးကို ချစ်ခြင်းများစွာနှင့် တရှိုက်မက်မက် နမ်းရှိုက်ဖန်
လိုက်သည်။

“ပန်းသခင်ရယ် သိပ်ချစ်တာပဲဗျာ ချစ်တယ်”

ဦးမိုးထက်၏အသံသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ခါ
နေရသလို ပန်းသခင်ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ခုန်သံတွေ အဆမတန်
မြန်ဆန်နေရသည်။

“ပန်းသခင်”

“ရှင်”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်နော်”

“သွားပါနော်၊ ခုမှ ဒီစကား လူ့ကိုလာမေးမနေပါနဲ့”

“ဟောဗျာ၊ ခင်ဗျားလေးကို ဒီစကား ကျွပ်ကမ်းမေးလို့
ဘယ်သူ့ကို သွားမေးရမှာလဲ”

“မသိဘူး၊ မေးချင်တဲ့လူ သွားမေး”

“အဟွန်း မောင်မေးချင်တာ ဟောဒီက ကောင်မလေး
ကိုပဲ”

“အို ဦးမိုးထက်နော်”

ပြောရင်းက ဖျတ်ခနဲ ငုံ့ကျလာသည့် ဦးမိုးထက်၏

မျက်နှာချောချောကြောင့် ပန်းသခင်သည် သူမမျက်နှာလေးကို အမြဲနှာထဲသို့ ဖိမ်းဆုတ်ရှောင်လိုက်သည်။

မိုးထက်မှာ ချစ်ဇနီး မိန်းမချော၏အဖြစ်ကို သဘောတကျ နှင့် ပြုံး၍ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး ပန်းသခင်နှင့် နဖူးချင်းတွေ့ကာ

“ကောင်မလေးနော် မောင်မေးတာ ကောင်းကောင်းဖြေ ဗျ၊ အဖြေမရရင်တော့ မောင့်အကြောင်း မင်းလေးသိတယ်မဟုတ် လား။”

သူမအား ခြိမ်းခြောက်သလိုဆိုလာသော ဦးမိုးထက် ကြောင့် ပန်းသခင်သည် မခံချင်ဖြစ်သွားကာ

“သိ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပန်းသခင်က မကြောက်ပေါင်”

မျက်နှာလှလှလေးကို ခပ်မော့မော့လေးထားလျက် သူ့အား တကယ်ဝင် ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်လေးနှင့် ပြောနေသည့် ပန်းသခင် ကြောင့် မိုးထက်သည် အသည်းယားသွားရကာ

“အေးနော်၊ နောက်မှ မင်း မောင့်ကိုကြောက်ပါပြီ မပြောနဲ့”

“ဟွန်း ဝေးပါသေးတယ်၊ မပြောဘူးမှတ်”

“ကောင်းပြီ၊ မေ့လျော့ကို ဒီလောက်စိန်ခေါ်နေတဲ့ မိန်းကလေး၊ ဝေးလား မဝေးလား မင်း အခုပဲ သိစေရမယ်၊ လာခဲ”

“မောင်”

ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပေါ်လာသည့် ပန်းသခင် ခေါ်သံလေးသည် နောက်ကျသွားရပြီဖြစ်သည်။

ဦးမိုးထက် ရင်ခွင်ထဲတွင် ပန်းသခင်သည် အတန်ကြာ လိုက်မောနေရာမှ

“အေးကွ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မကြောက်တဲ့ ကောင်မလေး တဲ့၊ မောင့်ကို ဖက်ထားလိုက်တာများ လူကို ပျောက်သွားတော့ မယုံအတိုင်းပဲ”

“မောင်နော်”

ပြုံးလျက် စိုက်ကြည့်ကာ လူကို စသလိုလိုဆိုနေသော မောင့်စကားကြောင့် ပန်းသခင်သည် ရှက်ရှက်နှင့် သူ့ကိုယ်ကြီးလို့

တွန်းထုတ်ဝစ်လိုက်သည်။

“ဟိတ် ကောင်မလေး၊ မောင့်ကို ဘာလို့ တွန်းထုတ်
နေရတာလဲကွ၊ မောင့်မိန်းမကို မောင် ဖက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားလေးက
ဘာတွံ့တိုနေရတာလဲ”

“မောင်နော် ခုမှ သိပ်အသားယူမနေနဲ့ သိလား၊ အစက
တော့ လူကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားပြီးတော့များ”

ပန်းသခင်သည် ဦးမိုးထက်ကိုယ်ကြီးကို တွန်းထုတ်ရင်း
က မကျေနပ်သလို ဆိုလိုက်သည်။

မိုးထက်မှာ လူပါး။ ပန်းသခင်ကိုယ်လေးကို လုံးဝ
လွှတ်မပေး၊ တိုးဖက်ကာ

“အဟွန်း အဲဒါ ပန်းသခင် အထင်ကိုကွ၊ ဒီကောင်မှာ
တော့ ပန်းသခင်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဘယ်လောက်ခံစားနေရတယ်
မှတ်လဲ၊ ခင်ဗျားလေးကို ဟိုလူနဲ့တွေ့လည်း သဝန်တိုရ၊ ဒီလူနဲ့
တွေ့ရင်လည်း စိတ်မချရနဲ့၊ ကြာရင် ကျုပ် ရူးရလိမ့်မယ် သိလား”
သည်လိုကျပြန်တော့လည်း ပန်းသခင်မှာ ဦးမိုးထက်ကို

သနားသွားရသည်။

သနားစိတ်နှင့် ပန်းသခင်သည် သူ့မျက်နှာကို မော့
ကြည့်လိုက်တော့

“ဟိတ် ဘာကြည့်တာလဲဗျ”

“အို”

“အဟွန်း ဟွန်း ဟွန်း ချစ်လိုက်ရတာ ပန်းသခင်ရယ်၊
မောင် မင်းနဲ့မဝေးနိုင်ဘူး သိလား”

“မောင်ရယ် ပန်းသခင်လည်း မောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါ
တယ်ကွယ်”

“တကယ်နော်”

“အင်း”

“ချစ်”

“ရှင်”

“ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

“ပန်းသခင်ရယ်၊ မောင့်သက်လယ်ရယ်ဗျာ”

“မောင်ရယ်”

ချစ်ခြင်းတွေ ဝေဖြာစွာဖြင့် ချစ်သူနှစ်ဦး အချစ်၏ လေပြည်

ညှင်းအောက်တွင် သာယာကြည်နူးစွာရှိရမိတော့သည်။

ချစ်သူတိုင်း ဖြေရှင်းဖြေဖြေနှင့်ပေါ့

ချစ်မေတ္တာဖြင့်

ပြုလုပ်သူ

